Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Praedicationes

(vol. 6)

Teologie pentru azi
București
2013

Predică despre *milostivire* [12 noiembrie 2012]

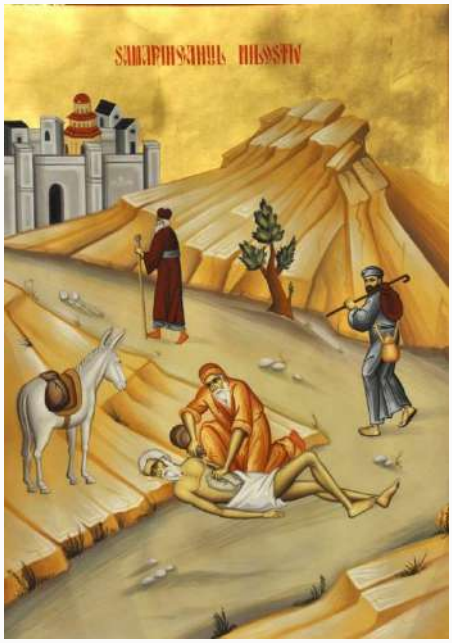

Iubiții mei[1],

ce înseamnă să fii *milostiv*?

Să dai 10 lei la un cerșetor? Să îi aduci o supă? Să îi dai o haină de-a ta, mai veche? Să dai o carte cuiva? Să îl duci la spital? Să îl scoți din neștiință? Să îl ajuți pe cineva la greu?

Milostivirea e *o stare tranzitorie*…care apare doar *atunci*, la *întâlnirea* cu suferința, cu boala, cu moartea, cu disperarea…sau e *o stare interioară fundamentală* a vieții ortodoxe?

Dacă *trece*…așa…ca norul…înseamnă că milostivirea nu e „durabilă”.

Dacă *nu trece*…dacă nu e *pasageră*…înseamnă că milostivirea e *constitutivă* vieții interioare ortodoxe…și că ea vine *din credință*. Din credința în Dumnezeul nostru treimic.

[1] Predică scrisă în ziua de 12 noiembrie 2012.

Ieri, în parabola evanghelică a Samariteanului milostiv [Lc. 10, 25-37], *s-au despărțit apele* între *conjunctural* și permanent…

Preotul și levitul au trecut…*pe lângă*…pentru că nu aveau camera de luat vederi *pusă* pe ei…

„Nu ne-a văzut *nimeni*", și-au zis ei, de unde…deducția *ilogică*: „înseamnă că nici Dumnezeu nu ne-a văzut"…

Însă Dumnezeu *ne-a văzut pe toți*…de fiecare dată când noi am călcat *regulile de circulație* ale credinței.

Pentru că, în Biserică, nu e de ajuns numai *să nu o calci la blană*…să nu *accidentezi* pe cineva…și să îți *plătești* taxele la mașină…ci și să *transporți* bucurie cu mașina ta.

Să faci *bucurii* cu faptul că ai mașină…

Să folosești mașina *în slujba* lui Dumnezeu și a aproapelui.

Pentru că nu *legalitatea* ne arată că suntem *credincioși*…ci ceea ce *trece cu mult*…peste ceea ce suntem *datori* să facem.

Și aici apare…*milostivirea!*…

Pentru că porunca e: să Îl iubești pe Dumnezeu *la modul integral*, la modul *absolut* iar pe aproapele să îl iubești…după cum îți iubești/ dorești tu *propria-ți mântuire*.

Așa că, milostivirea…înseamnă *ceva mai mult* decât porunca: „ca pe tine însuți"…

Ca pe mine însumi înseamnă: să nu îl *deranjez* pe altul, să nu îl *scot* pe altul din calea mântuirii…după cum nici eu nu vreau să fiu *scos* de altul din ea…

Însă ce înseamnă să fac *mai mult* decât mi s-a poruncit…pentru ca să fiu numit *milostiv*?

Asta întrece, după cum observați, milostenia *de conjunctură*…și ne cere, de fapt, să fim *munți de sacrificiu*, de atenție, de deschidere față de aproapele.

Pentru că asta înseamnă să fii *milostiv*: să faci *mai mult* pentru cineva decât *se așteaptă* și decât își poate *închipui* că ești *în stare*.

Și îl avem azi pe Sfântul Ioan cel milostiv, Patriarhul Alexandriei[2], ca să înțelegem că *milostivire* nu înseamnă trei borcane cu ciorbă și un fular…ci o viață *dăruită* slujirii sufletelor și a trupurilor confraților noștri.

Însă cum e *Dumnezeu* față de noi…El, *Preamilostivul*?

Și „ce ne face" de e *Preamilostiv*?

A doua întrebare, de acum…și-o pun cei care înțeleg milostivirea lui Dumnezeu…numai în relație cu ei.

Doar cu ei…

Adică…el i-a cerut lui Dumnezeu *nevastă bună*…și Dumnezeu „nu i-a dat". Cum e Dumnezeu „băiat bun" cu Costică…dacă i-a dat „nevastă arz-o-focul"?

Sau: *toată lumea* câștigă la loto, dar Marinel al meu n-a câștigat *niciun chior* toată viața…deși joacă de 25 de ani. E Dumnezeu „preamilostiv" cu noi, dacă nu ne dă *niciun franc* și nouă?!

Sau, la înmormântare, de atâta „foc"…o auzi pe mamă sau pe tată…drăcuindu-L pe Dumnezeu că „le-a luat copilul". Însă nu tot El *vi l-a dat*?

Dacă, în concluzie, privim lumea rezumând-o la persoana noastră…Dumnezeu nu numai că nu apare ca „milostiv", dar, dacă inima noastră e rea și mârșavă, poate să pară că Dumnezeu e chiar „nesimțit" cu noi, că „nu Îi pasă" de noi…

Însă *milostivirea* lui Dumnezeu se vede din aceea că El ne-a creat, ne-a ridicat din păcate, ne călăuzește pe toți la mântuire, ne poartă de grijă pe fiecare clipă…

Ce am fi putut fi noi…dacă *n-am fi existat*?

Cum L-am mai fi *tras la rost* pe Dumnezeu…dacă nu am fi fost *aduși* de El întru existență?

---

[2] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsnov/11-12-sf_ioan_cel_milostiv.html.

Locvacitatea noastră *fără prea multă minte* ne face *să vorbim aiurea*…

Însă *ca să vorbești aiurea*…trebuie ca să primești *existența* de la El.

Acum, când avem *vreo boală*…sau copilul nostru are vreo *malformație*…iar nu ne *convine*…

Însă diferența dintre *neființă*…și existența cu sănătate *parțială* e incomensurabilă.

Și o vedem, după cum am spus mai sus, atunci când *ne pleacă* cel iubit de noi: moartea lui *o taxăm* ca pe ceva *incomensurabil de departe* de viața terestră.

Însă viața *în trup* nu e *despărțită* de viața ca *suflet despărțit de trup*.

Pentru că Biserica lui Dumnezeu e *legătura continuă* dintre *viața de aici* și *cea din veșnicie*, prin slava Prea Sfintei Treimi, pentru că Dumnezeu *unește* și *ține la un loc* istoria cu veșnicia prin puterea slavei Sale celei necreate.

Cum am mai face noi Sfânta Liturghie și ne-am mai ruga *pentru cei adormiți*…sau cum am mai *sluji* noi cu Dumnezeu, cu Sfinții și Îngerii Lui…dacă între *aici* și *dincolo*…ar fi *o prăpastie infinită*?

Însă viața Bisericii e *plină* de viața Împărăției lui Dumnezeu, fără ca istoria să fie veșnicie și veșnicia istorie.

Iar dacă știm că firile, în persoana lui Hristos Dumnezeu, sunt *unite ipostatic/ personal*, adică în cadrul *unicei persoane divino-umane* a lui Hristos…înțelegem de ce noi *nu confundăm* istoria cu veșnicia și nici nu *le separăm* pe cele două, pentru că ele sunt *împreună* prin slava lui Dumnezeu.

Și dacă Dumnezeu e *preamilostiv*…numai *de la* El și *prin* slava Lui putem învăța *milostivirea*…

Și omul de la țară…când întâlnește un om *cu adevărat milostiv*…îl numește „pâinea lui Dumnezeu”…

Pentru că cel care e *pâinea lui Dumnezeu*, care hrănește/ vindecă/ ascultă/ se îngrijește de

toți…după puterea lui umană…care *se uită pe sine* pentru ceilalți…e cel care nu caută să fie *văzut*…ci să *îmbrățișeze* cu toată ființa lui pe alții.

Și pentru că sunt *rari*…datorită flegmatismului/ a indiferenței năucitoare cu care ne trăim credința…oamenii lui Dumnezeu par „ceva de basm".

Însă ei sunt ceva din *realitatea soteriologică* a *legăturii reale* cu Dumnezeu.

Adică sunt oamenii care *se mântuie*…și care *mântuie* prin prezența și lucrarea lor neobosită…

Dar Dumnezeu, Cel care „ne stresează" patimile…l-a pus pe *samaritean* în prim plan!

Adică pe ăla care *nu ne place nouă*…dar care e *singurul care ne ajută*…

A venit samariteanul și a făcut lucrurile *normale* ale credinței: l-a luat cu mașina pe om și l-a dus la spital. I-a plătit spitalizarea. L-a scos din spital și l-a întors la casa lui teafăr. Adică a făcut lucruri *cutremurător de concrete*…dar *abisal de duhovnicești*.

Bineînțeles…Dumnezeu nu ne trimite *pe toți* la zidit case pentru săraci, la schimbat pansamente, la convertit musulmani sau la descoperiri științifice împotriva *bolilor cataclismice* ale secolului nostru.

Ci Dumnezeu ne ilustrează *ce nu e omenește* să facem…

Și nu e omenește *să ne prefacem* că nu vedem sărăcia, prostia, îmbolnăvirea, secătuirea de viață a oamenilor.

Nu e omenește *să ne prefacem* că…nu mai e *nimic de făcut*…

O, e *imens* de făcut!

Avem lucruri *enorme* de făcut…în toate domeniile.

Însă fiecare trebuie să își facă *treaba lui*…fără ca prin asta…*să excludă* treaba altora.

Când *excluzi* treaba altora…sau te gândești ca *doar tu* să ajungi la capăt…și *să îți primești*

salariul…nu eşti deloc *samariteanul*/ *străinul milostiv*.

Însă El, Samariteanul milostiv, Străinul din viaţa lumii, Cel pe care *nu Îl iubim* pentru că *nu Îl cunoaştem*…Se pune *în pielea* persoanei excluse, minimalizate, defavorizate…pentru ca să ne arate că şi ea e…*treaba noastră*!

Pentru că milostivirea *milostivire* constă în aceea că *totul e treaba noastră*.

Toată suferinţa, neîmplinirea, nefericirea, durerea…e *treaba noastră*, a fiecăruia dintre noi!

Căci care altul e *conţinutul* rugăciunii noastre…decât *ce arde* la inimă umanitatea?

Noi pentru cine *ne rugăm*…dacă *nu ne asumăm* întreaga existenţă?

Pentru că Dumnezeu asta face: *Îşi asumă* pe fiecare în parte, bun sau rău!

Tocmai de aceea suntem *unii lângă alţii*, grâul şi neghina…pentru că toţi suntem *beneficiarii*, mulţumitori sau nerecunoscători, ai milostivirii dumnezeieşti.

Şi atunci…de ce nu avem mila ca *ceva firesc*, de la sine înţeles, fără de care *nu se poate concepe* viaţa…şi e *nevoie* de predici peste predici…pentru ca să dăm 5 lei la zidirea Bisericii şi 1, 5 la un cerşetor?

De unde atâta *lipsă* de candoare, de compătimire, de frumuseţe…motiv pentru care nu ştim să zicem *nimic* unui om…sau să facem *ceva bun* pentru el?

Ceva *bun*…şi nu ceva *nesimţit*!…

Ceva care să rămână ca *o amintire frumoasă*, înduioşătoare, marcantă…

Aşa că…suntem *milostivi* sau *nemilostivi*?

Suntem milostivi *ca Dumnezeu*…adică *plini* de slava Lui, care ne îndeamnă la *milă*…şi ne învaţă, punctual, *cum să îl ajutăm* pe cineva…sau facem „milostenii” după ambiţii, după mofturi, după orgoliul propriu?

E milostivirea ceva *din caracterul* persoanei noastre…sau e ceva *insular*, din când în

când, în funcție de cum *ne sculăm* cu capul de pe pernă?

Eu fac parte dintre cei *nemilostivi*…dar sper ca dumneavoastră să fiți *de partea bună* a lucrurilor. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Patriarh Ioan Gură de Aur [13 noiembrie 2012]

Iubiții mei[3],

de 7 ani de zile locuiesc…*împreună* cu Sfântul Ioan Gură de Aur[4] [347-407 d. Hr.[5]], Patriarhul Constantinopolului și Învățătorul întregii lumi!

Din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, de la un episcop printr-un preot, am primit *un fragment* din oasele ca ceara, galbene, frumoase, cuvioase, dumnezeiești…ale Sfântului Ioan, Patriarhul Bisericii.

Și Preafericirea sa, Părintele nostru Ioan…e *Patriarhul casei* noastre!

Și sunt *copleșitoare* bucuriile pe care Dumnezeiescul Ioan, cel cu *multe tomuri teologice scrise*…le-a lucrat și le lucrează în viața noastră…și în lucrarea noastră preoțească, teologică și culturală.

Numai că noi *l-am cunoscut* pe Sfântul Ioan mai întâi din cărțile sale.

---

[3] Predică scrisă în ziua de 13 noiembrie 2012.
[4] A se vedea: http://www.ioanguradeaur.ro/.
[5] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur.

Și toată lumea trebuie *să înceapă* cu cărțile, cu tratatele sale teologice și cu nesfârșitele sale predici…în care combina *erudiția* cu *exegeza pe Scriptură*, *experiența mistică* și *iluminarea dumnezeiască* cu explicații *istorico-simbolice*, și cu o apropiere *cuvioasă,* sfioasă, bucuroasă de litera Scripturii și de miezul experienței umane.

Pentru că *teologia lui* explică…cum de are *Sfinte Moaște* pentru noi.

Fiindcă de acolo, de la curățirea de patimi și de la umplerea de har, printr-o cunoaștere teologică asiduă…vine transfigurarea sufletului și a trupului.

Adică nu ne putem *culca* pe *urechea* necitirii și a non-ascezei…și să ne credem ortodocși.

Pentru că astăzi *lăsăm sec*, nu mai mâncăm carne, ouă, lapte, brânză, pește, nu ne mai dedăm la plăceri și petreceri…iar de mâine *începe* Postul Nașterii Domnului…adică *asceza*.

Dar o asceză plină de *slujbe* și de *citiri teologice.*

De muncă de *cercetare teologică*…

Căci de unde am ști *cum arată* opera Sfântului Ioan…dacă nu s-ar fi ostenit mulți teologi ca să o traducă *din greacă*?

Și cum am ști multe *date istorice* despre el și despre Sfinți…dacă *nu studiem* istoria și teologia Bisericii de două mii de ani?

Însă Sfinții sunt păstrați *în memoria* Bisericii prin eforturile la multe mii de oameni.

Tocmai pentru că mulți *s-au ostenit* să le păstreze și să le comenteze pentru noi…de aceea avem la dispoziție foarte multe *elemente de aprofundare* ale vieții și operei Sfântului Ioan.

Însă Sfântul Ioan a adormit pe 14 septembrie 407, la Comana, în Pont…și ziua lui de pomenire s-a mutat acum…pentru ca să nu fie *umbrită* de praznicul Înălțării Sfintei Cruci.

Dar fiind *la lăsarea secului* e pusă *strategic* aici.

Pentru că Sfântul Ioan e predicatorul pocăinței și al dreptei credințe.

Numai dacă *îți plângi* păcatele și *te vezi* pe tine…te faci vrednic de *a vedea/ a simți* adâncul dogmelor dumnezeiești, adâncul teologiei mistice.

Secundus, tatăl său, moare la scurt timp după nașterea sa, care a avut loc la 13 noiembrie 347[6]. De aceea e pomenit de ziua *naşterii* și nu *a adormirii sale*, cum găsim, cel mai adesea, la Sfinți.

Mama sa, Sfânta Antusa/ Antuza, l-a crescut singură…

Sfântul Ioan s-a botezat la vârsta de 23 de ani, adică în anul 470.

Devine *citeț bisericesc*.

Învață filosofie și teologie cu mari oameni ai timpului său.

În jurul anului 375 devine *pustnic*…și în viața sa sihăstrească se îmbolnăvește…având probleme cu stomacul toată viața…

În 381 e hirotonit *diacon*, adică la 34 de ani, iar în 386, la vârsta de 39 de ani, devine *preot.*

Și 12 ani predică în continuu…

În 397, în toamnă, a fost *ales* să fie hirotonit episcop, la vârsta de 50 de ani, și în 398 e hirotonit Patriarh de Constantinopol, pentru că în Dipticul Patriarhilor de Constantinopol[7] Sfântul Ioan e al *37-lea Patriarh* și timpul păstoririi sale e 398-404[8].

Cât a fost Patriarh? Doar 6 ani…

Nu pentru că nu era „bun” de Patriarh…ci pentru că era „foarte bun”, „nesperat de bun” pentru secolul său.

Însă el este *uluitor de bun* pentru toate secolele…

---

[6] Idem: http://www.ziarullumina.ro/articole;2135;1;76942;0;Aurul-cel-curat-al-cuvintelor-dumnezeiesti.html.

[7] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_Patriarhilor_Ecumenici_ai_Constantinopolului.

[8] Ibidem.

Dar nu pentru că a fost *Patriarh de Constantinopol* (că hirotonia *goală*, fără *operă*…nu te lasă în istorie ca pe *o somitate a lui Dumnezeu*) ci pentru că *nu s-a uitat la sine*…ci la cei pe care *îi învăța*.

Și i-a învățat cu tomuri atât de multe[9]…de nu avem *nici până azi*, în limba română…*integrala* operelor hrisostomice.

Pentru că *multul*…cere *atenție multă*.

Iar cum noi nu prea dăm *atenție, bani* și *osteneală* pentru Sfinți…tocmai de aceea și Sfinții lui Dumnezeu, cei foarte mulți, cu *opere mari* și *grele*…*stau* și *așteaptă*.

Așteaptă creștini *mai puțin orgolioși*…dar care *muncesc toată ziua*…teologi *mai cuvioși*, care știu să *respecte* subtilitățile și profunzimile operei și ale vieții unui Sfânt, traducători *dumnezeiești* pentru astfel de *Dumnezeiești*.

Însă, dacă căutați în bibliotecile și librăriile noastre[10] și *nu cunoașteți* limbi străine…aveți, din belșug, traduceri din *Opera magnifică* a Sfântului Ioan Gură de Aur…dar și studii și lucrări teologice științifice despre viața și opera Preafericirii sale.

Trebuie numai să vreți să citiți *cărți mari* și *grele*, pline de teologie și de sfințenie…și nu *broșuri* și *broșurele*!

Da, vă cumpărați *un Acatist*…o carte de rugăciuni *mai mică*…

Dar să nu căutați vieți și opere de Sfinți *doar de 10 pagini*…

Pentru că numai *din mult* putem face *puțin* și nu și invers.

Dacă știi doar *3 lucruri* despre credință…nu poți să scoți din ele *un tratat teologic*.

Pentru că tratatul se face pe baza la *zeci* și *sute de cărți* și nu la *3 pagini*…

---

[9] A se vedea: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0345-0407-_Iohannes_Chrysostomus,_Sanctus.html.

[10] Idem: http://www.ioanguradeaur.ro/carti/.

Ce ne *învață* Sfântul Ioan? Să scriem *multe* cărți teologice, să predicăm mult, să ne pocăim mult, să Îl iubim mult pe Dumnezeu și pe oameni!

Niciodată *puțin*…niciodată lucruri făcute *de ochii lumii*…niciodată lucruri făcute pentru *azi* și *mâine*…ci dacă *scrieți ceva*, dacă *predicați* ceva…predicați *pentru toată lumea*, ortodoxă și neortodoxă și pentru orice secol…și nu doar pentru parohia și mănăstirea dumneavoastră.

Învățați să gândiți *catolic*, adică *universalist*!

Învățați *să vă pese* de ortodocșii și de oamenii din orice țară, din orice secol, de orice limbă…și nu doar de cei din București, Iași sau Târgoviște.

Pentru că Sfântul Ioan Gură de Aur a trăit *în lumea lui*…dar nu și-a *mărginit* lucrarea teologică la lumea lui.

El a văzut *departe*…până la noi…și până la *plinirea vremii* pentru *a doua Sa venire întru slavă*…

Și asta înseamnă *să faci teologie ortodoxă*: să faci ceva *peren*, ceva *durabil*, ceva *abisal*, folositor și dinamizator pentru orice secol, pentru orice ortodox, pentru orice om!

România e *bogată* în Sfintele Moaște ale Sfântului Ioan.

În Paraclisul[11] *Catedralei mântuirii neamului*…în Biserica Sfânta Ecaterina din București, paraclisul Facultății de Teologie Ortodoxă *Patriarhul Justinian Marina*…în Mănăstirea Darvari din București…în Mănăstirea Secu din județul Neamț…la Craiova, la catedrala mitropolitană…și în alte părți ale României…Sfântul Ioan e *prezent* prin Sfintele sale Moaște.

Și când îți dai sufletul, îți dai trupul, îți dai timpul, îți dai opera, îți dai viața

[11] Idem: http://www.basilica.ro/stiri/hramul-paraclisului-catedralei-mantuirii-neamului_870.html.

Bisericii…înseamnă că te-ai dat *integral* lui Dumnezeu și oamenilor.

Fie ca și noi *să ne dăm/ să ne dăruim* lui Dumnezeu cu totul!

Pentru că numai astfel devenim *jertfe duhovnicești* și *lumini indicatoare* pentru cei care vor *să vadă* Biserica, viața Bisericii, *tăria lucrării ei* în oameni. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Grigorie Palama al Tesalonicului [14 noiembrie 2012]

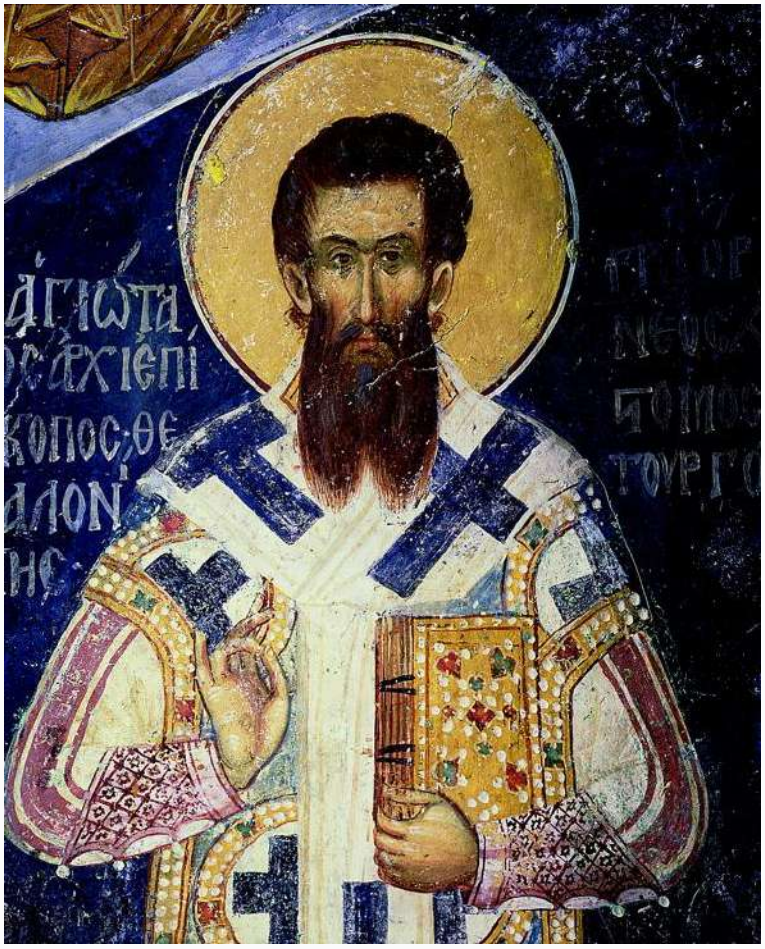

Iubiții mei[12],

pe 30 aprilie 2009[13] mă închinam, la Catedrala patriarhală din București, Sfintelor Moaște ale Sfântului Arhiepiscop astăzi pomenit, Sfântul Grigorie Palama…

Adică mă întâlneam și cu *trupul său cel îndumnezeit*…după ce îi cunoscusem imensa *luminare dumnezeiască* din scrierile sale.

Iar recent, Părintele Arhidiacon și Profesor Ioan I. Ică jr. a tradus și editat *Viața* Sfântului

[12] Predică scrisă în ziua de 14 noiembrie 2012.
[13] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/04/30/la-sfantul-grigorie-palama-30-aprilie-2009/.

Grigorie[14], scrisă de Sfântul Patriarh Filotei al Constantinopolului, pe care am dezbătut-o în 8 articole la nivel online (partea 1[15], 2[16], 3[17], 4[18], 5[19], 6[20], 7[21], 8[22]).

Pe când ieri a apărut *Viața și Acatistul*[23] (probabil *Viața* într-o formă scurtă, concentrată) a Sfântului Grigorie…

Însă în traducerea Părintelui Profesor Constantin Coman, în timpul studenției…am cunoscut un *Acatist* al Sfântului Grigorie Palama, o creație a Monahului Gherasim Micraghiannanitul, pe care l-am făcut și aseară…

Pentru că Sfântul Grigorie Palama reprezintă *o piatră fundamentală* în teologia și viața mea…de la Înalt Preasfinția sa învățând lucruri *de mare finețe teologică* și *experiențială*.

De aceea, în 2008, în proiectul TPA: *Despre rugăciune și vedere dumnezeiască*[24], format din 16 file audio, am *comentat* traducerile de tinerețe ale Fericitului Dumitru Stăniloae din opera Sfântului Grigorie Palama.

Cu Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu[25], Părintele nostru duhovnicesc, am discutat adesea

---

[14] Idem: http://edituradeisis.ro/opencart/index.php?route=product/product&keyword=Grigorie%20Palama&product_id=178.

[15] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/25/via%C8%9Ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-1/.

[16] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/26/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-2/.

[17] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/27/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-3/.

[18] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/28/viata-sfantului-ierarh-grigorie-palama-4/.

[19] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/04/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-5/.

[20] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/20/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-6/.

[21] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/27/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-7/.

[22] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/03/via%c8%9ba-sfantului-ierarh-grigorie-palama-8/.

[23] Idem: http://www.basilica.ro/stiri/viata-si-acatistul-sfantului-ierarh-grigorie-palama_905.html.

[24] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/18/sfantul-grigorie-palama-despre-rugaciune-%C8%99i-vedere-dumnezeiasca-2008/.

[25] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/.

probleme teologice și experiențiale dezbătute de Sfântul Grigorie…cu precădere despre *modurile dumnezeiești* în care e *văzută* lumina dumnezeiască și e *simțit*, continuu, harul dumnezeiesc.

Și cum că *har, energie, lumină* sunt cuvinte *sinonime*…pentru că reprezintă aceeași *viață necreată* a lui Dumnezeu, de care se împărtășesc, în mod dumnezeiește și pe măsura lor duhovnicească, cei care se curățesc de patimi.

Iar zilele acestea scriu la un studiu pe teologia palamită, prima sa parte editând-o deja online[26]…

Pentru că Sfântul Grigorie e *în inima* familiei noastre ca *Învățător al nostru*.

Și *Învățătorii* sunt cei la care *revii continuu* și cu care *te întreții* în rugăciune și convorbire, în adăstare pe textele lor…pentru că de aici vine și *luminarea noastră*.

Luminare pe care el a strigat-o și pe care a primit-o de la Dumnezeul treimic.

Pentru că *întuneric mental*, pentru el și pentru noi…înseamnă *o minte neluminată* de vederea luminii necreate.

Însă când, după curățirea ta de patimi și după înfocarea ta de dragostea de Dumnezeu, ești ridicat *mai presus de fire*, la vederi mistice și îndumnezeitoare, atunci mintea ta *se luminează/ ilumineză*…și aceasta este *iluminarea* cea adevărată: cea care *te sfințește*!

De aceea, *Părinte duhovnicesc* cu adevărat ești făcut *de Dumnezeu*, prin descoperirile dumnezeiești pe care ți le face, prin învățarea și sfințirea ta de către Dumnezeu…fapt pentru care poți să conduci și să despătimești *în cunoștință de cauză*, prin sfaturile tale, pe cei care suferă *de neștiința* adusă de patimi și de păcate.

Pentru că *neștiința reală*, potrivit Tradiției ortodoxe, e *neștiința ontologică*.

---

[26] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/02/consecintele-dogmei-triadologice-in-viata-duhovniceasca-de-la-sfantul-grigorie-palama-la-documentul-teologic-bem-1/.

Neștiința adusă *de păcat*, de viața *neconformă* cu rațiunea/ cu poruncile lui Dumnezeu.

De neștiința cognitivă scapi *prin învățare*.

Mergi la școală, o iei de la capăt, te alfabetizezi și culturalizezi, te străduiești…și faci pași marcanți în cunoaștere.

În viața duhovnicească însă…*cunoașterea reală* nu e cea *prin citire* și *rațiune* (aceea reprezintă vestibulul cunoașterii) ci aceea *prin descoperire* și *experiență*.

Numai dacă te umpli de *vederi dumnezeiești* și de *iluminări dumnezeiești* în mod continuu…te curățești și te luminezi interior, adică te umpli de *cunoaștere sigură*, din experiență, din trăire personală.

Și Sfântul Grigorie miza *pe faptă*, pe experiență, pe *înțelegerea din experiență*…ca pe casa zidită *pe stâncă*…pentru că cuvântul *nefundamentat faptic* e *fără temelie*.

Iar cei care s-au *contrazis* cu el pe probleme teologice credeau dimpotrivă, în ignoranța lor, că filosofia e *mai tare* decât teologia.

Însă *teologia reală* e *revelație*, e descoperire, e *înțelegere prin vedere* și *iluminare dumnezeiască* și nu prin cunoaștere *exclusiv scriptică*, din cărți.

Adică Arhiepiscopul nostru, la bază *monah athonit*, îi punea *la asceză* pe teologi…îi întorcea la *originile* experienței mistico-sacramentalo-isihaste, pentru că vorbea despre viață interioară duhovnicească, despre experiență liturgică și despre experiența faptică, cu roade evidente, a rugăciunii neîncetate, isihaste.

Și apologiile sale pline de *minuție tradițională/patristică* pentru roadele *concrete*, la nivel duhovnicesc, ale rugăciunii neîncetate sunt *absolut cuceritoare*.

Detractorii săi sunt de *un penibil desăvârșit* în fața lor…pentru că se dovedesc niște ortodocși *fără consistență*, fără rădăcini *ortodoxe* ci *romano-catolice*.

Pentru că ei nu acceptau harul ca fiind *necreat* și vorbeau despre un Dumnezeu *filosofic*, non-revelațional și non-patristic, motiv pentru care considerau că slava lui Dumnezeu „strică" simplitatea lui Dumnezeu.

Însă Sfântul Grigorie Palama, *credincios întru totul* experienței ortodoxe și teologiei patristice a Bisericii, a vorbit despre Dumnezeul treimic ce nu poate fi *cunoscut* în ființa Lui dar Care Se revelează/ Se descoperă celor care *se curățesc de patimi*.

A trăit 63 de ani. S-a născut în toamna lui 1296 și a adormit în data de 14 noiembrie 1359, după ce Sfântul Ioan Gură de Aur[27], ieri pomenit, *i s-a arătat* în somn și *i-a prezis* adormirea.

12 ani și jumătate de slujire arhiepiscopală…

A murit din cauza unei *boli la intestine*.

Ușor de înțeles: datorită postului…și a suferințelor de tot felul.

De aceea nu *fără rost*, acum, la începutul Postului Nașterii Domnului, Sfântul Grigorie și Sfântul Apostol Filip sunt *pomeniți*…

…Sfânt Apostol Filip despre care, aseară, la *Radio Trinitas*, domnul profesor și academician Emilian Popescu spunea, pe baza unor cercetări recente, că a evanghelizat și pământurile românești[28], alături de Sfântul Apostol Andrei…

Pentru că cei care postesc trebuie să aibă în față *repere/ modele*.

Și a avea în față *un model*, un om al lui Dumnezeu pe care îl urmezi în *asceza/ abținerea ta* de la anumite lucruri…înseamnă să nu te concentrezi *pe post*…ci să privești *la sensul postului*.

---

[27] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/13/predica-la-pomenirea-sfantului-patriarh-ioan-gura-de-aur-13-noiembrie-2012/.

[28] Idem: http://www.basilica.ro/stiri/biserica_ortodoxa_sarbatoreste_pe_sf_apostol_filip_.html.

Căci ideea postirii nu e *să nu* mănânci, să nu bei, să nu te culci cu soția ta ș.a.m.d. …

Nu e formată din *negație* ci din *afirmație*.

Și *afirmația/ pozitivitatea* postului e următoarea: postim pentru ca să arătăm *ce roade frumoase*/ duhovnicești/ împlinitoare are *împlinirea* voii lui Dumnezeu.

Căci Dumnezeul care *ne-a poruncit* să postim, să ne rugăm, să fim milostivi, să fim iertători etc. …ne *umple* de multă curăție, candoare și frumusețe prin *împlinirea* acestor porunci…și ne face să înțelegem că *renunțarea la noi* pentru voia lui Dumnezeu înseamnă *adevărata noastră împlinire interioară* și nu *un dezavantaj*…un handicap…o depersonalizare…

Lucru pe care îl simt și cei care țin *doar dietă*…fără rugăciune, metanii și viață liturgică…

Dacă mănânci mai puțin, dacă te abții/ te reții de la excese…e *de bine* pentru sănătate.

Cu atât mai mult înțeleg cei care *postesc duhovnicește* cât *de bună* e postirea pentru sănătatea integrală, a trupului și a sufletului.

Pentru că postul e *sursa noastră de sănătate*, de luminare, de întărire duhovnicească, de vioiciune interioară.

Așadar, iubiții mei, să postim privind la cei care *s-au clădit* prin post, prin rugăciune, prin vederi mistice și teologie dumnezeiască!

Să privim la ei…pentru ca să scăpăm de *suprasolicitarea prin post* dar și *de minimalizarea* postului. Cât și de *fixarea pe el*…fără așteptarea *consecințelor sale duhovnicești*.

Căci postul *frumos/ împlinitor* e postul care *ne schimbă*, care ne umanizează, care ne umple de delicatețe și nu de o râvnă *extremistă*, demolatoare, negativistă…

Să postim cu bucurie și cu cutremur duhovnicesc! Amin.

Predică la *pomenirea* Sfântului Preacuviosului Paisie Velicikovski [15 noiembrie 2012]

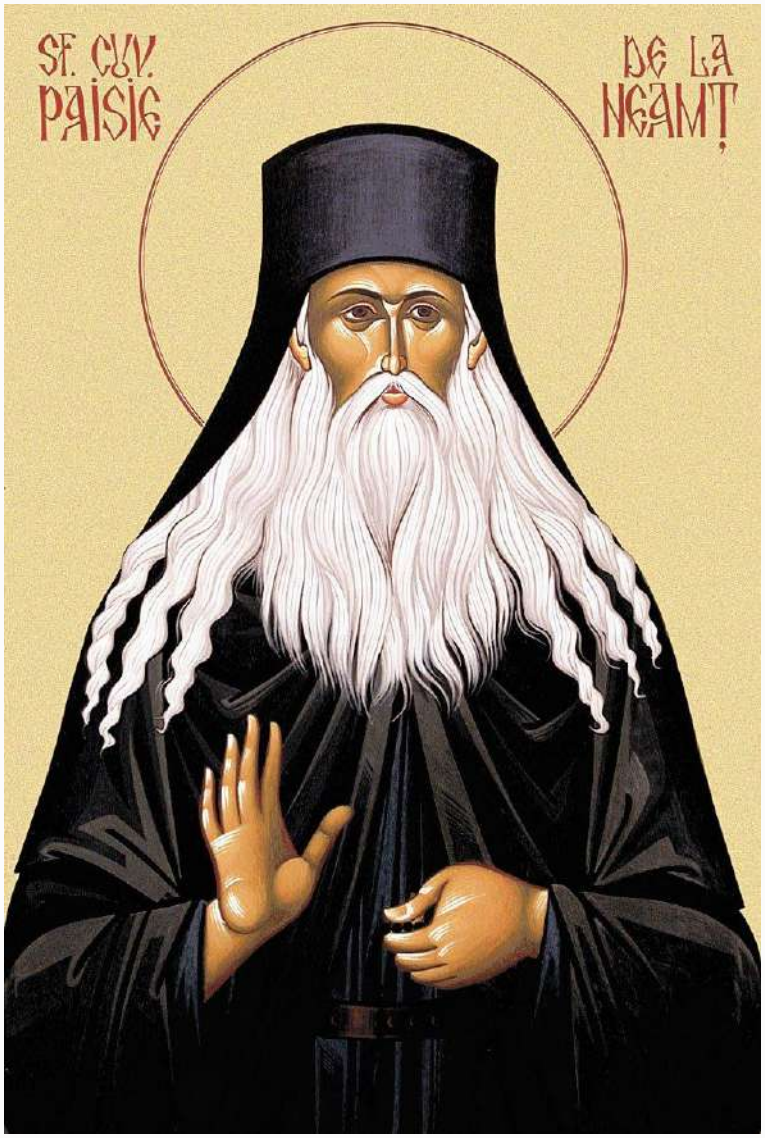

Iubiții mei[29],

ceea ce *m-a tulburat*, m-a pus *pe gânduri*…și, în același timp, m-a făcut să fiu *foarte recunoscător*, a fost *căutarea de-o viață* a Sfântului Paisie de a avea…*un Părinte duhovnicesc*.

[29] Predică scrisă în ziua de 14 noiembrie 2012.

A *căutat*…a *dorit* unul…s-a *zbătut* pentru a-l găsi…și *nu a găsit* niciunul toată viața…

Și m-a tulburat *penuria* de Părinți duhovnicești din vremea lui…pentru că eu tocmai citeam aceste lucruri…când *aveam* unul, pe Dumnezeiescul Ilie văzătorul de Dumnezeu…pentru care *nu m-am zbătut* mai deloc.

Și mi-am pus problema, la modul dureros/ înspăimântat: *ce aș fi făcut*…dacă eram *în situația* lui?

Problematizam asta pe la vârsta de 20 de ani…

Ce m-aș fi făcut dacă, de foarte devreme, nu m-aș fi *bucurat* de *harul* și de *vederea* lui Dumnezeu?

Pentru că experiențele mistice *îți schimbă cu totul* perspectiva asupra vieții, asupra gândirii, asupra veșniciei…

Când Dumnezeu *îți punctează* existența prin *vederea* și *simțirea* slavei Sale…nu mai ai o percepție umană, mărginită, tatonări fricoase, rețineri…ci *certitudini* experiențiale *de mare forță*.

„De ce Sfântului Paisie *nu i-a dat* Dumnezeu…dar mi-e *mi-a dat* un *Părinte duhovnicesc*?”: aceasta era una dintre *necunoscutele* cu care începeam, ca student, Facultatea de Teologie din București!

Însă, în compensare, Sfântul Paisie Velicikovski a devenit *un impresionant Părinte duhovnicesc* pentru ucenicii săi de mai multe naționalități.

I-am citit *Viața*, prima oară, editată de Părintele Profesor Ică jr.[30], după un xerox împrumutat. Cred că îl mai am pe undeva…

E vorba de prima ediție…

În două articole (1[31] și 2[32]) am comentat anumite fragmente din *Crinii țarinii*[33].

---

[30] A se vedea: http://edituradeisis.ro/opencart/index.php?route=product/product&path=36&product_id=72.

Apoi cele două volume de *Cuvinte* și *Scrisori*, editate de Valentina Pelin, în ediția primă…în 2010 reeditate de *Doxologia*[34].

1. Căutarea Părintelui duhovnicesc, 2. ucenici de mai multe naționalități, 3. ucenici traducători de carte patristică și 4. barba sa lungă, patriarhală și părul lung: lucrurile care *m-au marcat* din viața Sfântului Paisie.

Pentru că Părintele duhovnicesc e cel care *te leagă* de Tradiția Bisericii.

Dacă ai *o deschidere reală* față de alții…e imposibil *să nu te caute* mulți, oameni din toate părțile lumii.

Nu poți să mergi *mai departe*…fără *să cunoști* reperele Tradiției. Și pentru a le cunoaște, pentru a-i cunoaște pe Sfinți și operele lor…trebuie *să înveți* limbi străine și să traduci.

Dacă vrei să ai *chipul* ortodoxului și în lăuntru și în afară…atunci trebuie *să înveți să arăți* ca Părinții Bisericii.

Lucruri *subliniate* de Sfântul Paisie, Părintele nostru, și care *au rodit din plin* pe pământ românesc.

Însă astăzi, în loc *să mai fugă* ucrainenii, rușii, bulgarii, grecii, sârbii, americanii la noi…*să ne vadă* Părinții…alergăm noi la Athos, în Ierusalim, în Grecia…pentru ca *să îi cunoaștem* pe ai lor.

Însă Sfântul Paisie și-a lăsat Ucraina natală, și Mănăstirea Pecerska unde s-a nevoit, și a venit în Moldova, în 1745. Și dacă e născut la 21 decembrie 1722…înseamnă că a venit la Trăisteni, în Râmnicul Sărat, la vârsta de 23 de ani…

---

[31] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/22/comentarii-la-sfantul-paisie-velicikovski-1/.

[32] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/22/comentarii-la-sfantul-paisie-velicikovski-2/.

[33] Idem: http://ia700806.us.archive.org/3/items/SfantulPaisieVelicikovski-CriniiTarineiSauFloriPreafrumoase/sfantulPaisieVelicikovskiCriniiTarineiSauFloriPreafrumoase.pdf.

[34] Idem: http://ro.scribd.com/doc/97461009/SF-PAISIE-VELICIKOVSKI-Despre-gre%C5%9Felile-sfin%C5%A3ilor.

Unii nu știu *să-și facă mâncare* și *să-și spele* la 23 de ani…iar Sfântul Paisie își alegea o altă țară, decât țara lui, tocmai pentru că a găsit la noi *o viață isihastă mai bună*.

Duhovnicul său: Sfântul Vasile de la Poiana Mărului[35]. Și Sfântul Vasile fiind *ucrainean*…

Însă *Părintele duhovnicesc* și *locul potrivit pentru nevoință* sunt cele care *te scot* din pământul tău și din neamul tău…pentru ca să te facă *al tuturor*…și *al lui Dumnezeu* în primul rând.

Pentru că Dumnezeu e *Cel care te cheamă*, prin Părintele pe care ți-l trimite, *la viața cu El*.

Îți dă *o călăuză*, îți dă *un ajutor*, ți-l dă pe cel în care *sălășluiește* slava lui Dumnezeu…pentru ca și tu să te faci *locaș* al Stăpânului.

Însă nu e de ajuns să fii *un bun audient* al Părintelui tău…ci tu, la rândul tău, trebuie *să devii un Părinte* pentru alții.

Pentru că trebuie *să oferi* ceea ce *ai primit*…și *să înmulțești darurile* lui Dumnezeu.

Iar noi, cu toții, dacă vrem *să înmulțim* darurile lui Dumnezeu…nu trebuie să ne mai ocupăm la nivel online cu *copy paste*-ul ci *cu creația*.

A scrie o carte, a traduce o carte, a scrie o predică, a scrie un acatist, a scrie viața unui Sfânt înseamnă a crea *neuitare*.

Și în ce *ne scurgem* toată puterea, cunoașterea și înțelepciunea…acelea *rămân*!

Faceți dar lucruri care *să rămână*…și *să vă ducă mai departe*!

…4 ani e sihastru în Athos.

În 1750 devine *monah*, adică *la 28 de ani*.

Devine ieromonah în Athos…și ucenicii lui sunt români, ucraineni și ruși. În număr de 64…

Se întoarce în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, cu toți ucenicii săi și se nevoiește aici 12 ani, până în 1775.

---

[35] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Vasile_de_la_Poiana_M%C4%83rului.

Obștea lui ajunge la 350 de monahi…și el, care *nu avea Părinte*…devine *Părintele tuturor*.

Împreună cu ucenicii săi traduce *Filocalia de la Dragomirna*[36], care are 626 de pagini.

Din 1775 se mută cu 200 de monahi în Mănăstirea Secu, unde stă 4 ani, și lasă la Dragomirna 150 de monahi.

Din 1779 devine stareț al Mănăstirii Neamț, pentru 15 ani, și *unifică* Neamțul cu Secu.

În 1790 devine *arhimandrit*.

Iar în 1794 adoarme, într-o zi de joi, ca și azi, pe 15 noiembrie…pe când avea *72 de ani*.

La moartea lui având *1.000 de ucenici* români, ruși, ucraineni, greci, bulgari…

Însă, ca să fii *Părintele la mulți fii*…trebuie să fii plin de multă cunoaștere, experiență sfântă, deschidere și iubire duhovnicească.

Nu orgoliul, nici infatuarea, nici rangul, nici distincțiile nu sunt „de ajuns" pentru ca să fii Părinte duhovnicesc…ci pentru a fi *o alinare* și *o bucurie pentru mulți* trebuie să fii *plin de slava lui Dumnezeu*.

Adică, dacă lucrurile par *că nu merg* (și în mod evident *nu merg*!) în România și în alte țări ortodoxe în materie de *duhovnicie* și de *teologie* nu e de vină secolul XXI, secularizarea, mondializarea, ecumenismul, sectarismul sau ocultismul…ci *noi* și *nelăsarea noastră* în mâna lui Dumnezeu, ca să ne replămădească duhovnicește.

Dacă am dori, cu tot dinadinsul, *să ne sfințim* viața…așa după cum mergem *să facem bani*…așa am merge și *să ne facem robi* ai Stăpânului.

Și, prin rugăciunile Sfântului Paisie, Părintele nostru, fie ca Dumnezeu *să ne clarifice* gândurile și intențiile pentru a alege *esențial*: viața *curată*, împreună cu Dumnezeu, în mijlocul Bisericii și al lumii. Amin!

---

[36] Idem: http://glasulmonahilor.ro/descarcari/filocalia/Filocalia%20de%20la%20Prodromu.

Predică despre *boală* [15 noiembrie 2012]

Iubiții mei[37],

despre împăratul persecutor Diocleţian[38], Sfântul Teofan Mărturisitorul[39], în *Cronografia* sa, scria că a devenit *nebun*, a renunțat la împărăție și a trăit *ca un om obișnuit*…dar „*s-a ofilit/ consumat* de *o boală lungă*”. Și când a vrut să *împărățească din nou*, el a fost omorât prin „votul comun al senatului”.

Date din recentul volum: Sfântul Teofan Mărturisitorul, *Cronografia*, trad. din lb. gr., studiu introd. și note de Mihai Țipău, în col. PSB, serie nouă, vol. 7, Ed. Basilica a Patriarhiei Române, București, 2012, p. 34. Cartea are 502 pagini…

Pentru că Sfinții Părinți scriau *serios*, scriau *erudit*, scriau cărți ca *nevoință duhovnicească*…și nu pentru ca *să epateze*.

Și pentru ca să scrii cărți trebuie să stai mult *în scaun*, să îți *pierzi* vederea pas cu pas, să te *îngrași* din cauza sedentarismului, să ți se *obosească* creierul până la *o epuizare enormă*.

De aceea și Ecclisiastul [*cf*. Eccl. 1, 1, în LXX]/ Ecclesiastul, adică *Sfântul împărat Solomon*, fiul Sfântului Profet David, spunea: „[la] a face *cărți multe* [βιβλία πολλά] nu este *sfârșit* [περασμός] și grija/ munca/ repetiția/ citirea multă [μελέτη πολλὴ] este *oboseală trupească* [κόπωσις σαρκός]” [Eccl. 12, 12].

Însă e o oboseală care *împlinește*.

Și dacă te îmbolnăvești din cauză că scrii, pictezi, sculptezi, inventezi…*nu îți pare rău*…

---

[37] Predică scrisă în ziua de 15 noiembrie 2012.
[38] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Diocle%C8%9Bian.
[39] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsmar/03-12-cv_teofan_marturisitorul.html.

Ci boala *urâtă*, boala *grea*…e boala *ca urmare* a păcatelor noastre.

Boala ca *mustrare* și *pedeapsă* a lui Dumnezeu față de noi.

Potopul a fost *o pedeapsă*…sau, în termenii cărții, *o ștergere* [ἀπαλείψω] [Fac. 6, 7, *cf*. LXX] a omului de pe fața pământului.

La Sodoma și Gomorra a avut loc *o radere* [ἐκτρῖψαι] [Fac. 19, 29, cf. LXX] a acelor cetăți.

Ambele făcute de Dumnezeu…

Însă, pe când mustrarea e *spre îndreptare*, e o mică boală, un mic necaz, o mică *îngăduire* a rătăcirii tale…pentru ca să vezi *în ce ai greșit*…cât de *rău* e păcatul…*pedeapsa* e *punctul final*, e totuna cu *luarea vieții tale*…după ce *ai călcat în picioare* atâtea *mustrări drepte* ale lui Dumnezeu.

Dar *pedeapsa Lui* nu este *o anihilare totală a vieții tale*…ci *un act de bunăvoință dumnezeiască*…pentru ca să nu mai *păcătuiești* și să te distrugi sufletește și trupește *și mai rău*.

Lucru pe care *îl subliniază* și *prima rugăciune de dezlegare a păcatelor* de la Înmormântare: „pentru ca răutatea să nu fie *fără de moarte*, din iubire de oameni, ca un Dumnezeu al părinților noștri, ai poruncit *amestecului* și *împreunării* acesteia [care este omul] și acestei *negrăite legături* [dintre trup și suflet] a Ta, prin vrerea Ta cea dumnezeiască, *să se desfacă* și *să se risipească*”, **** Molitfelnic*, Ed. IBMBOR, București, 2002, p. 234.

Și când Îl avem pe Dumnezeu *în centrul lumii* și *al vieții noastre*…înțelegem *teocentric* lucrurile care se petrec în istorie.

Dar când El nu e *luat în calcul*…de aceea oamenii sunt *oripilați* dacă vrei să găsești în *boala* unui copil…sau într-un cutremur…sau într-un act terorist…*mustrarea* sau *pedeapsa* lui Dumnezeu.

„Ce are Dumnezeu *cu moartea* fiicei mele? Ce fel de Dumnezeu „iubitor” e Dumnezeul vostru, Care mi-a „omorât” fiica de 3 ani?”, te vor întreba.

Cum să vorbești *de dărâmarea turnurilor gemene*[40] ca despre *o pedeapsă* a lui Dumnezeu?

Cum să vorbești despre *Auschwitz*[41] ca despre *o pedeapsă* a lui Dumnezeu?

Cum să vorbești despre *un război* sau despre *un virus* sau despre *un cataclism* sau despre *un regim politic dictatorial*…ca fiind „voia lui Dumnezeu"?

Astea sunt *întrebările* pe care ni le vor pune!

Însă Dumnezeu privește lucrurile *profund*…și nu prin prisma unei *echități puerile*!

Căutând ieri, în *Wikipedia*, despre Sfântul Ioan Gură de Aur…mi-am reamintit faptul că există teologi care îl consideră „antisemit". De ce? Pentru că a subliniat *damnarea asumată* de poporul evreu atunci când *L-au ucis* pe Mesia și *nu L-au acceptat*.

Însă, dacă vrei să fii „corect", trebuie *să Îl acuzi* pe Dumnezeu că e „antisemit", pentru că El a spus că cel care *nu Îl acceptă* pe Mesia e *un luptător* împotriva lui Dumnezeu, *un păgân*…

Despre Sfântul Apostol Pavel, un alt teolog, spunea că este „sexist", pentru că *a maximalizat* rolul bărbatului în societate și *a minimalizat* femeia. Apologia însă bătea în altă parte: de ce nu putem hirotoni *femei* preot?

Și iarăși trebuie să „Îl acuzăm" pe Dumnezeu de „sexism", pentru că El *a stabilit* ca bărbații să fie *preoți*.

Pentru că El a stabilit și faptul ca soarele să fie *soare*, să avem atâtea oase, să existe un echilibru între toate ecosistemele, El *a stabilit* totul…pentru că El *conduce* lumea…

Și dacă nu percepem *viața ca dar*…atunci *inventăm* păcatul ca *boală*.

Și vă reamintesc *Rugăciunea de exorcizare*[42] a Sfântului Ambrozie al Milanului,

---

[40] Idem: http://www.youtube.com/watch?v=wPBRHA6SYQ4.

[41] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lag%C4%83rul_de_exterminare_Auschwitz.

unde Satana e numit *inventatorul* păcatelor…și *al consecințelor* acestora.

Pentru că păcatul *ne dezbracă* de har, ne aduce frica în noi, grija și suferința, și ne face să ne *înspăimânte* moartea…de care *nu putem scăpa nicidecum*.

Iar folclorul nostru românesc *a prins* în multe cântece *tristețea abisală* că moartea e *o realitate constrângătoare*…dar mai puțin a subliniat faptul că păcatul *creează* moartea.

Însă Dumnezeiasca Tradiție a Bisericii a subliniat moartea ca *o consecință* a păcatelor, ca *o îndepărtare* de Dumnezeu, ca *o alunecare* de la drumul cel drept.

Iar bolile Sfinților le-a văzut ca *pe mijloace ascetice* de curățire de patimi și nu ca pe niște *pedepse*.

Însă putem noi să scăpăm de *boală*…atâta timp cât mergem *cu capul gol* iarna…și *în ciorapi de vară,* cu gecușoare de primăvară pe noi?

Putem să scăpăm *de boală*…dacă nu mâncăm, nu dormim, ne agităm tot timpul, căutăm boala cu lumânarea?

De aceea e o *ipocrizie imensă* să ne plângem la 60 de ani de boli…dacă la 10, 20, 30, 40…de ani am fost *iresponsabili* din cale afară.

Ce speram *să se petreacă* cu noi, atunci când *nu ne uitam* la sănătatea noastră?

Și dacă ne-am trăit viața *într-o aventură* și într-o *letargie a bunului simț*…de unde mai vrem să avem *mintea* la locul ei, organele interne, mâinile sau picioarele sănătoase?

Boala e „după cum *și-o face* omul”.

Sau mama mea, într-o ipocrizie imensă, îmi spunea, pe când eu eram *seminarist*, pe când ea nu mă ajuta *cu niciun șfanț* dar îmi livra „sfaturi”…iar bunicii mei *se zbăteau* ca să facă *rost de bani* pentru studiile mele teologice: „Maică, cum *îți așterni*, așa dormi!”.

---

[42] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/05/10/rugaciunea-de-exorcizare-a-sfantului-ambrozie-al-milanului/.

Însă ea se referea la faptul că viața mea în credință, studiile mele teologice, alegerile mele bune, care *o enervau* pe ea, necredincioasa…sunt „ceva din care *nu prea scot bani*”, adică nu devin „înstărit” și nici nu am „multe bucurii” de pe urma lor.

Însă eu mă bucur întru *împlinirea mea în credință*…și îi doresc și ei…și tuturor…să se bucure de „prostia” împlinitoare a credinței.

Căci ceea ce necredinciosul numește „prostie”, cel credincios numește „evlavie”, viață cu Dumnezeu, viață care nu produce *boală spre moarte* ci *sănătate spre viață*.

Iar s*ănătatea duhovnicească* e *curățirea de păcate* și *de patimi,* e viața după poruncile lui Dumnezeu și nu *viața cu toane*, cu mofturi și cu multă delăsare.

Dumnezeu *să ne lumineze întru toate* ale vieții noastre, ca să putem distinge *binele* de *rău*, *mai binele* de *mai rău*, *foarte binele* de *foarte rău*, *sfințenia* de *mojicie*, *ceea ce trebuie* de *ceea ce ne vatămă*. Amin!

Predică la Duminica a 26-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[43],

Dumnezeiasca Evanghelie de azi e despre…*capitalism.*

Despre oameni *pierduți în materie*, în cifre de afaceri, în profitabilitate….

Despre oameni care își fac strategii de dezvoltare, își deschid noi filiale, angajează foarte mulți oameni în proiectele lor…pe care le văd derulate pe zeci de ani…dar care nu știu *ce se va petrece cu ei* peste o oră, două, 5…când vor ajunge acasă…sau dacă *mai vor ajunge*…acasă…

E o parabolă despre *mica stabilitate,* firava sănătate, scurta viață/ bucurie a omului…pe care el nu și-o are *în mână*…chiar dacă o bună parte din lume *ar depinde* de el…

Și când poziția socială, statutul prosper, influența *te scot* din orice *raportare* la transcendență, la un Dumnezeu care *vede* și *judecă* toate…atunci te crezi „nemuritor".

Un „nemuritor" datorită contului bancar, a proprietăților, a jobului tău, a anturajului tău…dar care nu poate să își „înveșnicească" *nemurirea.*

Însă nu poți *să păcălești* bătrânețea, moartea…veșnicia…adică *pe Dumnezeu*: aceasta este *piatra fundamentală* a parabolei!

Ești *un prost/ un nebun* [ἄφρων] [Lc. 12, 20, *cf*. GNT] dacă crezi că tu ești *stăpânul* vieții tale!

Numai Dumnezeu stăpânește toată existența, de la El avem *existență*…iar *adevăratul capital/ adevărata bogăție* este *cea interioară*…cea cu care *pleci* în suflet.

Cine ești, ce ai făcut, ce vrei…le duci *cu tine* în veșnicie.

---

[43] Predică scrisă în ziua de 16 noiembrie 2012.

De aceea, întrebat cel *nebun* ale *cui* vor fi *cele pregătit*e de el [Ibidem]…a rămas fără glas…pentru că a înțeles că e *gol* de *îmbogățirea în Dumnezeu* [Lc. 12, 21].

Și de aici înțelegem *importanța* teologiei și a faptei bune.

Ca să știi ceea ce te face *bogat* în Dumnezeu trebuie *să cunoști teologie*. Iar dacă *cunoşti teologie* ea se transformă *în viața ta*, în evlavie, în fapte de bunătate, de conștiință.

Și vedem cât rău face *neștiința teologică*…sau *deformările teologice*.

Superstițiile, ereziile, grosolăniile morale sunt *ceea ce face* neștiința/ prostia din om.

Numai dacă *nu Îl cunoști* pe Dumnezeu…poți spune că Dumnezeu „acceptă" crima, violul, incestul, avortul, destrăbălarea, necuviința, hoția, minciuna, erezia…

Numai dacă *nu cunoști* credința ortodoxă poți să spui tot felul *de aiureli* despre viață, creație, eshatologie, veșnicie, anghelologie, Biserică, sfințenie…

Neștiință care *ne urâțește* pentru că *se repercutează în tot ceea ce facem*.

Și cine știe *puține* lucruri…are *libertate* și *frumusețe interioară puțină*.

Numai dacă ești *foarte puțin robit* de materie și de cele ale vieții terestre înțelegi *sensul* existenței dar și câtă *libertate interioară* îți aduce *nealipirea de lucruri*, fie ele cele mai importante sau mai puțin importante…

Căci munca, strângerea de bunuri, salariul nu sunt „atrocități" ci *nevoi reale*, comune, obișnuite…

Prostia/ nebunia de care vorbește Domnul nu se referă la faptul că omul *și-a pregătit/ și-a strâns* o avere…

Ci constă în aceea că *s-a îngropat* în averea lui.

Speranțele lui au devenit *pur terestre*, îi place numai *aici*, cu banii lui, cu viața lui tihnită…și nu mai vrea *îmbogățirea în Dumnezeu*,

care presupune *dezlipirea interioară de materie* și de *gânduri păcătoase*.

Însă noi vrem democrație, capitalism, piață liberă…dar capitalismul e *un individualism protestant* la origine.

Iar aseară, ÎPS Serafim Joantă[44] vorbea despre viața *cazonă/ rigidă* a germanilor[45] și spunea că „se minunează" de ea…dar nu a vorbit și despre *resorturile intime* ale acestei „punctualități".

Pentru că punctualitatea protestantă vine din *frica de pedeapsă*, din frica de a nu fi cumva *neales*…de a nu fi *marginalizat* de ceilalți…din orgoliul de a fi considerat „un partener viabil"…și nu dintr-o *conștiință duhovnicească*, dinamică, delicată…

Se comportă *punctual* din *frică*…și nu din *libertate duhovnicească*!

O masă de *tăcuți*, de *robotizați*, pentru că știu ce îi așteaptă dacă *ies din front*: nimeni nu-i *mai bagă* în seamă!

Rămân fără servici, fără casă, fără prieteni, fără asigurare de sănătate…

Tocmai de aceea în Germania sunt *cele mai dure grupuri de extremiști rasiali* și *religioși*…filosofia germană e una dintre cele mai *antireligioase* filosofii ale lumii iar pornografia germană e plină de cele mai extreme torturi…tocmai pentru ca să indice faptul că *starea interioară* a germanilor e alta…și nu *aplatizarea*.

A dansa toată noaptea și a pleca beat mangă de la un club sau a face cele mai mari perversiuni sexuale noaptea…și, la lucru, să vii și *să mimezi* punctualitatea, corectitudinea, decența și profesionalismul înseamnă a fi *o epavă umană* care pozează *în perfecțiune*.

---

[44] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serafim_Joant%C4%83.

[45] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/15/ips-serafim-joanta-construirea-unei-societati-asumarea-propriului-rol/.

Însă (și asta vream să îi spun ÎPS Serafim…dar nu era *cadru*…pentru că ascoriștii noștri, pe care nu-i mai văzusem de vreo câțiva ani…au rămas aceeași *tăcuți fără personalitate*) românii acum sunt *dresați/ înfricoșați/ manipulați/ diluați mental* în România, pentru ca nimeni să nu mai *iasă din front*…și cei care *scapă* de aici și pleacă în străinătate…dau dovadă *de rebeliune/ de non-atașament* tocmai pentru că sunt *sătui de demagogie*.

Sunt sătui de *demagogia* Statului și a Bisericii…de *lipsa de perspectivă*…și de aceea nu prea au *încredere* în *unitate*…fie ea *și la Biserică*.

De unde să avem *credincioși ortodocși responsabili*: din 8 minute de predică sau din nepredicare?

Să-i naștem *din povești*, din *lucruri îngâlate*?

Pentru conferința de aseară, după titlu, trebuia să ai la ea cel puțin *50-80 de pagini* de muncă de cercetare…în care să dezbați mai multe viziuni societale, ale teologilor, filosofilor, scriitorilor, oamenilor politici recenți etc. … cu *răspunsuri* și *corecturi punctuale* din punct de vedere teologic, în urma unui *imens efort de sinteză*.

Și un an de zile…ți-ar cam fi luat *pregătirea* pentru conferință…

Însă dacă venim întotdeauna *nepregătiți*…sau cu povești *generale*, pentru „tineri”, pentru tineri „fără experiență”…nu trebuie *să ne mirăm* că Biserica Ortodoxă Română e considerată, de mulți dintre credincioșii ei, *neadecvată* și *irelevantă*.

Adică *ce spun* oamenii Bisericii, de acum, despre bani, muncă, loc de muncă, sănătate, asociere, bucurie, păcat, moarte, fericire etc.?

Ce spun și *cum o spun*?

Unde o spun?

Ce *impact* are ceea ce spune Biserica?

Cine *mai ia în seamă* ce spune Biserica?

Ce spune Biserica *atât de interesant*…pentru ca oamenii să stea *cu ochii ciuliți* ca la un meci de fotbal sau la un film bun?

Pentru că *a fi relevant* înseamnă *a fi important* pentru foarte mulți oameni.

Iar a fi *adecvat* înseamnă a vorbi *potrivit* temei, contextului, spațiului în care te afli.

Și oamenii astăzi ascultă, privesc…cu telecomanda și cu mausul în mână.

Dacă ești *irelevant* și *inadecvat*…schimbă imediat canalul…închide pagina.

Însă multora, aflați acum în Biserică, deși le vine *să plece*…nu pleacă…dar dacă *totuși stau*…nu o fac *de plăcere*…ci *din conștiință*.

Și vor să plece pentru că nu au *pe cine asculta*, nu au *ce auzi*, nu au *de cine se minuna*…

Da, ierarhia Bisericii, într-o Biserică cu *impact real la public*, ar trebui să fie *vedetele mass mediei*!

În loc de siliconate, bărbați cu multe femei la activ și oameni cu diverse traume…ierarhia Bisericii ar trebui să fie *peste tot*: la TV, în online, în adunări publice, în adunări academice, în posturi de conducere și de autoritate.

Ei, *în mod direct*…sau *ucenicii lor*…

Dar chemați tocmai pentru că sunt niște *oameni ai lui Dumnezeu*, cu *o viață frumoasă* și cu *o operă reală*, muncită…

Însă când nu avem ortodocși *reali* politicieni, filosofi, teologi, traducători, oameni de televiziune, scriitori etc. nu avem *pe cine ne baza*.

Și o Biserică ce nu se poate baza *pe oameni reali*…e o Biserică ce lucrează *cu necunoscutul*…

E o Biserică *ce bâjbâie*, ce așteaptă *să vină/ să se nască* oameni providențiali…care să o ajute…în loc să se *ajute* prin faptul de *a crea oameni autentici*.

Da, capitalismul e *protestant*…e pe baza unui Dumnezeu care „te alege” în funcție de *cât profit* ai…și nu în funcție de *câtă conștiință ai*.

Și îl vedem și pe al nostru, *incipient,* care *se folosește de noi* și duce capitalul *în afară*…pentru că omul e doar *o piesă schimbabilă,* cu care ei fac *bani*…după care *îl aruncă la coș*.

Și parabola Domnului luptă cu *individualismul capitalismului,* cu utilitarismul capitalismului în defavoarea *vieții interioare* a omului, a libertății lui duhovnicești.

Și apropo de *sugrumarea* libertății…adusă de *profit*…

Un bărbat mi s-a confesat…spunându-mi că soția lui lucrează la un patron…care o plătește atât pe zi…dar dacă vrea să muncească sâmbăta *o plătește dublu*, iar dacă vrea să muncească și duminica *o plătește triplu*…

Iar el se bucura că *strâng* bani mai mulți…dar nu se întrista că *se înstrăinează* de soția lui și mai mult, pentru câțiva lei…și că *o omoară înainte de vreme* cu atâta muncă…ea neodihnindu-se nicio zi într-o săptămână.

La fel cei care pleacă în străinătate „pentru bani": pleacă fără *să își asume* consecințele dezrădăcinării, ale despiritualizării lor, ale alienării lor…considerând că *ce câștigă* e mai mult…decât *ceea ce pierd*.

– *Care* e societatea în care *trebuie să trăim*?

– O întrebare falsă! Adevărata întrebare e acesta: *ce trebuie să fac* pentru ca să fiu *un cetățean* pentru…*orice societate posibilă*?

Adică *nu societatea* e problema, văzută, așa, la nivel de constituție și sistem de organizare…ci *noi* suntem *problema*, căci noi dăm *conținut* societății.

Constituția poate să fie foarte bună, legile la fel, să existe libertate…

Dar *ce ne facem* cu oameni care…*nu au conținutul* libertății în ei?

Pentru că avem nevoie de oameni care *se construiesc frumos,* care se construiesc *comunitar,* care *au principii*…și nu sunt *o masă de manevră*

pentru stat, multinaționale, sindicate sau partide politice.

Dar pe acest om, bogat în Dumnezeu și în iubire de oameni, bogat în științe, bogat în intenții bune…trebuie *să îl creeze Biserica* și nu statul, școala, partidul, firma nu știu care…

De aceea, când Biserica e *vioara a 10* și nu *prima vioară*…sau se mai aude, din când în când, ca niște *talgere stinghere* în concertul secolului al XXI-lea…nu trebuie să ne mirăm că statul e *slab*, cetățeanul e *nepregătit* să facă față încercărilor existențiale…societatea nu are *perspectivă durabilă*.

Cine să facă *toată treaba*…în locul nostru?

De la cine *ne împrumutăm* de sfințenie…dacă noi *nu ne-o agonisim*?

De ce considerăm că altădată era *cadru* pentru *o Românie cu cap*…iar astăzi *nu mai e*, când avem *oportunități nesperate* acum 3 decenii?

Ce facem cu *democrația* și *capitalismul* nostru?

Mergem la vot…și *îl vindem* pe o găleată…sau alegem *un om responsabil*?

Lăsăm multinaționalele *să îngrașe* doar pe patronii din alte țări…sau *ne îngrășăm* și noi puțin?

Vrem *să ne spălăm puțin la idei* și *la cuget*...sau o ținem cu *comunismul cu față democratică* până la *o sută de ani* de la *căderea* comunismului?

Sunt întrebări pentru fiecare dintre noi…

Pentru că noi, fiecare, trebuie *să ne schimbăm în bine* și nu *abstracțiunile* numite Constituție, Stat, Neam.

Pentru că observați că în UE și în NATO am intrat ca niște *abstracțiuni*…dar repercusiunile sunt *reale*. Ne *dor* la pungă.

În NATO *ne mor* oameni…în UE avem *și de dat*…nu numai *de luat*.

Acesta e motivul pentru care Domnul reîntoarce discuția *la persoană*…de la *masa de oameni*.

Persoana e întrebată *ce face cu sine* și *cu averea sa*…pentru că ei i se cere *schimbarea*…

Și fie ca noi să gândim întotdeauna în termenii schimbării ontologice, a schimbării în bine…Amin!

Predică despre *predicator*

Iubiții mei[46],

cei mai „vorbitori” dintre toți sunt predicatorii…pe care *nu i-a chemat nimeni*.

Sunt cei care *s-au instalat,* de la bun început, în *oratorie șleampătă*, în gargară de la un cap la altul, care vorbesc *din amintiri*…și care nu au niciodată *noutăți de sus*.

Nici ei *nu-L cunosc* pe Dumnezeu…nici Dumnezeu *nu vorbește* prin ei…

Ei sunt ca poeții care *mimează* rima, mimează pe nu știu care la modă, mimează pe clasici…dar nu mimează *ce nu s-a mai zis*. Pentru că ei nu pot fi *poeți*…ci doar *imitatori de poezie*.

Poeții, ca și predicatorii reali, *reinventează*…poezia, predica, arta, relația…pentru că vorbesc *cu autoritate,* cu noutate personală, cu minune…cu lucruri care *nu s-au mai petrecut* în acest fel…

Reinstaurează un climat *de încredere* și *de duhovnicie*…pe care un însăilător de cuvinte…nu îl poate face.

De aceea un predicator real nu se teme că *va fi plagiat*…pentru că predica nu constă *în enunțuri*…ci în starea duhovnicească *ce intră* în oameni.

Și vorbitorul ortodox care *introduce* în oameni harul lui Dumnezeu, adevărurile Lui pline de har…le introduce *împreună* cu Dumnezeu…și nu prin *inginerii oratorice,* prin *micșorări de ton* sau *țipete patetice.*

Adevărurile *reale* sunt *pline de har* și ele sunt spuse *nou*, de la început, de către predicatorul care predică…*împreună* cu Dumnezeu.

[46] Predică scrisă în ziua de 18 noiembrie 2012.

Marius Cruceru, baptist…și Vladimir Pustan, penticostal…ambii *pastori*…își încep predicile „cu rugăciuni”. Cer „ajutorul”, „iluminarea” lui Dumnezeu…

Însă *uită* să Îi ceară lui Dumnezeu *să îi scoată* din ereziile lor…

Nu știu cum fac ei…și alții mulți ca ei…că în orele de predici *literalist-simbolice*…Dumnezeu nu e deloc *prezent*…ci numai *ideile furate* de la Sfinții Părinți. De la cei pe care aproape că *nu îi pomenesc* deloc…

– Și de ce nu e Dumnezeu *prezent*?

– Pentru că Dumnezeu vorbește *cu noutăți* de fiecare dată…și nu cu lucruri *învățate de-acasă*!

Iar dacă Dumnezeu *te luminează* asupra unui lucru…atunci te luminează ceva…pe care nu ai de unde *să-l citești*…pentru că *acum înțelegi* acel lucru.

Mai concret…

Dacă-l iei pe Sfântul Maxim Mărturisitorul și-i citești *Ambigua*[47]…vei găsi, aproape la fiecare pagină, niște *iluminări mistice* la texte grele din Sfinții Dionisie Areopagitul și Grigorie Teologul.

El a avut textele…a stat *în fața* lor…a cugetat la ele în rugăciune…și Dumnezeu *i-a luminat* mintea cu înțelegeri tainice, mistice despre anumite înțelesuri ale lor. Ale acelor texte…

Nu vom găsi *nicăieri altundeva*, decât la Maxim, acele iluminări.

Alt om duhovnicesc va avea *altele* de la Dumnezeu și le va scrie *în modul lui propriu*, potrivit cunoașterii lui teologice, a experienței lui, a secolului în care scrie, a cine este…

Iar dacă Cruceru sau Pustan se roagă pentru „iluminare”…dar toată predica „nu curge nimic”

[47] A se vedea: http://www.scribd.com/doc/32162226/PSB-80-Sfantul-Maxim-Marturisitorul-Ambigua-Talcuiri-Ale-Unor-Locuri-Cu-Multe-Si-Adanci-Intelesuri-Din-Sfintii-Dionisie-Areopagitul-Si-Grigorie-Teol.

de la Dumnezeu, decât *apa stătută*, învățată acasă…atunci totul e *fanfaronadă*.

Adică ei *se roagă* unui Dumnezeu…Care *nu le răspunde*…

Preotul ortodox bagă mâna în apă…și sfințește apa. O face Agheasmă *prin harul* lui Dumnezeu…

Dacă bagă alt ortodox nehirotonit…sau un eretic…*nu iese nicio Agheasmă*.

Asta înseamnă că Dumnezeu *lucrează* prin preoția mea primită de la El…și că, la fel cum *sfințește* prin mine apa…dacă sunt trimis de Dumnezeu *să predic*…sau dacă El *predică prin mine*…atunci *va spune noutăți* și *dezlegări la lucruri*…și *la texte*…înțelesuri *diverse* prin mine…pentru diverși oameni.

Însă, dacă Dumnezeu *nu are prin cine* vorbi…nu există *predicatori*!

Există doar *compilatori de texte*.

Există doar *versificatori*…dar nu *poeți*.

Și cei care *amestecă* adevărurile cu *ceea ce li se pare lor* că e *adevăr*…nu zidesc pe nimeni duhovnicește…ci *îi ideologizează* într-un anume fel…

Îi fac *filosofi* pe cei care vin la Biserică…dar nu *credincioși*.

Însă atât în seminar cât și în facultate…viitorul preot e învățat „să fure” de la Sfinți *adevăruri*…în ideea că dacă *le preia*…și *le expune*…asta înseamnă *zidire*.

Să îi zidească…*duhovnicește* pe ascultătorii lor.

Însă a prelua *adevărurile altora*…care nu au *nimic de-a face* cu tine…e ca și cum ai vrea să pictezi *cu culorile* lui Picasso fără *să fii* Picasso.

Vă dați seama ce o să pictați, cu culorile lui Picasso, fără să fiți Picasso?

Sau ce puteți face *cu un bisturiu*…pe un pacient…nefiind dumneavoastră profesorul doctor

în medicină…care *scoală oameni* de pe patul morții?

Adică ceea ce vreau să spun e aceasta: predicatorul e în primul rând *un harismat*/ un om duhovnicesc/ un om pe care Dumnezeu *îl luminează* cu privire la ce trebuie să spună și *îi descoperă* nuanțe/ lucruri noi…și predica nu e ceva inclus „în fișa postului".

Nu e „ceva deja știut".

Nu e „o plictiseală perenă" ci…*o noutate perenă*.

Pentru că adevăratul predicator nici măcar nu știe *ce-o să predice* peste 2 minute…

Dacă predica ar fi *un căscat prelung* sau *o lectură anostă* de pe foaia pe care ți-ai notat tu *trei citate*…atunci înseamnă că *nu există* Dumnezeu!

Păi cum *să existe* Dumnezeu, dacă predica despre El…*îți omoară* nervii?!

Predica trebuie să fie *o intrare* într-o altă stare, pe care *o cunoști*…dar pe care, în același timp, *o explorezi și mai mult*…Adică, în care se îmbină…*deja știutul*…cu *abia aflatul*.

Și când *îi citesc* pe Sfinții Părinți acesta este *sentimentul* meu: că mă simt, deopotrivă, *acasă*, printre adevărurile în care *cred* și care *îmi sunt dragi*…dar, în același timp, că *nuanțele lor* personale sunt atât de *noi* și de *neapărate* pentru mine…ca și nuanțele poeților, scriitorilor, pictorilor, sculptorilor…încât *nu pot trăi fără ele*.

Pentru că asta e predica: adevărurile *din totdeauna* spuse *acum*, spuse *personal*, spuse *la contactul* dintre mine…și alții.

Și când vreau *să îi văd* pe alții *bucuroși* și *plini de adevăruri*…îmi *vărs* inima în inima lor…pe măsura la *ce dorește* Dumnezeu să spun.

Simt *să spun* ceva…și *spun*.

Și știu când Dumnezeu *vrea să spun* ceva…pentru că *nu pot să nu spun* acel ceva…

Pentru că, dacă *nu l-aș spune*, predica mea s-ar transforma *în vorbărie*, în hoție…pentru că eu aș ști că Dumnezeu *mi-a sugerat* să spun *una*…iar eu m-am făcut „mai deștept" decât El.

La fel e *peste tot* în artă, în știință, în creație: există momente în care nu poți să faci *decât un singur lucru* și anume: cel pe care *simți* să îl faci.

Dar *a simți* de aici înseamnă *tot omul,* asta e *starea* în care te afli…și nu doar *porniri sentimentaloide*.

Da, predicatorii și scriitorii duhovnicești *reali* sunt cei care au…*iluminări dumnezeiești*.

Mai pe scurt: care spun *noutăți*…necitite *în cărți*.

Și când i-am spus unui teolog romano-catolic…că nu îmi poate scrie nici măcar *o pagină* de *iluminări* ca ale Sfântului Maxim Mărturisitorul, ca acele iluminări pe care el spunea că „nu dă doi bani”…*s-a înfuriat* și *a terminat* dialogul cu mine.

Oare l-a terminat…pentru că *poate*…sau pentru că *nu poate*?

Răspunsul e: nu poate!

Pentru că trebuie *să te știe* Dumnezeu…și tu *să Îl știi* pe El.

Să te știe *din lăuntrul* tău…din *dăruirea ta* cu totul Lui…pentru că acolo începe, în tine însuți, *pagina de iluminări dumnezeiești*…

Predicile sunt *neașteptări*.

La fel și *predicatorii* Bisericii.

Dacă vrem să producem *genii*, într-un laborator, ajungem să producem *monștri*.

Dacă vrem să facem un program electronic care să ne dea un „frate”, *contemporan nouă*, al lui Eminescu, vom avea de-a face cu *un fiasco splendid*.

Pentru că Sfântul Profet David și Sfânta Maria Egipteanca sunt *irepetabili*.

Și dacă *nu ne minunăm* de acești *irepetabili*…suntem niște *nesimțiți*, niște *aroganți*, în fața *minunilor* lui Dumnezeu cu oamenii.

Și Sfinții, geniile, inventatorii, eroii, exemplaritățile, cei care schimbă lumea, nu se nasc *pe-o listă*…din ăia *selectați* de noi…ci se

nasc din ăia în care Dumnezeu *pune har*…iar ei pun *osul la treabă*.

Fapt pentru care unii…mulți…*se prefac* că predică…alții se prefac că scriu…alții se prefac că muncesc…alții se prefac că iubesc…alții se prefac că sunt *interesanți*…dar ei nu sunt decât *lamentabili*.

Și sunt lamentabili nu pentru că *nu sunt extraordinari*…ci pentru că *nu sunt ei înșiși*.

Pentru că, știind că *nu sunt extraordinari*, știind că nu sunt *soarele de pe cer*…ei dându-se de *rotunzi*…nu sunt nici măcar *hexagonali*…nici măcar *rombi*.

Adică suntem *de plâns*…când *pozăm* în altcineva…decât *suntem*…

– Ce-i de făcut?

– Să ne *cunoaștem*, fiecare dintre noi, pe noi înșine!

Să ne *retușăm* predicile la cât *suntem* și *facem*. Nimic *mai mult*…nimic *mai puțin*!

Să nu mai presupunem că suntem „Sfinți”, că „zburăm”, că suntem „diafani”, că „Raiul ne așteaptă cu înfrigurare”…ci să vedem ce Iad „frumos” avem înainte.

Adică să fim *concret de lucizi*.

Fără niciun pic de *apă de ploaie* băută!…

Și, în atare situație, chiar dacă nu ai tu multe cărți citite *la bord*…ca preot…vei spune acolo niște lucruri *simțite* cât inima ta…și e *ceva bucurie* pentru ascultătorii tăi…chiar dacă *nu îi învie din morți*.

Trebuie să ne asumăm *condiția*…pentru că predica *ne seamănă*…Amin!

Predică la *Intrarea în Biserică* a Maicii Domnului [21 noiembrie 2012]

Iubiții mei[48],

pe scurt, praznicul de față *se rezumă* la următorul eveniment: la 3 ani Maica lui Dumnezeu a fost *dusă* la Templu, potrivit *făgăduinței* părinților ei și *a locuit* în Sfânta Sfintelor!

Lucru care, din perspectiva *rigorismului* evreiesc…era „o blasfemie”…pentru că în Sfânta Sfintelor intra, odată pe an, numai arhiereul [Evr. 9, 7].

Însă Sfântul arhiereu Zaharia (pe care evreii *îl vor omorî* între templu și altar [Mt. 23, 35/ Lc. 11, 51]), din iluminare dumnezeiască…a dus-o pe Maica lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor, pentru ca să arate că ea este *Biserica* Stăpânului.

– Ce s-ar fi întâmplat însă *fără*…iluminare dumnezeiască?

– Nimic paradoxal! Niciodată nu ar fi fost *dusă* în…Sfânta Sfintelor…pentru că acest lucru era *un tabu* pentru oameni.

---

[48] Predică scrisă în ziua de 19 noiembrie 2012.

Pentru că observăm *ce au făcut* evreii, care *primiseră* Legea…și care nu au văzut-o deloc *duhovnicește*…atunci când *S-a întrupat* Fiul lui Dumnezeu.

Au fost obtuzi, răi, cârtitori, blasfemiatori, ucigași…

L-au *confundat* pe Domnul și Stăpânul lor…cu „un fanatic religios”…

Dar nu numai ei au căzut în noaptea unei *asemenea orbiri*…ci și noi, creștinii ortodocși, adesea, timp de 2.000 de ani.

Pentru că ereziile, păcatele smintitoare, fărădelegile, atrocitățile…pe care le-am făcut noi, creștinii, nu ne arată drept *plini de har*…

Așa că intrarea Maicii Domnului în Biserică/ în Templu înseamnă pentru noi…*închiderea gurii*!

Pentru că Maica lui Dumnezeu *a vrut* sfințenia lui Dumnezeu și *a trăit* în slava lui Dumnezeu toată viața…slavă de care și noi *ne-am umplut* la Botez.

Numai că noi, după Botez, nu am mai rămas *în sfințenie* ca ea, ca Maica Stăpânului, ci *am căzut* în tot felul de păcate și de patimi de rușine…

De aceea, intrarea ei *în Biserică*…înseamnă *rămânere ei în sfințenie*.

Lucru pe care și noi putem *să-l facem*, dacă *ni-l dorim*, atâta timp cât Botezul a fost *împuternicire*/ *întărire* a noastră *cu putere de sus*/ *cu har* împotriva tuturor patimilor și a poftelor josnice.

Iar când vrem să înțelegem *intrarea ei* în Biserică, a Prea Curatei Stăpâne…trebuie *să ne umplem* de iertarea Lui, de bucuria Lui, de unirea cu El, cu Domnul slavei…pentru că și ea *s-a unit* cu El.

Unirea ei cu Domnul a fost și *duhovnicească* și *ființială*.

Pentru că S-a unit cu El *în sufletul ei* cel preasfânt…dar, apoi, s-a unit cu Fiul ei și cu

Dumnezeul ei și *la nivel ființial*, pentru că El *Și-a luat din ea trup*, devenind *coființial,* după umanitatea Sa, *cu întreaga umanitate*.

Și numai pentru că El *Și-a luat trup* din Pururea Fecioară Maria și *l-a îndumnezeit* prin întreaga Sa viață *pentru noi,* fiecare dintre noi *se poate umple* de slava Lui.

Dar pentru ca El *să Se întrupeze*…a trebuit ca o Fecioară *să-L dorească cu totul* pe Dumnezeu și să fie *fără de păcat* în viața ei.

Pentru că Maica lui Dumnezeu nu este „o făptură căzută din cer", ci o Fecioară care *a dorit cu totul pe Dumnezeul cerurilor* și a devenit *mai încăpătoare/ mai desfătată decât cerurile*.

Adică truda/ asceza/ iubirea Maicii lui Dumnezeu *a fost totală*…și de aceea întru ea *s-au împlinit* profețiile.

Nimic *aranjat*!

Ci pentru că ea *a vrut*…Dumnezeu *a umplut-o* de toate darurile Sale.

Pentru că ea *a vrut*…

De aceea, azi, sărbătorim *ce a vrut ea*…și *nu vrem noi*…

Ea a vrut curăția, sfințenia, iubirea, delicatețea Lui și *le-a avut din plin*. Noi *ne codim/ ezităm*, o lăsăm *mai moale* cu viața evlavioasă.

Nu vrem *să părem* prea iubitori, prea jertfelnici, prea milostivi…ci preferăm „ce zice lumea".

Adică așa: nici *prea-prea*…nici *foarte-foarte*…

Numai că lui Dumnezeu îi plac oamenii *totali,* dintr-o bucată…și nu *10% ortodocși*…restul: *liber cugetători*…

Și pentru că nu toate sunt *ortodoxe* în noi…tocmai de aceea avem *mari probleme* să împăcăm ce *gândim* cu ce *simțim*…și cu ceea ce *facem*…cu ce trăim, de fapt, în fiecare secundă…

Adică am vrea *să fim*…să părem „sfinți"…dar să nu fim „prea sfinți" tot timpul.

Motiv pentru care „excesul de sfințenie" e adesea înțeles…ca „ceva ce nu ne trebuie".

Și ce credem că „ne trebuie” nouă e *un melanj/ un amestec* de Ortodoxie, urechism, orgoliu, ce am *moștenit* de la părinți, ce mai *inventăm* și noi…și nu vrem „să fim deranjați” în *bricolajul/ mărunțișul* nostru religios.

Iar dacă *îi asculți* pe ortodocșii…de la țară sau de la oraș…în materie de teologie, politică, cultură…te iei cu mâinile de păr…

Pentru că, cel mai adesea, când vine vorba de teologie și *credință*…pentru că *nu au surse teologice* la îndemână sau *nu i-a învățat nimeni*…își *închipuie/ presupun* tot felul de *aiureli* vizavi de închinăciune, rugăciune, post, Sfintele Taine…încât e *deplorabil* ce poți să auzi că *înseamnă* una sau alta…

Superstițiile/ obiceiurile pseudo-religioase de tot felul…se nasc din multă *incultură teologică* dar și din *multă îndrăzneală păcătoasă*.

Pentru că omul care *nu știe ceva* și are *bun simț*, are *măsură*…nu se *pronunță* în acel caz.

Dar *cel infatuat*, care *nu știe ce să spună*…dar nici nu vrea *să admită* că *nu știe*…inventează *pe loc* răspunsuri aiuritoare.

Așa a apărut Dumnezeul care *merge pe pământ* cu Sfântul Petre și face minuni „curioase”…Dumnezeul care e confundabil cu *o zeitate* căreia *îi sare repede țandăra*…și nu e *Dumnezeul paradoxal* al Tradiției Bisericii.

Adică Dumnezeul *băbist*…înțeles după *ureche*…dă cu fulgere, omoară, te trăsnește, îți pune *ceva în frunte* pentru toată viața, adică *te predestinează*, și nu poți să mai faci nimic *altcumva*…îți aduce *noroc* în casă și *te scapă* de farmece…un fel de *bodyguard*…dar nu e niciodată un Stăpân, un Domn, un Atotțiitor, un Prieten, un Paradoxal…

Căci pentru a fi *ortodox*…nu trebuie numai *să vii* la Biserică și *să aprinzi* lumânări…ci *să înveți teologie* și *să te naști duhovnicește*, de sus, prin Tainele Bisericii.

Pentru că numai astfel Îl vom putea cunoaște pe Dumnezeu *așa cum e El*…și nu așa cum *ne închipuim noi că este El*…

Fiindcă cei mai mulți dintre ortodocși *au fantezii* despre Dumnezeu…și nu *o cunoaștere* a Lui…

Căci *cunoașterea Lui* vine din *vederea* și *simțirea* slavei Sale…din ceea ce *îți spune El despre Sine*…din *ce te învață El pe tine*…și nu din ce *înveți tu despre El*…în *indiferență* față de El…

Și nu trebuie *să ne mirăm* că nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu…pentru că, la fel, nu îi cunoaștem nici pe oameni!

Ce înseamnă să înțelegi un om: 1. ce *deduci* tu despre el, 2. *ce îți spune* el ție sau 3. *ce te luminează* Dumnezeu cu privire la el?

Care…din trei?

Pentru că, dacă e *pe dedus*…atunci *stai la distanță* de el. Îl privești, îl urmărești, presupui că *simte* și că *face* una sau alta…dar *nu știi ce e* în inima lui.

La distanță *stai*…la distanță *ești* de celălalt!

Dacă *te apropii* de el…și îl lași *să îți spună* una sau alta despre el…și crezi că el e numai *ce îți spune el că e*…iarăși stai *la distanță* de om…pentru că te raportezi numai *la ce știi tu*…și el *despre sine*…nu la ce *nu știți niciunul dintre voi*…despre el…

Ar fi numai vorbărie, confesiuni, psihologism, psihanalizare…

Pentru ca să afli despre un altul lucruri pe care *nici el* și *nici tu* nu le știți despre el…trebuie să îmbini *ce știe el despre sine*…cu ce *îți descoperă* Dumnezeu despre acela.

Și oamenii credincioși de aceea *vin* la oamenii duhovnicești: ca să afle *ce nu știu* despre ei…dar Dumnezeu *le spune/ le luminează* despre ei înșiși!

Pentru că trebuie *să ieșim* din noi…pentru *a ne cunoaște* pe noi.

Trebuie să ne vedem pe noi *prin voia* lui Dumnezeu, prin *adevărurile* Lui…ca să ne cunoaștem *așa cum suntem*…

Altfel *nu intrăm nicăieri*…și *nu ieșim de nicăieri*…

Și dacă ne-am întreba: când…de când *nu am mai intrat* în inima altuia…ca să *îl aflăm*…și *să ne aflăm*…ce ne-am *răspunde*?

Pentru că trebuie *să ieșim* din noi, din casa noastră, din părerile *bune* despre noi, din obiceiurile noastre…pentru *a le cunoaște* pe ale altora…și a observa *cât de durabile*/ serioase/ adevărate sunt ale noastre.

Și când *ne întoarcem la noi*…după *o ciocnire* cu realitățile interioare ale altora…înțelegem *ce trebuie plâns*…și pentru ce trebuie *să fim doxologici/ mulțumitori* în fața lui Dumnezeu.

Căci de aceea *ne certăm* când *discutăm*: pentru că nu vrem *să ne admitem* realitatea interioară.

Vrem întotdeauna *să epatăm*, să părem *mai nobili*, mai *arătoși*, *mai sexy* decât suntem…când alții ne spun că suntem *vai de steaua noastră*…

Și când nu vrem să fim *noi înșine*…nu *intrăm* în nicio inimă!

Pentru că, pentru *a intra* în altul…ai nevoie de *simplitate*, de adevăr, de dăruire, de uitare de sine…pentru *a-l îmbrățișa* și *a-l înțelege* pe el.

Așa că Maica lui Dumnezeu *a uitat* casa sa…și *a iubit* Casa lui Dumnezeu.

A văzut *mai presus* de interesul de familie, de neam, de țară…și a ales *interesul cosmic*.

Adică a ales *ce a fost bine*…pentru întreaga creație: *a fi cu Dumnezeu pentru totdeauna*.

Și noi, cu toții, am putea să alegem acest *interes cosmic*, interesul *soteriologic*/ al mântuirii, prin care ne folosim pe noi, pe aproapele și întreaga creație.

Pentru că întreaga creație *împreună tânjește*/ geme/ oftează/ suspină [συστενάζει,

Rom. 8, 22, *cf*. GNT] după *revelarea lui Dumnezeu* și *transfigurarea ei*. Amin!

Predică despre *politicieni* și *politici* [21 noiembrie 2012]

Iubiții mei[49],

politicianul ortodox e *reprezentantul* nostru în conducerea țării!

Și trebuie *să îl ajutăm* să-și conștientizeze *rolul* și *responsabilitățile sale* eclesiale și cetățenești.

Iar dacă țara arată *cumva*…e pentru că noi *am creat* și *trimis* în Parlamentul României politicieni/ oameni politici de *o anume factură*.

Adică *ne seamănă*…

Sunt *frivoli* sau *indiferenți*, *rapaci* sau *flegmatici*…ca alegerile noastre *pripite*…sau făcute *la întâmplare*…

Iar cum unii dintre ortodocși sunt *refractari* vieții politice și *nu-i interesează* implicarea pentru drepturile lor cetățenești…și cum nici Facultatea de Drept, nici cea de Științe Politice, nici cea de Finanțe-Bănci etc. nu predau materia numită *Caracter*…a cere politicienilor *caracter* doar la TV și în presă înseamnă a cere *ce nu ai*…*dat*.

Mai pe scurt: cine *îi creează* pe cei care *ne reprezintă* la nivel politic?

Dacă Biserica *nu se implică* în formarea lor…cine altcineva îi poate *modela caracterologic* pe politicieni?

Da, Biserica nu poate fi *partinică/ ideologică*…pentru că ea e *deasupra* vieții pur istorice!

Ea e plină *de transcendență*, de *viața* lui Dumnezeu Cel în Treime.

Ea *sădește în toți* viață și sănătate duhovnicească, înțelepciune și echilibru, bucurie și caracter, loialitate față de anumite crezuri și curaj bun.

[49] Predică scrisă în ziua de 21 noiembrie 2012.

Însă Biserica trebuie *să-i clădească* și *să-i modeleze* pe politicienii care sunt fiii ei…și aceștia trebuie să *ne reprezinte* valorile și crezurile în Parlament.

Pentru că *demnitatea* omului, *unicitatea* și *valorile sale*, viața lui *intimă*, *drepturile* și *libertățile* lui, *îndatoririle* lui cetățenești *interesează* Biserica, pentru că Biserica *le promovează* în harul lui Dumnezeu.

De aceea Biserica, în mod transparent, *colaborează* cu instituțiile statului și *promovează* echilibrul și înțelegerea între oameni…pentru că e *factor de coeziune/ de unitate statală și suprastatală*.

Atât la nivel național, cât și la nivel global, Biserica Ortodoxă are *vocația echilibrului* și *a înduhovnicirii* oamenilor și a relațiilor dintre ei.

Căci ce înseamnă să ai *politici* pentru *mediu*, pentru *sănătate*, pentru *dezvoltare durabilă*, pentru *educație*, pentru *cultură*…decât să ai *privire de perspectivă* asupra nevoilor oamenilor?

Politica *reală* e *în favoarea* oamenilor, pentru că *asigură* climatul social de dezvoltare armonioasă a oamenilor.

Dar *politicile* sunt *implementate* de către *politicieni*, de către oameni care au *o experiență umană* și *profesională în spate*…dar și *o credință religioasă*.

Și Biserica trebuie *să se concentreze*, pe viitor, asupra formării *îndeaproape* a viitorilor oameni politici…pentru că avem nevoie și de Putere și de Opoziție creștină.

Bineînțeles, într-un stat plural/ democratic, cum e România…politicienii nu sunt numai *ortodocși*. Ei au *diverse credințe* sau *nicio credință* la modul angajat…

Însă românii ortodocși, *majoritari* în România, trebuie să-și *aleagă* politicieni care să fie și *creștini veritabili*, creștini *onești* și *cu coloană vertebrală*…pentru ca *să le reprezinte* etosul/ modul de a fi în Parlament.

Pentru că politicianul, ca *reprezentant* al unui număr de alegători, trebuie *să știe* limba, credința, istoria, experiența, doleanțele, nevoile, aspirațiile celor care *l-au ales*.

De aceea se face *campanie electorală*: pentru ca oamenii *să-și întâlnească* potențialii reprezentanți și *să îi aleagă* în cunoștință de cauză.

Dar pentru *a-l cunoaște* pe *reprezentantul tău*, pe cel pe care vrei *să îl alegi* și *îl vei alege*…trebuie să te *intereseze* viața politică și, implicit, *sănătatea* vieții sociale din România.

Pentru că politicile de azi…îi vizează, în mod viguros, pe cei de mâine.

Regimul comunist *a ales* pentru cetățenii lui…și avem, de la el, blocuri trase la xerox, sovietizate, un anumit învățământ, o anumită sănătate publică, un anumit mod de a călători.

Democrația noastră de 22 de ani încearcă *să schimbe* anumite lucruri…și, în loc *să se înmulțească* cele bune, ca locurile de muncă, spațiile verzi și de relaxare, spațiile culturale și de sănătate, nivelul de trai, nivelul de a călători, nivelul instituțiilor etc. …proliferează lucrurile *disolutive*: violența, drogurile, analfabetismul, sărăcia, prostituția, obscenitatea, dezcreștinarea…

Pentru a pune România *pe făgașul bun* avem nevoie de muncă, de credință, de cultură, de excelență…adică de *reprezentanți valorici* și de oameni care *să își asume* rolul social la modul serios.

Avem nevoie de *politici pentru oameni*, de *colaborare* între toate instituțiile statului și între cetățeni și instituții…cu gândul că tot ce se face *se face pentru noi*…și nu *împotriva noastră*.

Însă, dacă primul nostru *gând* e că politicianul e *corupt*, are *sprijin ocult*, *nu ne vrea binele*…și ne *derobăm* de grija lui…el, fiind pe cont propriu, *neverificat* de noi…bineînțeles că *își face de cap*.

Și dacă *își face de cap*…iar noi *îl lăsăm* să își facă de cap…dacă *nu protestăm* pentru

neregulile pe care le face, dacă nu suntem *vehemenți* împotriva nedreptății…*nedreptatea crește*.

Și *datoria externă* crește…

Și *șomajul* crește…

Și *violența* și *debandada* cresc peste tot…iar *un rău* care nu e *curmat la timp* devine *o cangrenă*…

Dar pentru a se găsi *soluții*…*practice*…e *nevoie* ca politicienii *să fie duși la Biserică*!

Sau, mai bine-zis, *să aibă viața* și *grija* Bisericii în inima lor…pentru că sunt *fiii Bisericii* și, ca noi toți, *vor da*…și *vom da seama* de ceea ce *am făcut*…dar și de ceea ce *n-am făcut*…dar puteam *să facem*…

De la vârsta de când *am avut dreptul* să votez…*am votat*.

Am votat *de fiecare dată*!

Și de fiecare dată până acum, pentru că m-am rugat și am chibzuit, nu am votat, așa, la întâmplare…am fost *de partea bună* a lucrurilor…

Pentru că trebuie *să votezi realist* și *în favoarea celor mulți*…nu *a ta* în primul rând!

Iar cine *își vinde* votul *pe mai nimic*…arată că nu se simte *parte integrantă* din neamul românesc…ci *un individ izolat*, fără *relații* cu națiа română…și care se gândește în primul rând *la sine*…și nu *la toți*.

Însă *votul* e *pentru toți*…cum și Constituția e *pentru toți*!

Pentru că *la baza* legilor umane *stă voia* lui Dumnezeu și *comuniunea*…realitatea că toți suntem *fiii lui Dumnezeu* și viața și traiul pe pământ *ne este comun*.

De aceea *binele comun* nu e *o sintagmă goală*, fără conținut, ci însăși *expresia normalității* unei societăți!

Fapt pentru care *se pedepsesc* încălcările, injustițiile, erorile, ororile sociale și *se încurajează* munca, cooperarea, echilibrul,

creația…tocmai pentru că se vizează *interesul comun* al locuitorilor unei țări.

Dar dacă nu vezi decât *egoist*…de aceea nu alegi *ce trebuie*!

Politicianul trebuie să fie un om capabil *să înțeleagă* oamenii și *să lucreze* în favoarea lor.

El trebuie *ales în mod responsabil*, *ajutat* pas cu pas, *sfătuit* și *corijat* în mod constructiv…pentru ca să *își facă bine treaba*.

Iar acum, în această campanie electorală, dacă vrem *altceva*…dacă vrem *lucruri serioase*…trebuie să știm *să le formulăm* în fața reprezentanților noștri și *să ne ținem de ei* pentru ca acele lucruri să devină *realități*.

Dar să nu batem *apa în piuă* decât că nouă *ne trebuie* un podeț, un trotuar sau un parc…ci să vizăm lucruri care rămân *la modul* efigial: o clădire, o Biserică, un proiect medical sau cultural, ceva…care să rămână *mult timp* după cei 4 ani de mandat…Amin!

Predică despre *uitarea de sine* [21 noiembrie 2012]

Iubiții mei[50],

aseară, 20 noiembrie 2012, o bunică din București[51]…și-a *scăpat* nepoata de la moarte…lăsându-se *călcată* de mașină.

„Am auzit o bufnitură, fără frână, fără nimic. Până să ies, deja era *o mare baltă de sânge jos*", a spus un martor ocular…

Balta de sânge…era *uitarea de sine* a bunicii pentru nepoata ei…

A preferat ca nepoata *să trăiască*…pentru că „are toată viața înainte"…

Presupunerea ei…deși viața e *în mâna* lui Dumnezeu și nu *în sănătatea noastră aproximativă*…

Ca să avem *cărți*…cineva trebuie *să se uite pe sine* pentru ca *să le scrie*.

Ca să avem mâncare, haine, autostrăzi, sistem de educație, medical, judiciar…trebuie ca mulți *să muncească* pentru toate acestea.

Iar *uitarea de sine*…stă la baza oricărui *lucru generos*, jertfelnic, autentic…

Puteai să îl iei cu mașina și nu l-ai luat…

Puteai să îi spui unde e strada cutare…

Puteai să îl luminezi la minte în credința lui…

Puteai…o mie de lucruri…

Nu ai făcut-o…înseamnă că *nu te-ai uitat pe tine*…te-ai *centrat* pe tine…și n-ai *schimbat* deloc lumea din jurul rău.

Tânăra *salvată* de bunică…dacă are *conștiință*…va fi recunoscătoare…

---

[50] Predică scrisă în ziua de 21 noiembrie 2012.

[51] A se vedea: http://www.adevarul.ro/actualitate/eveniment/O_batrana_de_72_de_ani_si-a_dat_viata_ca_sa-si_salveze_nepoata_de_la_moarte_0_814718555.html.

Va vedea viața *ca un dar*…primit *și de la bunica ei*…

La fel copilul al cărei mame *a murit la naștere*…

Ea *a murit* ca el să…trăiască…

Și părinții, bunicii, frații, rudele…care ne cresc, ne ajută, ne educă…sunt cei care *se uită pe ei înșiși*, cu toate păcatele și neputințele lor, pentru ca *să vadă* de noi…

Educatorul…învățătorul…profesorul *s-a uitat pe sine* pentru noi…

Soția *se uită pe sine* pentru noi…pentru cafeaua, masa, pantalonii, cămașa, bagajul nostru…

Cineva trebuie *să ne protejeze* copilăria, adolescența, viața…pentru ca să ne putem *bucura*…

Cineva trebuie *să se uite pe sine*…pentru ca *să ne bucure*!

Duhovnicii noștri *își fac timp* ca să ne spovedească, să ne îndrume…

Prietenii noștri *își fac timp* să ne vadă…să ne vorbească…să ne ajute…

Trebuie *să îți faci timp*, să te uiți pe tine…pentru ca *să umpli de bucurie* pe un altul.

Bineînțeles că pot *să nu mai scriu* pentru un public larg…

Eu am scris și *înainte* de online…scriu și *în afara* onlineului.

Faptul că *îmi fac timp* pentru alții…înseamnă *a mă uita pe mine însumi*. A dărui…

Și pe cât *dărui*…pe atât *mă bucur* și mai mult…pentru că mă simt *împlinit* dăruind…

Iar *uitarea de sine*…înseamnă *împlinirea* poruncii lui Dumnezeu, aceea de *a da*…fără să așteptăm *să ni se restituie* efortul nostru.

Căci asta înseamnă *să îți aduni* „comori în cer [θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ]” [Mt. 6, 20]: să faci lucruri…pentru care *nu primești nimic* în schimb!

Să *îți dai* timpul, banii, viața, cunoștințele pentru alții…în folosul altora…pentru ca *să te umpli* de slava lui Dumnezeu, a Dumnezeului Care *face bine tuturor* [Mt. 5, 45].

Și de unde *am fi avut* exemplul acesta *prea minunat*, dacă Fiul lui Dumnezeu întrupat nu S-ar fi *dat* pentru viața lumii?

Tocmai el, *exemplul* mântuitor/ salvator al Fiului întrupat, *se observă* în gestul bunicii față de nepoata ei…

Ea *și-a dat viața* pentru nepoata ei…pentru ca ea *să fie vie*.

Pentru că El, Fiul lui Dumnezeu întrupat, *a murit* pentru noi, cei păcătoși, pentru ca să avem *viață dumnezeiască din belșug* prin Tainele și Slujbele Bisericii.

Căci Biserica e cea care *ne hrănește,* ca *o mamă bună*, în toată viața noastră…

Ne hrănește *cu har*!

Iar cei care sunt *plini de har*…sunt și plini *de milă*…de atenție…de cumpătare, de frumusețe duhovnicească…

Nu sunt plini de *texte*, de *fobii*, de *ranchiune*…ci *de milă*!

Pentru că *mila* și *dragostea* te fac *să uiți de tine*…pentru a fi *în slujirea* aproapelui tău, oricare ar fi el…

Și observăm, la modul dureros, ce înseamnă ca omul care *ne trebuie*…să nu fie *la locul lui*.

Nu avem duhovnicul, medicul, prietenul, șoferul, angajatul, prietenul, cititorul pe care *ni-l dorim* noi. Nu-l avem și *suspinăm* după el!

Dacă *nu e*…dacă *nu mai e*…i se simte locul…

Nimic *nu-l poate înlocui* pe cel căruia noi…*îi simțim locul*!

De aceea, știind *cât de greu* e *să nu ai om*…să nu ai *prieten*…să nu ai *frate*…să nu ai *confident*…știi să te *uiți* pe tine pentru cel care *are nevoie*…

Pentru că *nevoia lui* e și *nevoia ta*…

Și *a te uita pe tine*…înseamnă *a te regăsi pe tine*.

Pentru că mă fac *mai uman*, mai atent, mai delicat…dacă *te ajut*, dacă te ascult, dacă te cunosc mai bine…

Te ajut…iar tu *mă ajuți* și mai mult…decât *te ajut eu pe tine*…

Și astfel *uitarea de sine*…lepădarea de sine…*desființarea* egoismului din noi…e porunca lui Dumnezeu, e dorința Lui, e nevoia Lui…

El are nevoie de *uitarea noastră de sine*…pentru ca să ne umple de *ținerea de minte a aproapelui*…

Și când *nu îl mai uiți* pe altul…nu îți mai uiți nici tu *nevoile fundamentale*.

Și *nevoile noastre fundamentale* sunt viața duhovnicească, adevărul dumnezeiesc, iubirea curată, sinceritatea, întrajutorarea…cunoașterea *înălțătoare* a oamenilor.

Da, e *ușor* să vezi dedesubturi, păcate, plăceri, căderi…dar *înălțător* e să vezi *oamenii* din oameni!

Cine sunt, în ei înșiși, *oamenii*: asta e *înălțător*!

Așa, să îi calci în picioare, să îi minimalizezi, să îi tratezi *de sus*…e ușor…

Înălțător e *să îi vezi profund*…și *să se înalțe* în ochii tăi, în inima ta, în conștiința ta…*mai presus de tine*…

Pentru că atunci am învățat *lucruri autentice* de la oameni…tocmai pentru că *ne-am uitat* pe noi…și *i-am descoperit pe ei cu adevărat*.

Dumnezeu să ne învețe *uitarea de sine*…pentru ca să descoperim *ce frumoși* sunt oamenii și *ce frumoasă* e lumea lui Dumnezeu, lumea văzută *cu ochi frumoși*. Amin!

Predică la Duminica a 30-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[52],

tinerii vor *mai multe*…decât *pot* iar bătrânii *nu mai pot* să facă multe din cele pe care *le vor*!

De aceea nu e bună tinerețea care *vrea* fără *să poată*…după cum nu e bună nici bătrânețea care *nu își conștientizează neputințele*, limitările…

Însă tânărul care face *pe măsura la cât poate* și bătrânul care *se rezumă* la *cât mai poate*…dar face totul *pe măsura înțelepciunii sale*…sunt cei care duc o nație *mai departe*…și *ajută* Biserica în mod real.

Pentru că noi trebuie *să încurajăm* tinerii…dar nu la *orice lucru*.

Noi trebuie *să îi sprijinim* să se cunoască pe ei înșiși…dar nu să *îi ideologizăm* în scopurile noastre meschine…și nici să ne împlinim, prin ei, frustrările personale.

Tinerii au potențial, au vigoare, au sănătate, au așteptări…dar nu toți sunt Enescu sau Sfântul Pavel.

---

[52] Predică scrisă în ziua de 23 noiembrie 2012.

Iar a le scoate coarne în cap, a-i face să se creadă cei mai răpitori de pe pământ, cei mai valabili, cei mai talentați…înseamnă a-i transforma în rebuturi.

Pentru că nu toți tinerii vor ajunge *mari personalități* în viața lor…după cum niciun handicap nu e *de netrecut.*

Trebuie să fim cinstiți cu cei tineri!

Să *îi impulsionăm* spre drumul lor, spre ceea ce vedem că *pot face* (dacă *vedem* acest lucru în ei…cu harul lui Dumnezeu) și nu să îi împingem, pe toți, spre *aceeași direcție*.

Pentru că fiecare are *direcția lui*…și nu sunt toți *la grămadă*…

Tânărul de azi, din Evanghelie (Luca 18, 18-27) a vrut un răspuns…pentru care *nu era pregătit*. A vrut un răspuns *peste măsura lui*…

Și l-a primit la modul dureros…

Alții însă sunt în stare să renunțe la avere, la serviciul lor, la casa lor, la demnitatea lor…la tot…pentru o ideologie, pentru o năzăreală, pentru o filosofie, pentru o obsesie, pentru o persoană iubită…

Însă puțini sunt cei care renunță *la tot* pentru *Dumnezeu*.

Sau, dimpotrivă, care *nu renunță la nimic*…au de toate…dar în inima lor se comportă ca și când *nu ar fi legați* de nimic și de nimeni…

Da, tinerii *pot renunța*!

Renunță la limba lor, la demnitatea lor, la firescul lor…*din prostie*…renunță la familia lor din teribilism…își iau viața[53] din orgoliu…

Tinerii pot *renunța*…

Însă Evanghelia de azi nu e despre *renunțare*…ci despre *căutarea desăvârșirii*!

Despre căutarea lui *mai sus*, mai înalt, mai curat, mai frumos, mai sfânt…

[53] Se sinucid.

Pentru că tânărul bogat de azi a vrut să știe ce e *mai sus* de starea lui…a vrut *mai multul*…dar *s-a blocat în act*…în deliberare…fără să mai vrea *eliberarea* survenită în urma actului.

Fiindcă nu averea…nu *renunțarea* la ea era *desăvârșirea*…ci *eliberarea* de presiunea/ constrângerea/ ochii dulci ai averii e *drumul spre desăvârșire*.

Căci nu postul e *eliberarea*…ci ceea ce *se coboară* în urma postului în noi.

Nu ducerea la Mănăstire…sau milostenia e *desăvârșirea*…ci ceea ce *se produce* în noi după renunțare, după fapta bună, după asceză…e *drum spre desăvârșire*.

Pentru că desăvârșirea nu e *act*…ci *stare*!

Desăvârșirea e *aprofundarea stării de renunțare continuă la tine*…pentru ca slava lui Dumnezeu *să te pătrundă și mai profund*…

Căci dacă ești în stare *să renunți* la averi, la poziția ta socială, la tabieturile tale, la prietenii tăi…ești în stare *să renunți continuu*…

Renunțarea nu ca *lașitate*…ci ca *biruință* asupra posesiunii pătimașe.

Însă poți *să renunți* la toate…fără *să te desparți de toate*!

Pentru că oricât *ai da*…chiar dacă ai rămâne *gol*, sărac *lipit* pământului…totuși ai trup…și nevoi ale lui….și nu poți *să renunți* la ceea ce înseamnă *supraviețuirea ta*…

Așa că tinerețea poate *să renunțe*…la *proastele ei obiceiuri*…dar poate să învețe de la Dumnezeu și cum *să fie paradoxală*.

Pentru că ceea ce pare *imposibil* la oameni…la Dumnezeu nu e *imposibil*!

Cu Dumnezeu *poți să te educi*, poți să-ți faci familie, poți să te nevoiești, poți să te sfințești, poți să te umpli de erudiție, poți să îți împlinești vocația…

Da, nu e *imposibil*!

Iar maturii și bătrânii care îți spun ție, tinere, că aceste lucruri sunt *imposibile*…sunt

nişte oameni *rataţi*, care nu s-au lăsat *cu totul* în mâna lui Dumnezeu şi de aceea nu s-a prea ales *mare lucru* de ei!

A te *contamina* de neîncrederea, de sarcasmul şi de invidia lor…înseamnă a ajunge *ca ei*: un greţos…

De aceea, pentru a nu ajunge *ca ei*, fii *ca tine*!

Fii ca cel pe care Dumnezeu *îl vrea*!

Şi dacă tu, tânărul de azi, *te ratezi* ca şi mulţi alţii…*nu propovădui ratarea* celor care *nu o cunosc*!

Însă *bătrânii reali* sunt cei care au fost nişte *tineri bătrâni*.

Nişte tineri care *au adunat*, care au strâns cunoaştere, frumuseţe, cumineţenie, distincţie, asceză, care s-au creat ca nişte *persoane viguroase*, comunionale, chintesenţiale.

Căci ce *să duci* spre 50, 60, 70, 80, 90 de ani…în afară de *erudiţie* şi *sfinţenie*?

Să duci basme despre cu cine te-ai culcat, de câte ori te-ai îmbătat, cu cine te-ai drogat, cu cine te-ai bătut la fotbal? Nu!

Ci *omul real* e *o operă…în continuă finisare*!

O operă a lui Dumnezeu *plină de har*…dar şi *de trudă*, de învăţare din căderi, de învăţare din marile exemple ale umanităţii.

Aşadar, iubiţii mei, nu fiţi tineri *cu minte de copii* şi nici bătrâni *cu minte de tineri*!

Fiţi oameni *cu mintea lui Hristos*, plini de multă cunoaştere, de multă bunătate, de multă renunţare la păcat…şi la tot ceea ce stresează, în mod real, pe aproapele. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfintei Marii Mucenițe Ecaterina [25 noiembrie 2012]

Iubiții mei[54],

predica de astăzi e despre *îndrăzneala cuviinței* și *multa cunoaștere*!

Pentru că numai dacă *Îl cunoști mult* pe Dumnezeu și pe mulți oameni…poți să ai *îndrăzneală bună*. Căci ești *intim* cu Dumnezeu dar și *apropiat* de oameni.

Le știi sufletul, le știi viața, le știi aspirațiile…

[54] Predică scrisă în ziua de 24 noiembrie 2012.

Știi ce să spui, ce să faci, cum *să te comporți* în diverse situații.

Iar Sfânta Mare Mucenița Ecaterina[55], care la 18 ani *uimea* Alexandria Egiptului prin *frumusețe* și prin *înțelepciune diversă*, ne arată că *adevăratul tânăr* (despre care am vorbit în prima predică de azi[56]) nu este *un dus de valuri*…ci *un strângător de comori duhovnicești*, un om *avid de har*, de frumusețe, de cunoaștere, de experiență…

Pentru că nu poți fi *împlinit* fără *să guști* din experiența vieții…

Trebuie să citești mult, să vezi multe, să se producă multe schimbări *bruște* și *înălțătoare* în viața ta pentru ca să simți că nu trăiești…*degeaba*…

Căci sensul…*sensul vieții*…cel care *ne împlinește*…e cel care ne face *să ne simțim bine*, împliniți. Împliniți *pe măsura* a ceea ce facem…dar, întotdeauna, aspirând *la mai mult*, la mai profund, la lucruri și mai pline de măreție.

…Și o vedem pe Sfânta Ecaterina plină de filosofie și de medicină…de erudiție…frumusețea fizică nefiind *o ispită* în calea cunoașterii…

Pentru că ceea ce *te împlinește* nu este *exterior* ție…ci *interior*.

Și de aceea tânăra care *se tot uită* în oglindă…și care *își scurtează* fustele și își decoltează bluzele…ne arată că *își scurtează* cuviința, bunul simț, înțelepciunea…

Căci dacă vrei să fii plăcută *doar* pentru sânii, fundul și rochiile tale…înseamnă că nu vrei să fii cunoscută *niciodată* pentru *sufletul tău*, pentru ceea ce *gândești*, pentru *aspirațiile tale*…și vrei să fii socotită *un obiect sexual*.

Ceva *banal*…ceva pe care *să îți verși nervii*…

---

[55] A se vedea: http://www.vietile-sfintilor.ro/vieti/noiembrie/11-25-sf_ecaterina.html.

[56] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/23/predica-la-duminica-a-30-a-dupa-rusalii-2012/.

Și nu e zi de la Dumnezeu în care *să ies afară*, în oraș…sau să călătoresc…și să nu am *o strângere de inimă* când le văd pe copile…pe tinere…pe femei în toată firea…și pe multe bătrâne arătând și comportându-se ca niște *lipsite de cuviință*, de măsură, de sensibilitate, de omenie…

Prea mulți *feromoni*[57] *ambulanți*…

Prea multă *lascivitate bădărană*…

Căci atunci când *încerci*, ca femeie, cu toptanul…să arăți că ești *dispusă la orice* în materie de *libertinaj*…nu mai ai niciun *farmec* pentru un bărbat…

Pentru că bărbatul vrea *să te admire*, să te descopere, să te cunoască tot mai mult, să găsească în tine *calități* și *pasiuni comune cu ale lui*…și nu să găsească *o baltă de senzualitate nimfomană*.

Și observăm în viața Sfintei Ecaterina că *frumusețea*, combinată cu *înțelepciunea* și cu *decența*, sunt *convertitoare*.

I-a convins *prin cine era*…pe cei care au devenit *Mucenici* și *Mucenițe* datorită ei!

I-a convins pe cei *foarte erudiți*…dar și pe cei *mai umili* din punct de vedere intelectual dar care aveau dorința de a cunoaște, de a înțelege, de a se simți împliniți.

Căci asta e *marea problemă*: când nu mai *cauți* nimic…înseamnă că ai ajuns *o epavă*.

Ești plin de patimi grele…

Dar dacă *cauți*, dacă vrei *să cunoşti*, dacă vrei *să te schimbi*…arăți că *viața curge în tine*.

Însă la Sfânta Ecaterina vedem foarte clar și următorul lucru: că nu știința, singură, te face *frumos*, admirabil…ci știința care are *la bază* credința și slujirea lui Dumnezeu.

De aceea Sfânta Ecaterina este *patroana noastră*, a teologilor, la Facultatea de Teologie din

---

[57] Idem: http://www.shopvitality.ro/produse/pheromone_afrodisiac/parfum_barbatesc.html.

București: pentru că *a îmbinat* credința cu munca de cercetare, cunoașterea teologică și experiența duhovnicească cu experimentul și munca de cercetare.

Și dacă vrei să fii *complex*…trebuie să fii *realist*.

Trebuie să cauți *cunoașterea* care nu e doar *pură speculație* ci *un fapt de viață*, un fapt *esențial* în viața ta.

Căci a învăța zeci de numere de telefon, cum trăiesc diverse specii de animale, zeci de nume de mari oameni ai istoriei e un fapt de *memorare erudită*.

Însă *a crede* în Dumnezeu și *a urma în mod practic* Sfinților Lui și marilor oameni ai istoriei înseamnă a te angrena într-o *cunoaștere holistică*, a întregului om, care ne schimbă cu totul…și nu doar *ne îmbogățește* informațional.

Pentru că am început prin a vorbi despre *îndrăzneală*. Despre îndrăzneala *cuviinței*…

Despre îndrăzneala *bună* care se naște în cel care e *bogat* în Dumnezeu și *în iubirea* de oameni…

Și când întâlnim un astfel de om…declarăm imediat: are *o experiență tulburătoare*…

Pentru că, pe cât *te curățești* de patimi și *te umpli* de harul lui Dumnezeu…pe atât ești *mai omenos*, mai simplu, mai direct, mai subtil cu oamenii.

Și dacă ești *frumos* cu oamenii…atunci ai *îndrăzneală* vizavi de ei…dar *și ei față de tine*.

Căci te consideră *de încredere*, responsabil, un om pe care te poți baza, te poți încrede…

…Și Sfânta Ecaterina *i-a convins* pe înțelepții, care *n-au ars în foc* dar *au adormit* în Domnul, pe împărăteasa Augusta…pe care propriul soț *a omorât-o*…pe soldații ce *au cunoscut-o*…și a convins, mai ales, prin *laptele curs* din gâtul ei tăiat și prin faptul că trupul *i-a fost luat* de Sfinții Îngeri și dus în Muntele Sinai.

Pentru că numai *cel Sfânt* e *cinstit* astfel de Dumnezeu…și e *hrănit* în mod minunat în închisoare…și poate *să schimbe*, în bine, atâtea sute de oameni.

Și asta în secolul al III-lea d. Hr. …dacă împăratul *Maximin* amintit în *Viața* Sfintei…e împăratul roman *Gaius Iulius Verus Maximinus* sau *Maximin Tracul*[58].

Atunci…și nu *acum*, când cunoașterea *se împute* în biblioteci, în librării și online…ci atunci când cărțile erau *puține* și *foarte scumpe*.

Mai are *rost* să spun…cât de *penibili* sunt ortodocșii de azi…care *nu-i mănâncă* din scoarță în scoarță pe Sfinții Părinți și pe reprezentanții marii culturi a lumii?

Sfânta Ecaterina îi cunoștea pe Homer[59], Virgilius[60], Aristotel[61], Platon[62], Asclepios[63], Hippocrate[64], Galenus[65]…iar mulți dintre ortodocșii noștri *nu i-au citit* pe Kant[66], Nietzsche[67], Goethe[68], Balzac[69] sau Dostoievski[70].

De ce? Pentru că *nu le place* cunoașterea…

Însă ei *motivează* altceva: *nu îi citesc*…pentru ca nu cumva *să se îmbâcsească* de păcatele lor.

Dar cine nu vrea *să cunoască*, cu orice risc, e ca cel ce nu vrea *să iasă* din foc…din focul prostiei și al lenei…deși prostia și lenea și nesimțirea îl coboară *în cel mai de jos* Iad.

Ca să ieși *din foc*…ca *să scapi*…trebuie *să cunoști libertatea duhovnicească*.

Și nu poți să fii *liber* fără adevăr, fără iubire, fără cunoașterea profundă a oamenilor…

---

[58] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maximin_Tracul.
[59] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Homer.
[60] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Publius_Vergilius_Maro.
[61] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Aristotel.
[62] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon.
[63] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Asclepios.
[64] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Hippocrate.
[65] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Galen.
[66] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Immanuel_Kant.
[67] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.
[68] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.
[69] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_de_Balzac.
[70] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.

Mă rog dar Domnului, ca pentru rugăciunile Sfintei Sale preaiubite, a Sfintei Ecaterina, căreia i-a dat *inel de logodnă veşnică*, să ne înţelepţească pe noi pentru *a ieşi* din ceaţa părerii de sine, a prostiei şi a nesimţirii spirituale!

Să ne facă să înţelegem că fără *cunoaştere la greu*, trudnică, fără *asceză iubitoare*, fără *multă muncă* şi *dăruire*…nu putem să fim *plăcuţi* Domnului şi nici oamenilor.

Căci dacă pe oameni *nu-i putem convinge,* cu lenea, cu nesimţirea, cu bădărănia noastră…că suntem *adevăraţi creştini ortodocşi*…cum credeţi că *L-am putea convinge* pe Dumnezeu?!

Dumnezeu *să ne lumineze* şi *să ne umple aşadar de har*, pentru că numai întru El putem *să înţelegem ce ne lipseşte* şi *ce trebuie să facem*. Amin!

Predică despre *puterea exemplului rău*

Iubiții mei[71],

ca să dovedim că *avem cap*…trebuie să arătăm că *avem minte*!

Și un exemplu concret și foarte la îndemână, în care arăți că *ai minte*, e acela în care te comporți potrivit *anotimpului* și *locului* în care ești.

Dacă e vară…mergi *lejer*…și îți pui *pălărie de soare*…dacă e iarnă, ca acum, mergi *cu haine groase* pe tine, cu mânuși în mâini și cu căciulă în cap.

Însă astă seară am mers pe jos trei kilometri, prin București, și am fost singurul îmbrăcat *adecvat* momentului…

Niciunul nu era cu ceva *pe cap*, nici *în mâini*…dar *dârdâiau de frig* precum câinele în zăpadă.

Deopotrivă tineri, maturi și bătrâni…se comportă ca și cum ar fi *de plastic* și nu *de carne*!…

Dar…dacă te crezi *altceva* decât ești…dacă nu ai nevoie *de cap*…dacă nu ai nevoie *de sănătate*…de ce să mai dăm *bani* la sănătate, la *sănătate publică*…sau de ce să mai ai *calorifer* în casă sau sobă…dacă ai capul…*mai tare* ca iarna?

Însă preferă *să înghețe*, să facă cele mai *prostești* boli…decât *să râdă* cineva de el/ ea…că nu au „rezistibilitate”.

Rezistibilitate la boală, la frig, la moarte…

Și după „exerciții îndelungi de rezistibilitate” tâmpită…mor din cauza unui virus…sau a unei boli minore.

Pentru că *puterea* exemplului rău…e dată de *mulțimea* celor care se comportă *fără minte*. Ca și când nu ar ști că c*eea ce fac*…nu e *bine*.

---

[71] Predică scrisă în ziua de 26 noiembrie 2012.

Și de aici *se contaminează* social o mulțime de oameni.

De la păcatul văzut ca *modă*, ca *obicei al multora*.

Așa s-au proliferat curvia, beția, drogurile, implanturile mamare, tatuajele, violența, bădărănia, egoismul, avariția, mersul aiurea pe stradă: prin faptul că tot mai mulți oameni au început să se comporte *anormal/ a-rațional*.

Și în fața înmulțirii celor *aiurea*…ajungi să pari tu, cel *normal*, un *anapoda*…și nu *ei*.

Însă *exemplul rău* e numai *o patimă pusă în evidență*…și nu *virtute*!

Libertinajul, avortul, prostituția nu vor fi niciodată *o dovadă de frumusețe sufletească* ci de *indiferență* față de sănătatea ta trupească și sufletească și a altora.

A muri prostește din cauza mâncatului mult, a băutului mult sau a mergerii cu capul gol iarna e o dovadă de *infantilism cronic*.

A-ți tăia trupul, a-l mutila, a-l ciopârți…pentru ca „să arăți mai bine" înseamnă *a te vinde ca iluzie* și *a-ți distruge viața prostește.*

A considera că *o să pleci* de pe lumea asta cu mașinile, conturile, casele pe care le ai…și că dacă faci tot felul *de drăcii* te simți *mai bine*…împlinit…înseamnă a fi *afon* la nivel axiologic.

Pentru că *valorile netrecătoare* ale omului sunt cele pe care *le scrie* în sufletul său…și nu sunt cele pe care *le depozitează*…le apără cu pază…le lăcătuiește…

Așadar, în fața *contra-exemplului* trebuie să fim *firești/ normali*!

Nu *ostentativitatea* faptelor bune ne arată *oameni normali*…ci *continuitatea în firesc/ în normalitate*.

Căci *a te comporta întotdeauna* după rațiunea luminată de har…după porunca lui Dumnezeu înseamnă a face binele *ca pe ceva normal*.

Și găsesc din ce în ce mai puțini oameni *normali/ fireşti*…care vorbesc, mănâncă, se comportă *ca atare*…semn că au naufragiat, în masă, în *contraexemplaritate*.

Însă *a fi normal*…înseamnă *a vorbi cu vocea ta*, a mânca *ceea ce mănânci de obicei*…a te îmbrăca după cum simți că *e bine* pentru tine, că *te reprezintă*…și a nu face nimic că *așa e moda*…sau *așa fac și alții*.

Ci să judecăm totul *prin prisma voii* lui Dumnezeu, reflectând *critic* la una sau alta…și alegând în urma unei *judecăți valorice*…și nu *după năzăreli*.

E bine *să cumpăr* mâncarea asta sau nu? Am *nevoie* de ea? Pot *să o mănânc* acum? Când e *făcută*? Ce *conține*? Cât *costă*? Cât *de multă* trebuie să iau?

Sunt numai câteva întrebări pe care trebuie *să ni le punem* în sinea noastră…de fiecare dată când facem ceva anume…

Și am judeca lucrurile *profund* dacă am fi *reflexivi*…nu ne-am *arunca* sănătatea și banii pe geam, nu am merge și vorbi aiurea, am avea distincție în gesturi, nu am dori să ne comportăm „în spirit de turmă”/ non-reflexiv.

Așadar *să avem capul* pe umeri!

În vremuri de *sărăcie financiară* și *morală* nu ne putem permite *nici să risipim* și *nici să ne îmbolnăvim prosteşte*.

Să avem *grijă* de trupul nostru, de curățția hainelor noastre, de modul cum mâncăm, cum ne odihnim, cum muncim, cum ne creștem copiii, cum ne îngrijim familia și casa.

Toate acestea ne arată oameni *responsabili* sau *iresponsabili*, *atenți* sau *indiferenți*, *bine crescuți* sau *prost crescuți*.

Dar, în primul rând, ne arată *cât de ortodocşi* suntem noi…și *ce rol* are credința în viața noastră.

Are unul *decorativ*…sau *existențial*?

Ne place *să pozăm* în „oameni bisericoși” sau chiar suntem *schimbați*, de viața Bisericii, în fiecare zi?

Și aici, pentru *a trăi* și *a gândi* pentru Dumnezeu…e nevoie de *cap*.

De minte *sănătoasă*, înduhovnicită și *de inimă simplă*.

Să ne rugăm dar Domnului să ne dea minte bună, echilibrată, plină de har și inimă smerită și delicată în toate zilele vieții noastre. Amin!

Predică despre *insolență*

Adică[72] o predică despre *obrăznicie/ nerușinare/ impertinență* la adresa lui Dumnezeu, iubiții mei!

Pentru că tot *ceea ce-l rănește* pe om, mai întâi de toate, *Îl țintește* pe Dumnezeu.

Dumnezeu e *motivul* pentru care oamenii sunt *decimați, minimalizați, extorcați, intoxicați cu minciuni*…

Pentru El, *din cauza* Lui…chiar dacă *nu se afirmă explicit* acest lucru în toate cazurile…

Căci există *o insolență fățișă/ la vedere*…și *o nerușinare ascunsă*.

Cum putem explica altcumva *minimalizarea* preoților lui Dumnezeu…decât prin aceea că poporul credincios, în inima lui, e *obraznic* la adresa lui Dumnezeu?

Căci dacă *îți bați joc*, in corpore, de slujitorii Lui…e semn evident că *Îți bați joc* de El, de Cel care pare că „nu-Și cunoaște" colaboratorii…

Și glumele nesărate, zeflemeaua lungă, vorbirea de rău și judecarea preoților lui Dumnezeu se nasc din dorința de *a-I da o replică* lui Dumnezeu.

Ca atunci când *cerți* copilul…ca *să înțeleagă* mama lui, care e de față…că *nu știe* să-l educe.

Sau când scoți elevul la tablă…ca să *îl faci de râs* în fața clasei…

Insolența *din inimă*, cea ascunsă, e *perfidă*.

Cea *la vedere*…spune *în gura* mare hulele…

Și cred că nu de *alde gură spartă* trebuie să ne temem…ci de cei care *tac*…și *fac rău*…

Îl gândesc, îl pun în practică…și *se bucură* că fac rău…dar, în același timp, rămân „la fel de drepți".

---

[72] Predică scrisă în ziua de 28 noiembrie 2012.

Însă Dumnezeu *nu se lasă mințit*!

Dacă *îl umple* pe un om de daruri…atunci, fără doar și poate, omul acelea e *plin de bine*, de fapte și de intenții bune.

Și când *sporește* cineva în har sporește pentru că *muncește* și nu pentru că *șomează*.

Dar dacă un om *nu sporește în har*, în înțelepciune, în echilibru, sporește *în…obrăznicie*.

Găsește mereu noduri în papură.

Le inventează.

Vede *în negru* chiar și *situația albă*…

Caută cu tot dinadinsul *să maculeze* orice proiect trainic.

Da, pentru că omul *obraznic* e *om invidios*…ranchiunos…care nu vrea *să admită* cine este.

Și pentru că *nu își asumă* eșecurile…le aruncă la alții în curte…se dispensează de ele…pentru ca să nu-l *acuze* nimeni că e *șarlatan*.

Însă Dumnezeu ne vede *când aruncăm* peturile[73]…peste gard la alții!

Când *îi acuzăm* pe alții de lucruri…pe care *doar noi* le-am făcut prost…

Dumnezeu *ne vede* adâncul inimii, ce *ascundem* noi de foarte mulți…și ne dă *după inima noastră*.

Iar dacă bolile și necazurile par „să vină din senin" în viața noastră…ele, de fapt, nu vin niciodată *din senin*…ci *din multe păcate*.

Că *vrem*, că *nu vrem*…că *admitem*…că *ascundem* acest lucru: noi suntem *de vină* pentru ceea ce pare a fi *pur și simplu întâmplător*…

Însă nimic nu e „întâmplător" în viața noastră!

Ci *bunele* și *relele*, deopotrivă, sunt *pedagogie dumnezeiască*. Reprezintă modul în care Dumnezeu ne oferă *prilejuri* de *reflecție convertitoare*.

---

[73] Idem: http://www.lucrurigratis.com/2012/03/refoloseste-inainte-sa-reciclezi-bidoanele-din-plastic/.

Pentru că oamenii delicați, atenți, se umplu *de mulțumire* și *de recunoștință* când primesc *daruri* de la Dumnezeu.

Pe când *palmele* iubirii Sale de oameni, formate din *dureri, necazuri, sărăcie, ispite, îndoieli, vicisitudini* de tot felul…sunt pentru cei care *se lasă greu convinși* de faptul că *numai binele dă viață*.

De aceea, în acest post *duios* al Nașterii Domnului *a ne cerceta inima*…înseamnă *a vedea* dacă avem neîncredere, obrăznicie, înălțări ale mândriei *împotriva* lui Dumnezeu și a oamenilor.

Dacă știm *să îmbrățișăm* bucuriile și durerile oamenilor sau, dimpotrivă, suntem *stâncă* și la bucuria lor…și la doliul lor…

Pentru că obrăznicia *infatuată*, foarte *vocalică*, care *contestă*, care spune *hule*, care se închipuie *înger ceresc* vine tocmai din această situare interioară a noastră *deasupra* tuturor.

Dintr-o *recenzare* a vieții lumii…în care noi vedem lumea *de sus*…ne situăm *deasupra*…iar toți stau *sub* picioarele noastre.

Însă *poziționarea* ortodoxă reală…viața de zi cu zi *autentică*…e atunci când tu te vezi *cel mai jos* din Iad, sub picioarele tuturor…și nu *deasupra lor*!

Când tu te vezi *cu toate păcatele tale la activ*…fără *să minimalizezi* vreunul.

Pentru că toate *minimalizările* relelor noastre ne duc la maximalizarea *egoului nostru*.

Dacă nu ne-am ridica *în slăvi* în inima noastră…am ști să fim *normali* și *supli* în relațiile cu Dumnezeu și cu oamenii.

De aceea, iubiții mei, vă invit la *reflecție tăioasă* asupra vieții noastre interioare pentru că de aici vine *tot binele*!

Pentru că Dumnezeu judecă *cel mai tăios* lucrurile *ascunse* în inima noastră, adâncul nostru…

Iar dacă ne curățim inima prin Spovedanie și pocăință, prin durere sinceră…fără rușine, fără gând *ipocrit*…vom simți, ca toți cei dinaintea

noastră, că *ne simplificăm* viața, că ne facem *mai umani*, tot mai *deschişi* bucuriei și dialogului frumos.

Dumnezeu să ne umple de bucuria și simplitatea Lui, de frumusețea Lui covârșitoare, pe noi, cei care venim la El cu inimă deschisă, smerită, încrezătoare. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Apostol Andrei [30 noiembrie 2012]

Iubiții mei[74],

din păcate, cei mai mulți dintre români „știu” despre Sfântul Andrei că de ziua lui *se pune grâu la încolțit*[75]…iar șoferii că există un semn, la trecerea de linie de cale ferată, care se numește *Crucea Sfântului Andrei*[76].

---

[74] Predică scrisă în ziua de 29 noiembrie 2012.

[75] A se vedea: http://www.egirl.ro/lifestyle/sarbatori-si-traditii/graul-pus-la-incoltit-de-sfantul-andrei-383.

[76] Idem: http://www.circulatiarutiera.ro/pregatire-examen/cursuri-legislatia-rutiera/4ro.htm.

Puțini știu *câte ceva* despre viața lui[77]…sau despre Sfintele lui Moaște[78].

Mai recent…tot mai mulți au aflat că el este *evanghelizatorul nostru*[79], al românilor…și că există locuri, în Dobrogea, care *amintesc*[80] de propovăduirea lui.

Însă *cunoașterea* Sfântului Andrei prin *viața lui*…dar, mai ales, prin *rugăciunea către el* e ceea ce noi avem nevoie să facem.

Pentru că *datele despre Sfinți* trebuie *să ne ajute* în rugăciunea noastră față de ei.

Și e foarte important *de reținut* că Sfântul Apostol Andrei, ca și Sfântul Ioan Evanghelistul, au fost *feciorelnici*. Nu s-au căsătorit niciodată…

Au iubit *fecioria*…și fecioria i-a umplut de multă curăție, seninătate, bucurie dumnezeiască…

Crucea Sfântului Apostol Andrei, Patra - Grecia

[77] Idem: http://www.sfantulandrei.info/viata.php.
[78] Idem: http://ortodoxiatinerilor.ro/fotografii-biserici/19091-moaste-sf-andrei-sf-luca-cuviosul-patapie.
[79] Idem: http://www.ziarullumina.ro/articole;1769;0;64565;0;Apostolul-Romanilor.html.
[80] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pe%C8%99tera_Sf%C3%A2ntului_Andrei.

Născut în Betsaida Galileii și fiind *fratele* Sfântului Apostol Petru, Sfântul Andrei se ocupa și el cu pescuitul.

A locuit în Capernaum potrivit Mc. 1, 29…și e numit „cel dintâi chemat" la apostolat tocmai pentru că a fost chemat *primul* de Domnul, potrivit In. 1, 40.

Asta după ce, mai înainte, fusese *ucenicul* Sfântului Ioan Botezătorul…

Și după Cincizecime, Sfântul Andrei a venit și în părțile Dobrogei și a propovăduit strămoșilor noștri.

Plecând în Grecia…a fost *martirizat* pe o Cruce în formă de X, la Patras, în data de 30 noiembrie 60 d. Hr.

Și cu toate că știm *puține lucruri* despre Sfântul Andrei…pe baza acestora putem *să ne rugăm lui*…ca să ne învețe *să-I slujim* Domnului.

Căci de acest lucru avem noi nevoie: de *bărbăție duhovnicească*, de nădejde frumoasă, *viguroasă*, în ajutorul lui Dumnezeu.

Și observați ce înseamnă *predică marcantă*…dar și *receptivitate* a auditoriului.

Pentru că predica lui, a Sfântului Andrei, *a dăinuit* peste timp…tocmai pentru că a găsit *sol bun*, inimi credincioase în strămoșii noștri.

Căci nu se poate explica altcumva *perenitatea* credinței ortodoxe în spațiul românesc fără *un început bun*, apostolic, pus de Sfântul Apostol Andrei și, după cercetări mai recente[81], și de Sfântul Apostol Filip[82]…dar și de *continua lucrare* a ierarhiei bisericești de aici, timp de 2.000 de ani, care, după datele concrete, *și-a făcut treaba*…

De aceea *insist* asupra ideii că întotdeauna trebuie să facem *lucruri durabile*…și nu *superficiale*.

---

[81] Idem: http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/sfantul-apostol-filip/sfantul-apostol-filip-misionar-pamantul-romanesc-70014.html.

[82] Idem: http://www.calendar-ortodox.ro/luna/noiembrie/noiembrie14.htm.

Dacă *ne grăbim*, dacă încercăm *să furăm* ochii altora…nu reușim, în definitiv, decât *să ne simțim neîmpliniți* cu ceea ce facem.

Iar Sfântul Apostol Andrei, ca toți Apostolii Domnului, și-a făcut *treaba* din plin.

Propovăduirea lor *a rămas*, frumusețea sufletului lor se vede din viețile lor, din minunile lor, din Sfintele lor Moaște…și din modul cum ei *au schimbat* istoria lumii…

De aceea, să ne rugăm[83] Sfântului Andrei cu bucurie și cu pace, *cu încredere* în prezentul și viitorul Bisericii, al României și al întregii umanități!

Să ne rugăm Apostolului/ Evanghelizatorului nostru cu încrederea că el *ne poate îndruma* spre a păși în viitorul nostru ca Biserică și nație.

Pentru că nu trebuie doar *să trăim*…ci să trăim *autentic ortodox* și *cu simțiri responsabile* pentru Biserica, națiunea română, limba, tradiția și parcursul nostru european și mondial.

Să ne odihnim *frumos* azi, în ziua noastră *duhovnicească* națională…dar și mâine…în ziua *unității* noastre naționale!

Să arătăm *cât de frumoși* suntem când *ne iubim* credința, țara, neamul, limba, tricolorul, identitatea…

La mulți ani!…și să avem parte *de multă bucurie dumnezeiască* în viața noastră. Amin!

[83] Idem: http://www.sfantulandrei.info/acatist.php.

Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2012]

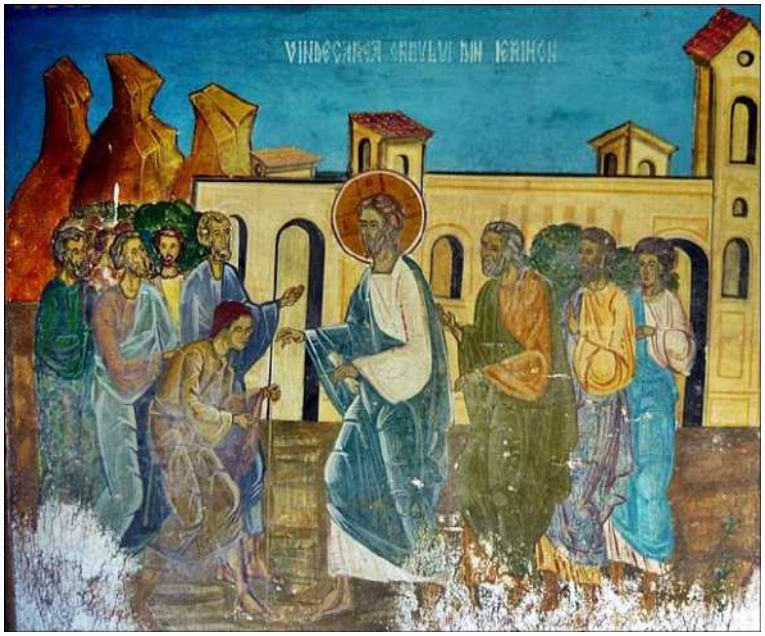

Iubiții mei[84],

în vechime, zidurile Ierihonului *au căzut* prin puterea lui Dumnezeu [Iis. Nav./ Iosua 6, 20, *cf*. LXX], pe când în Evanghelia de azi [Lc. 18, 35-43], orbul din Ierihon, tot prin puterea Lui, *a văzut* [v. 43].

Pentru că Dumnezeu și când *ne privează* de ceva…și când *ne umple* de daruri…e *bun*!

E *foarte bun* cu noi…

De aceea și orbul a cerut *mila* Lui [v. 38]…care ne dă viață, care ne dă sănătate, care ne dă bucurie, care ne dă vedere…

Și observăm *din atitudinea* orbului că *vindecarea* e *milă dumnezeiască*…și că *adevărata vedere* vine din *mila* lui Dumnezeu, e *darul Lui*…și nu ceva *primit prin naștere*.

Da, *vederea fizică*, a ochilor, e darul Lui *primit la naştere*…dacă ne naștem fără traume fizice…

---

[84] Predică scrisă în data de 30 noiembrie 2012.

Dar *vederea duhovnicească*, vederea *de sine*…adică *pocăința*…și, mai apoi, *vederea lui Dumnezeu*…sunt *darurile* Lui *în urma curățirii* noastre de patimi.

Adică vin în urma *efortului* nostru smerit, plin de umilință…ca daruri ale iubirii Sale de oameni.

Și când tot ne rugăm…și cerem…ca Domnul *să ne miluiască*…cerem, de fapt, ca Dumnezeu să ne dea *să ne cunoaștem pe noi înșine*, să ne vedem *adevărul* faptelor noastre, adevărul *ontologic*, care e pasul spre *intimitatea* cu El.

De aceea *nu sporim*…duhovnicește…pentru că nu începem *cu începutul*!

Iar *începutul* nu e *să așteptăm*…vedenii, minuni, înțelegeri dumnezeiești…ci *să ne vedem păcatele* în adâncimea urâțeniei și a nebuniei lor.

Începutul e să stăm *aproape* de Ieriho…de *mireasmă* sau de *cale*…adică *de frumusețea* slavei Lui.

Să stăm aproape de El…văzându-ne orbirea, întunecarea, întunericul din lăuntru…

Începutul e *să te conștientizezi prin rugăciune*, prin faptă bună, prin asceză…să te conștientizezi pe tine…*prin ceea ce faci*.

Pentru că Ortodoxia *gândește rugându-se*…sau *gândește muncind*…sau *gândește pocăindu-se*…și nu gândește *psihologist*…gând după gând…fără *să intre* în viața practică…

Adică aidoma orbului, care *așteaptă milă rugându-se*…care iese în stradă *pentru viața lui*…care *nu tace pentru sănătatea lui*, pentru că vrea *să trăiască*, să fie viu!

Iar cei care nu știu *cum sunt* ortodocșii…cred că ei sunt niște *indolenți* în viața reală, niște *visători*…

Însă *rugăciunea neîncetată*, pe care o lucrăm *în adâncul* ființei noastre…e *plină de*

vioiciune, de așteptare, de atenție, de încordare, de luptă pentru…viața noastră duhovnicească.

Noi luptăm cu demonii *în adâncul nostru*, cu zgomotele de tot felul, cu prostia altora și cu patimile noastre, cu răutatea altora și a noastră, cu diverse bariere ideologice, cu cutume lipsite de evlavie.

Noi nu dormim niciodată!

Nici când dormim…*nu dormim*…ci *priveghem*…

Pentru că *a dormi* înseamnă să nu ai *așteptări*…să nu ai *griji reale*…să nu ai *iubiri*.

Însă noi avem *iubiri*…și avem *așteptări*…și multe proiecte *vizibile* și *invizibile*…pentru noi și cei din jurul nostru.

Pentru că e *nevăzută* încordarea, grija, rugăciunea, iubirea noastră…seriozitatea noastră…

Ea se vede *din apropiere*…când *analizezi* faptele noastre.

Dar *de la depărtare* se vede…numai *ceea ce se vede*…

De aceea, pentru a fi *aproape*…de mila Lui…trebuie *să nu îți pese*…de cei care îți spun…*să taci*!

Să nu *taci*…câtă viață vei avea…ci *să strigi spre El*!

O strigare *din* toată ființa…o strigare *cu toată* ființa…o strigare care *ajunge* la El, la Dumnezeul nostru.

Pentru că orbul a știut *ce să ceară*…tocmai pentru că a știut *de ce suferă*.

Și Domnul ne arată în v. 42 că πίστις/ *credința, cf.* GNT, *vede mântuitor*…vede bine…vede profund…pentru că Îl vede pe *Cel singur de dorit*.

Și când *Îl vezi* pe El, când *Îl simți* pe El, când *I te închini Lui* prin tot ceea ce faci și spui…atunci *Îl lauzi* pe El [v. 43].

„Δοξάζων τὸν Τεόν” [v. 43, cf. GNT], spune textul grecesc, adică „doxologind/ lăudând pe Dumnezeu”.

Pentru că *spui cuvinte despre El*…numai când ești *plin de slava Lui*.

Și când ești *plin* de slava Lui ești plin *de vedere*, de discernere *reală* a lucrurilor.

Ai minte clară…frumoasă…cuvioasă…

Tocmai de aceea nu e *de încurajat* credinciosul sau asociația religioasă…care *nevăzând* lucrurile Bisericii *în profundul lor*…iscă tot felul de *tulburări neavenite/ inutile*.

Pentru *lucrurile de finețe* ale vieții duhovnicești și sociale…e nevoie nu doar *de citiri*, de *repetitori* din cărți…ci de oameni care *întrupează* cărțile la modul personalizat.

Și se observă că unde e *discernământ*…nu se nasc *facțiuni extremiste*, foarte pline de „adevărurile lor" dar lipsite de *adevărurile tuturor*.

Spre exemplu, mai ieri, unii militau pentru „guvern naționalist-militar"[85], adică pentru *dictatură*, Mihail Neamțu asimilează „inima" din Mt. 6, 21[86] cu *sloganul* coaliției sale, aceeași coaliție își pune sigla politică[87] pe calendarul nostru, ortodox, mulți politicieni se fotografiază lângă oameni ai Biserici, în Biserici și la Sfintele Moaște…dar apoi uită „cu ce" sau „prin cine" au câștigat *încrederea* oamenilor.

Însă când *vezi*…lucrurile nu te mai lași *manipulat*.

Știi *să alegi* pentru viitorul tău…și *al copiilor tăi*.

Iar în *ianuarie-februarie 2012* și în vară, *la Referendum*…românii au spus *răspicat* ceea ce vor.

---

[85] A se vedea: http://deveghepatriei.wordpress.com/2012/11/28/singura-solutie-pentru-romania-guvern-nationalist-militar-dupa-modelul-maresalului-ion-antonescu-nu-piere-neamul-romanesc-cand-vor-masonii-si-mafiotii/.

[86] Idem: http://www.facebook.com/photo.php?fbid=4243824928830&set=pb.1081823837.-2207520000.1354175027&type=3&permPage=1.

[87] Idem: http://www.dcnews.ro/2012/11/ard-l-a-implicat-pe-iisus-in-campania-electorala/.

Pentru că românii, de 2.000 de ani, sunt un popor care *a ştiut* ce vrea.

Și ceea ce vrea poporul român e *să trăiască pașnic* în țara lui, fără să fie mințit, fără să fie escrocat, fără să fie umilit…să trăiască și să iubească și *să creadă* în valorile sale…și nu în te miri ce *fantasme*.

Astăzi, în *prima duminică* a lui decembrie 2012…și după *ziua unirii* tuturor românilor…avem tricolorul și tot ceea ce reprezintă el în lacrimile noastre…în speranțele noastre, în rugăciunile noastre…fără ca prin asta să fim *disprețuitori* față de valorile fundamentale ale altora.

Și am dovedit-o și o dovedim, de secole, prin ospitalitatea noastră, prin bunul nostru simț, prin munca și dăruirea de care suntem capabili.

Iar dacă, în anii din urmă, câteva decenii de comunism *ne-a schilodit* fața sufletului…eu văd…și vedem foarte mulți dintre noi…cum *se limpezește* lăuntrul nostru, cum începem *să ne unificăm interior*, să ne redescoperim identitatea…

Și asta înseamnă *maturizare*!

Suferințele, sărăcia, credința, așteptările, munca *ne maturizează* în mod constant…

Și de aceea *mă bucur* pentru noi ca nație…și pentru fiecare în parte…când dovedim că știm *cine suntem*…și *ceea ce vrem*.

Dumnezeu să ne binecuvinteze și să ne întărească în toate zilele vieții noastre, pentru ca să vedem ceea ce e *bun*, ceea ce e *frumos* și *unificator* pentru noi toți. Amin!

Predică despre *iubirea de neam* [1 decembrie 2012]

Iubiții mei[88],

Domnul și Dumnezeul nostru *i-a trimis* pe Sfinții Săi Apostoli către *panta ta etni* [πάντα τὰ ἔθνη]/ *toate neamurile* [Mt. 28, 19, *cf.* GNT].

Să boteze toate neamurile…indiferent care sunt și ce limbă, cultură, religie au…

Bineînțeles, nu să îi boteze pe oameni *indistinct*, la grămadă…ci pe cei care *cred* și *vor să se boteze* în numele Prea Sfintei Treimi.

I-a trimis către *neamuri*…pentru că neamul/ națiunea/ poporul au lucruri *în comun*.

Au aceeași limbă, obiceiuri, tradiție, religie…

I-a trimis adică *spre unitate*…pentru că Biserica e *a unității* și nu *a neorânduielii*.

Însă Biserica *se sprijină* pe neamuri, e formată din *diverse* neamuri de oameni…are credincioși de diverse neamuri…care văd lucrurile *în modul lor propriu*…și, în același timp, *unitar*.

Adică ea îmbină *diversitatea* cu *unitatea*.

Și cei care au călătorit prin diverse state ortodoxe pot să vorbească, în cunoștință de cauză,

[88] Predică scrisă în ziua de 1 decembrie 2012.

și despre *lucrurile comune* cât și despre *cele particulare* din Ortodoxie.

Căci Biserica Ortodoxă nu *a unidimensionalizat* neamurile.

Nu le-a impus „să fie la fel”.

Ci le-a cerut tuturor *să se schimbe* după Hristos, să trăiască *duhovnicește*…dar în modul lor *propriu*.

De aici Sfinții ortodocși români, greci, bulgari, ruși, sârbi, americani, chinezi, francezi, englezi etc. …au particularitățile lor.

Sunt *într-un anume fel* fiecare…dar *au o mireasmă comună*.

Au aceeași Tradiție, aceleași Slujbe, aceeași Scriptură, aceeași credință, nădejde și dragoste…și asta face din Biserica Ortodoxă de pretutindeni *o pajiște prea frumoasă,* cu multe flori, cu multe miresme, cu multe bogății personalizate.

Însă cum *să îți iubești* Biserica și neamul românesc…dacă *nu le știi trecutul*?

Dacă inima ta nu e plină *de iubirea lor*…născută *din cunoașterea lor*?

Motiv pentru care accentuăm continuu *nevoia de cunoaștere* a limbii române, a credinței ortodoxe, a culturii românești și a trecutului nostru istoric…dar și *a cât mai multor limbi*…pentru ca să cunoaștem și alte tradiții și alte valori constitutive altor nații.

Dacă ne limităm *la puțin*…de unde să fim plini *de mult*?

Și dacă nu știm *nimic* despre trecutul neamului nostru românesc…nu suntem niște *frunze în vânt*, fără rădăcini, fără frumusețe, fără demnitate?

De aceea între *materiile teologice* predate în seminariile și facultățile de teologie ortodoxe din România…sunt și *Istoria Bisericii Universale* dar și *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, cât și *Istoria Bizanțului/ Imperiului Romeic de Răsărit*.

Pentru că, *fără istorie*, nu există *prezent*!

Ideologia postmodernă a prezentului însă dorește să ne domine *un prezenteism* fără recurs *la trecut*. Să ne domine/ să ne conducă *clipa*…ce vedem acum pe stradă, în online, la televizor…în magazine.

Să fim *cu minte scurtă*…

Însă Biserica Ortodoxă ne învață să avem *minte încăpătoare*.

Adică *să aducem trecutul în prezent*, prin cunoașterea și înțelegerea lui, pentru ca să ne fie *sprijin/ fundament* pentru prezent și viitor.

Și dacă nu uităm *cine suntem*, că suntem *ortodocși* și *români*, și dacă știm ce înseamnă *a fi ortodox* și *român*…atunci știm *să acționăm demn*, determinat, conștiincios și conștient în toate acțiunile noastre.

Și cum să nu fii *demn* și *foarte bucuros*…când *îți cunoști* Sfinții, geniile, erorii, marii oameni ai poporului român?

Cum să nu fii *determinat/ energic* când știi *urmașul* cui ești?

Cum să nu muncești *cu conștiință* și *conștient* de valoarea ta și de eforturile tale…dacă *te înscrii* într-un spațiu valoric al Bisericii și al neamului tău?

Căci *iubirea de neam* nu înseamnă să fii *fanatic/ extremist*…să îi iubești pe *ai tăi*…și să îi detești și să vrei să îi omori *pe alții*, de alt neam…ci *să acționezi demn* și *bucuros* în munca de conștiință de *a reprezenta* și *a promova* neamul tău.

Adică *îți iubești* neamul dacă faci *ceva valoros* pentru el.

Dacă zidești Biserici, Mănăstiri, școli, spitale, dispensare, cantine sociale, case de cultură și de interes public, dacă scrii cărți, dacă ai proiecte pentru poporul tău, dacă îl reprezinți în orice domeniu valoric…atunci *îți iubești* neamul și *îi porți* numele cu bucurie.

După cum…a-ți înjosi neamul, a-ți terfeli limba și istoria înseamnă a te arăta *nevrednic* față de istoria glorioasă a neamului românesc.

Și așa înțelegem de ce *analfabetismul, abandonul școlar, necitirea noastră cronică, lipsa de preocupare reală* sunt niște *traume de proporții* ale poporului român.

Și pentru ca să nu fii *o povară* pentru neamul tău…trebuie să demonstrezi că ești *un exponent valoric* al său.

Astfel, în această *demnă* și *bucuroasă zi* de 1 decembrie 2012, doresc românilor de aici și de pretutindeni *să nu își uite rădăcinile*…pentru că, fără ele, *nu valorează nimic*!

Dumnezeu să ne dea tuturor *conștiința responsabilității* noastre de creștini și de români, pentru ca să lucrăm *cele ce se cuvin* spre slava lui Dumnezeu și spre bucuria oamenilor.

La mulți ani și să avem parte, cu toții, de multă pace și bucurie dumnezeiască. Amin!

Predică despre *prezența valorică* la nivel online

Iubiții mei[89],

la *6 ani de online* [platforma *Teologie pentru azi*[90] împlinește *6 ani de existență* pe data de 6 decembrie 2012] proiectele și cărțile noastre online sunt *la vedere*!

Sunt *bunuri comunitare*…

Și asta numai pentru că *ne-am asumat* identitatea în mod *creativ* și la modul *generos*.

Pentru că poți veni în online numai *să te prezinți* pe tine, să îți faci *reclamă*, să îți cunoască lumea familia, concediile, conferințele…dar nu *să dărui*.

Nu *să creezi*, pentru alții, zi de zi…

Însă pentru ca să fii *prezent*…la nivel online trebuie *să îți asumi* reala identitate.

---

[89] Predică scrisă în ziua de 4 decembrie 2012.
[90] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/.

După cum, la o conferință sau la un dineu…nu te poți prezenta ca *Sedric15*…ci cu numele, ocupația, opera ta…tot la fel, în online, nu te poți prezenta ca *o „valoare" anonimă*…

Pentru că *valoarea* trebuie *să se sprijine* pe persoana ta, pe viața ta, pe cine ești tu…

Și de aceea, în mod continuu, noi cerem CVul celor care *ne comentează* sau vor *să intre în relație* cu noi…pentru că acesta e *primul pas* într-o relație: *prezentarea* celor două părți.

CVurile noastre/ datele despre noi sunt *la vedere*…și cerem același lucru și din partea celor care *vor să dialogheze* cu noi.

Adică vrem raporturi *reale/ normale/ corecte* cu ceilalți.

Însă când *te anonimizezi cu totul*, când nu dai *nicio relație* despre tine…și, în același timp, vrei să fii *luat în seamă*…crezut…apreciat…ești *un șarlatan*.

Pentru că *respectul/ admirația/ iubirea* față de cineva se bazează tocmai pe *o cunoaștere* a lui și *a operei* lui.

El face *pantofi*, ea scrie *cărți*, el a venit *din război* cu atâtea medalii, ea este *mama* acestor copii…

Pentru ca *să te remarc*…trebuie *să te știu*.

Trebuie să plec *de la tine*, de la persoana ta, de la realitatea ta spre ceea ce tu *faci valoric*.

Da, oricine poate *să citească* cărțile noastre, să nu fie *de acord* cu una sau alta dintre afirmații, poate să *ne dovedească* faptul că scrie mai bine, mai coerent și mai…generos decât noi…

Însă pentru ca *să intri în dialog* cu mine…și eu *să te receptez ca atare*…trebuie să știu *cu cine* stau de vorbă…

Pentru că una e să mă critice o domnișoară de 16 ani, care n-a dat BACul încă, o femeie credincioasă, care are doar liceu, un monah de la Mănăstire, cu facultatea neterminată…și alta e să mă critice un asistent universitar cu două cărți

scrise…sau să mă critice un academician cu 80 de cărți scrise…

Contează *cine* e cel din fața ta, ce experiență are, ce vârstă are, ce a făcut până acum…

Pentru că atunci când *te expui online*…și când oricine poate *vedea* tot ceea ce scrii, creezi, spui tu…te afli *în vitrină*…și ai nevoie să știi cine sunt cei care vor *să arunce* cu…vorbe în tine…

Căci în fața lui Dumnezeu și a oamenilor nu *anonimitatea* e *starea de fapt* ci *persoana*.

Dumnezeu creează *persoane unice*, le ajută *să se dezvolte*, le *întrerupe* viața pământească la un moment dat…le *repartizează* la bine sau la rău potrivit *stării lor interioare*…și la un moment dat *le va judeca pe toate*, în mod *personal*…și nu *la grămadă*.

Pentru că și noi, în online, intrăm printr-un IP[91]/ printr-o *legare personală* a computerului sau a gadgetului la online…și nu *la grămadă*.

Grămada/ *masa* de oameni…e doar *aparentă*, e *iluzia* realității atunci când vrei să o privești *de la distanță*…pentru că, *din apropiere*, fiecare are viața lui, istoria lui personală, dorințele și aspirațiile lui.

Și dacă fiecare suntem *unici*…și *de neînlocuit*…cum de vrem *să ne masificăm*?

Cum de nu găsim în noi *nicio noutate*, niciun gând, nicio căutare bună prin care să arătăm că…*nu trăim degeaba*? Că suntem *cineva*…

Și cum *să renunțăm* la a fi *cineva* în online…când, în viața de zi cu zi, ne enervează imediat cel care ne calcă pe bombeuri, cel care nu ne bagă în seamă, cel care ne minimalizează?

De ce *ne autominimalizăm*…și ne *autoanonimizăm*…când, cu toții, ne dorim *prieteni reali*?

---

[91] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Internet_Protocol.

Însă dacă vrei *s-o faci pe anonimul* e semn că…ai ceva *de ascuns*.

Că *ți-e rușine* cu tine…că ai gânduri *dubioase*…că vrei *să minți* oamenii printr-o altă *imagine* despre tine…

Însă omul onest, cinstit, care nu vrea *să atenteze* la persoana celuilalt…*își asumă* oricând identitatea…

Și când e *pe tren* și când e *în metrou* și când e *la facultate*…nu își *romanțează* viața…ci spune despre el…cât e *dispus* să spună…

Pentru că omul care face *realmente ceva* în viață…se bucură *să vorbească* despre ceea ce face.

Și când *ascultăm* povești de viață…când ne plac *amănuntele*, când *ne înduioșăm* sau ceva *ne tulbură* profund…ne tulbură tocmai pentru că sunt *reale*, vin dintr-o *experiență de viață*…

Și de ce *aș veni* în online…dacă nu sunt *în stare* de așa ceva?

De ce m-aș duce la *X Factor* să cânt…dacă eu *n-am ureche* muzicală?

Și pentru ce m-aș duce *să vorbesc* despre cipuri, avioane, bombe și apocalipse…dacă, după studiile mele medii, diploma de BAC spune că am terminat liceul cu 5, 75…iar eu, în viața mea, n-am citit *nici măcar reviste* darămite cărți?

Când intri *în online*…e ca și când *ți-ai deschide magazin* pe bulevardul principal…

Dacă pleci de la premisa că te cheamă *Pătrățosu* sau *Rotundu, Groparu* sau *Piticu* și vrei *clienți respectabili* e ca și cum ai vrea *să ajungi academician*…împachetând aer, pe stradă, într-o pungă de 50 de bani.

Când intri în online…trebuie *să știi* cine ești…ce *poți* face…și *să potențezi* pe zi ce trece *uimirea* vizavi de tine…dorința de *a fi cunoscut* și mai mult prin tot ceea ce faci.

Când faci *acest pas*…deja trebuie să fii *tobă* de multe științe și experiențe…pentru că altfel nu vei stârni *atenția reală* a nimănui.

Pentru că *ratingul fals* este *un balon* care *se sparge* la un moment dat…și rămân, pentru cel care *te cunoaște* de mult sau de puțin timp, *pierderea ta de timp*…și *articolele prezentate online*.

Adică rămân *oamenii valorici,* cei care *și-au asumat* identitatea și *au performat/ au creat* în ochii tuturor.

Ceilalți sunt doar *mode*…

Rămân doar *numele*, care au în spatele lor *o creație/ o operă*, și nu *nicneimurile*.

Astfel stând lucrurile, nici ca *creator de online* și nici în ipostaza de *comentator de online, anonimitatea* și *lucrul neserios*…nu contează.

Pentru că, la un moment dat, și cel care s-a dat în stambă *ca scriitor* și cel care s-a dat *de mare comentator*…își dau seama de *ridicolul lor*…

Cu vârsta *cresc* și…*pretențiile* de la noi…

Și dacă ți-ai făcut magazin ultra-central doar *dintr-o toană*…falimentul e *o realitate irefutabilă*.

Mai devreme sau mai târziu *te retragi* din online ca dintr-o *glumă proastă*…dacă ai crezut că onlineul e *o chestie amatoristă*, pentru toți, la îndemâna oricui…

Însă, pentru un ortodox și, mai ales, pentru un teolog, pentru un preot, pentru un ierarh…onlineul e *un amvon*…

E *un loc strategic*…din care poți să vorbești *cu putere*.

Cu putere *dumnezeiască*…

Din care poți *să predici* prin tot ceea ce faci…pentru că seriozitatea, munca, decența, inteligența, echilibrul *predică pentru tine*.

Bineînțeles că platforma *Teologie pentru azi* este *inconfundabilă*, că este *unică*…pentru că ne-am făcut treaba, printre picături, *la nivelul nostru*…și nu *în bășcălie*, așa, ca *amuzament*…

Ne-am *asumat*, clipă de clipă, numele, studiile, credința, potențele, verticalitatea.

Iar dacă alte *spații online*, ale ortodocșilor, sunt *anonime* și *fără gust*…ca niște *clone*…e pentru că cei din spatele lor sunt niște *falși predicatori* ai Ortodoxiei.

Iar eu prefer *mâncarea naturală*…și nu pe cea *clonată*…

O prefer…și *încurajez* creația online care *merită* atenția dumneavoastră…tocmai pentru că cei care o dăruie *își asumă* cine sunt.

Vă mulțumesc frumos pentru că sunteți *alături* de noi…și ne dorim *să ne fiți aproape* în continuare!

Pentru că noi *nu promitem*…fără *acoperire* în realitate. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Nicolae al Mirelor Lichiei [6 decembrie 2012]

Iubiții mei[92],

când spui *Sfântul Nicolae* spui…*milostenie*!

Daruri pentru copii, cel mai adesea…

Lucru pe care îl spune și troparul său, numindu-l „εἰκόνα πραότητος”/ *icoană a blândeților*, după ce îl numește, mai întâi de toate, drept „κανόνα πίστεως”/ *canon al credinței* [*Cf. Orologhion to Mega*, Atena, 1974, p. 264].

Pentru că numai *dreapta credință* te face cu adevărat *blând*.

[92] Predică scrisă în ziua de 4 decembrie 2012.

Și aici nu e vorba de *blândețea politicoasă*, manierată, care este *de ochii lumii*…ci de blândețea născută din curăția sufletului, din sfințenie, adică de o blândețe ca *stare interioară duhovnicească*.

Iar azi, împlinind 6 ani de online *Teologie pentru azi*…ne bucurăm că Sfântul Nicolae e *patronul* onlineului nostru…atâta timp cât *l-am inițiat* de ziua lui, după Sfânta Liturghie, bucurându-ne duhovnicește…

Pentru că onlineul e *un dar ce trebuie înmulțit*…și nu *terfelit*!

E darul *ajungerii instantanee* la întreaga umanitate, adică *un misionarism global*…în comparație cu Părinții noștri care s-au *nevoit* mergând sute, mii de kilometri în căutarea *mântuirii* aproapelui.

Singurul lucru care *ni se cere*: e să fim *prezenți* la nivel online *la un nivel ridicat din punct de vedere teologic*!

Adică *să avem* ce prezenta, ce publica, ce comenta…

Sfântul Nicolae a trăit în secolele III-IV: s-a născut pe la 280 și a adormit pe la 345 d. Hr.

Sediul său arhiepiscopal, de la *Mira*, e în Turcia de astăzi, la *Demre*[93].

Părinții săi: Teofan și Nona.

Și minunile au început *odată cu nașterea lui*…

Pentru că a stat 3 ore în picioare, după ce a fost născut, slăvind astfel pe Dumnezeul nostru treimic…și apoi a supt numai *din sânul drept* al mamei sale.

A postit de când era *prunc*…pentru că miercurea și vinerea sugea de la sânul drept *numai spre seară*…

Unchiul său, care era episcop, l-a făcut *preot* văzând curăția vieții lui…și viața sa a fost *plină de milostenie* către cei săraci.

---

[93] A se vedea: http://antalyaliving.com/antalya-region/myra-demre/.

De aici și modul în care *îl percepem* pe Sfântul Nicolae până azi: ca pe un om *al bunătății*…

Și avem nevoie de oameni *buni*, miloși, echilibrați în viața noastră…pentru ca să ajungem *la liman bun*.

Trebuie să avem exemple de *echilibru frumos*…într-o lume atât de *întoarsă* cu fundul în sus…ca a noastră…

Dar un echilibru născut din credință, din evlavie, din grijă frumoasă pentru alții…și nu *ostentativ*, planificat.

Pentru că am văzut, în ultimii 2-3 ani, în librării, rafturi întregi de cărți despre dobândirea unui *echilibru planificat*.

Cărți „motivaționale”. Cărți care „te fac frumos”, „te fac cu bani”, „cea mai bună mamă” și cu „cea mai bună viață sexuală posibilă”.

Și în care apar *zâmbete trase la xerox*…o înțelepciune *sincretistă*…din mai multe religii și filosofii…un fel de *morală nereligioasă* pentru toată lumea.

Însă *bunătatea* Sfântului Nicolae e *o bunătate creștină!*

O bunătate *simplă*, născută din *împlinirea* voii lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae nu îți dă, în primul rând, *o păpușă* sau *un tanc* de ziua lui…ci te întâmpină, din Icoana lui, cu un chip plin *de blândețea* lui Hristos Dumnezeu.

Și mai înainte de toate ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri *chipul duhovnicesc* al sărbătorii, ceea ce ne *aduc* Sfinții lui Dumnezeu în viața noastră, și apoi să le dăm cadouri, daruri materiale.

Să-i învățăm *cum arată* Sfinții, ce viață *au avut*, cum *și-au sfârșit* viața…și de ce *au murit* în chinuri grele, cel mai adesea, oamenii *cei mai buni* și *mai curați* ai planetei.

Să-i învățăm *frumusețea* faptei bune…dar și cât *se suferă* pentru ea.

Pentru că observăm *ce calamitate* se produce acum, în timpul praznicului Naşterii Domnului, cu *perceperea* sărbătorii.

Dacă înţelegi că sărbătoarea e *formată* din brad, beculeţe, mâncare multă, drumuri la mall şi cadouri…nu mai aştepţi *nimic important* de la postul Bisericii, de la slujbele Bisericii, de la Hristos Dumnezeu, Care *Se naşte mereu* pentru noi…nu în peştera Betleemului…ci *în inimile* noastre.

Iar Sfântul Nicolae pregăteşte *drumul bunătăţii* lui Hristos Dumnezeu, *ne indică* pe Dumnezeul nostru Care S-a făcut om pentru noi…tocmai pentru ca *să ne umple* de bunătatea Lui.

De la 6 până la 25 decembrie mai sunt doar 19 zile…

19 zile pentru a înţelege că bunătatea nu e un cuvânt *învechit*…ci *o realitate* a vieţii noastre.

Pentru că Sfinţii trebuie *urmaţi* în binele lor…şi nu doar *elogiaţi* pentru cine sunt.

Trebuie să-l urmăm pe Sfântul Nicolae *în grija lui* faţă de fetele nemăritate…pe care *le-a scăpat* de la curvie.

Să-l urmăm în *grija lui* de a face *linişte* în inimile altora.

De a aduce pacea, buna-cuviinţă, încrederea…în oameni.

Pentru că degeaba *propovăduim*, degeaba ne afişăm ca *ortodocşi*, dacă viaţa noastră nu este *un reazem* pentru oameni.

Trebuie să fim *puncte de sprijin*, oameni de încredere, oameni de acţiune, oameni ai iubirii.

Trebuie să se vadă în noi *crezurile noastre*, aspiraţiile noastre *bune*, care *să-i dinamizeze* pe oameni, să-i scoată din amorţeală, din neîncredere, din frică…

Sfântul Nicolae a participat la *Sinodul I Ecumenic*, de la Niceea, din 325 d. Hr.

A fost unul dintre cei 318 Sfinți Părinți sinodali…

De aici numirea de „canon al credinței”, de *îndreptar* al credinței din troparul său.

Pentru că *a fi canon* pentru cineva, a fi *mărturie evidentă*, înseamnă *a fi exemplu de urmat.*

Și „în adânci bătrâneţi, fiind plin de zile bune, şi-a dat *datoria cea de obște* a firii omenești, bolind puţin cu trupul, apoi și-a *săvârşit bine* viața sa vremelnică. Deci a fost petrecut cu bucurie şi cu psalmi la viața cea neîmbătrânită şi fericită, însoţindu-l Sfinții Îngeri şi întâmpinându-l cetele Sfinților”[94].

Pentru că *exemplul bun* este *un exemplu întotdeauna valabil*.

Așa că trebuie *să trăim*…și *să murim frumos*…

Pentru că nu e de ajuns doar *un început bun*…ci trebuie să fim *constanți în bine*…în toată viața noastră.

Și fie ca Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Său Arhiepiscop, ale Părintelui nostru Nicolae, să ne dea inimă *bună*, miloasă, ca să știm să facem *daruri frumoase* oamenilor…dar, în același timp, *să ne dăruim cu totul* lui Dumnezeu, Cel care ne umple pe noi de toată bunătatea. Amin!

[94] Idem: http://www.sfantulnicolae.info/viata.php.

Predică la Duminica a 27-a după Rusalii [2012]

Iubiții mei[95],

oamenii, azi, au o problemă evidentă cu…*iertarea*.

Nu vor să fie *iertați* când *le e bine*…ci numai când *le e rău*.

Când nu mai au *un punct de sprijin*…când nu mai văd nicio *licărire de speranță* la orizont…izbucnește în ei dorința de *a-și cere iertare*.

O dorință fremătătoare, dureroasă, care nu-și mai găsește cuvintele…

Și asta, pentru că știu ei ce știu: bătrânețea și moartea e *un chin* de unul singur…

Numai că iertarea e bună, e foarte bună, *la tinerețe*, e ca apa pentru plante la tinerețe…și nu la bătrânețe…când iertarea e mai mult *împăcare* și mai puțin *asceză*…

Căci iertarea e bună când trebuie *să rodești* și nu când trebuie *să mori*.

Și vorbesc aici de *iertarea*…primită de la Dumnezeu și apoi de iertarea *între noi*, oamenii…

---

[95] Predică scrisă în ziua de 7 decembrie 2012.

Avem nevoie, ca de apă, ca de aer, ca de puls…la tinerețe…de *iertare*…

Pentru că atunci trebuie *să ne decidem* de care parte…ne situăm: de partea lui Dumnezeu…sau de partea morții…

Iar a te situa *departe*…de Dumnezeu…înseamnă *a te arunca în hău*…

Mai devreme sau mai târziu vom înțelege cu toții importanța *alegerii din vreme*…

Pentru că ea, alegerea de *a ne curăți viața de patimi* înseamnă *lupta continuă pentru verticalitate*.

Și Evanghelia de azi [Lc. 13, 10-17] teoretizează tocmai *lipsa verticalității*, adică *cocoșarea* pe care o aduc patimile…

Iar dacă *stăm bine*, cu pocăință și *ne analizăm*, vedem că toți suferim de *cocoșare*…

Suntem niște *bătrâni anchilozați* de mici…pentru că suntem *experți în rele*, adică în lucrurile care *ne gârbovesc/ ne aduc de spate*.

Iar Lc. 13, 11 ne dă *dreptate* în privința *gârbovirii spirituale*…pentru că ea e produsă de un *pnevma astenias* [πνεῦμα ἀσθενείας]*/ duh de neputință*…

Pentru că *răul nostru*, răul care devine *propria noastră stare existențială*, e *conlucrare* cu demonii.

Și de aceea duhul/ demonul…demonii cu care conlucrăm *sinucigaș de bine*…sunt cei care *ne gârbovesc/ ne cocoșează* prin iradierea lor…pe măsură ce noi credem că păcatul e „un mod de parvenire”…sau „de maturizare personală”.

Dacă nu ați văzut oameni *alergând cu ochii* după bani…sau după prețuri…sau după *a se poza* cu cei care cred ei că „îi ridică” în ochii celorlalți…n-ați văzut *cocoșații de top* ai lumii noastre.

Sunt *printre noi*…suntem *noi*…oricare dintre noi…care preferăm *neiertarea* lui Dumnezeu în locul…*iertării Lui*.

Și noi, cei care *greșim* pe fiecare zi, avem nevoie *continuu* de iertarea Lui…

Știu: e „o problemă imensă” dacă ai *conștiința păcătoșeniei proprii*!

Pentru că cei din Biserica ta, unde te duci tu la slujbe…*te iau la ochi* dacă te spovedești și te împărtășești des.

„Ce păcate *o fi având* fata asta?! Dar *ce stă* băiatul ăsta atâtea minute la spovedanie?!”

Pentru că pe ei, de mult…sau niciodată nu i-a interesat *împăcarea*…

Dar pe dumneavoastră, dacă harul lui Dumnezeu *v-a luminat* despre *importanța absolută* a *împăcării* în viața dumneavoastră…să nu luați aminte *la zgomotul de fond*…ci să doriți des, foarte des…și să vă rugați, și să vă spoviediți și să vă împărtășiți.

Pentru că de aici…din *întâlnirea sacramentală* cu Dumnezeu, de la întâlnirea cu El *prin har* și *prin împărtășire*…vine *dezlegarea/ iertarea/ verticalizarea* dumneavoastră.

De la Lc. 13, 12 înțelegem că *iertarea păcatelor* și *vindecarea sufletească și trupească* sunt amândouă *dezlegare de astenie/ de neputință*.

Ne despărțim interior de păcate și de boală…

Și a dezlegat-o, se spune, în Lc. 13, 13: *punându-Și* prea sfintele Sale mâini *peste ea*.

De aici noi, când dăm *iertarea* păcatelor la Sfânta Spovedanie, o dăm *pe capul dumneavoastră*…pentru că capul e cel care *conduce* toate mădularele.

Și dacă alegerile noastre sunt *proaste*, sunt *păcate*…adică sunt *non-alegeri*…atunci alegem să ne *gârbovim* ființa…să ne facem tot mai lași, tot mai corupți, tot mai pământești.

Căci ce înseamnă…*să nu ai cuvânt*?

Ce înseamnă să nu fii…*vertical*?

Înseamnă să nu urmărești niciodată *să îți ții cuvântul*, să nu faci lucruri *frumoase*…ci întotdeauna să promiți *mincinos*, să ne *înșeli* așteptările…pentru că tu însuți nu ai *așteptări bune* de la tine.

Și asta e *canalia/ pramatia/ puşlamaua*: cel care promite, înșală, face rele…*cu bună ştiinţă*.

Care face din propria sa capacitate lucrativă…o unealtă *îndreptată spre rău*, spre *decimarea* încrederii în oameni…

Domnul *o vindecă* de demonizare pe femeie [Lc. 13, 12-13]…de demonizarea *cuibărită* în ea de…18 ani [Lc. 13, 11]…

6 x 3: 18, adică de trei ori *plinătate* a răului.

Pentru că demonizarea e *întoarcerea* binelui *spre rău*…folosirea darurilor lui Dumnezeu *spre rău*…pervertirea binelui.

Fapt pentru care, adesea, Sfinții Părinți vorbesc *cu îngăduință* de omul neștiutor, căruia, dacă îi vestești adevărul *îl primește* cu inimă simplă/ bucuroasă…dar nu și de cel care *pervertește* binele, adevărul…de *eretic*.

Pentru că el *lucrează sistematic* împotriva adevărului…el știe că face parte dintr-o facțiune religioasă *târzie*…și nu din Biserica *de la început*…și de aceea luptă împotriva acesteia…pentru ca „să se îndreptățească pe sine”.

Însă, ca și *arhisinagogos-ul* [ὁ ἀρχισυνάγωγος]/ *întâiul sinagogii* de la Lc. 13, 14, cel care încearcă, în mod absurd, „să se îndreptățească pe sine”…în fața evidenței…adică cel care *neagă* evidența cu arme *părut-ale-adevărului*, se face *de rușine* în fața judecății lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu a lăsat în lume *o singură Biserică*: Biserica ce vine *în mod neîntrerupt* de la Sfinții Săi Apostoli…și e mereu *cu acea Biserică* și *nu a părăsit-o niciodată*…și nu cu *pseudo-bisericile târzii*.

Iar Biserica Lui, cea *condusă* de El, dă lumii *viață*, viață dumnezeiască…și nu *o ideologie* updatată timpului.

Așa cum vedem că face Domnul, în Lc. 13, 16, când *o scapă pe femeie* de legătura Satanei…și nu acceptă *moralismul-antiuman* al mai-marelui sinagogii.

Pentru că acela considera sâmbăta o zi…*goală de bucurie*…atâta timp cât socotea că Dumnezeu *nu poate să facă minuni sâmbăta*.

Și Domnul îl duce pe falsul *moralist* la bou și la asin [Lc. 13, 15], adică la viața *ca necesitate*…spunându-i și spunându-ne că *nu putem trăi nicio clipă*…fără Viața noastră, fără harul Său, fără minunile Lui în viața noastră…darămite *o zi*…

Și că atunci când vrei *să te împotrivești* vindecării, iertării, sfințirii oamenilor…ești *inuman* cu ei…

Pentru că oamenii au nevoie de *iertarea lui Dumnezeu* ca de propriul lor sânge, ca de propria lor răsuflare, ca de viața lor…

Însă pentru ca să conștientizezi *importanța iertării Lui*…adică *a vieții în har*…trebuie *să primești* iertarea Lui…și *să te nevoiești zilnic* pentru a sta *în iertarea/ în slava Lui*.

Iar dacă *iertarea lui Dumnezeu* vine prin mâinile acestea, de carne, ale preoților și ale ierarhilor Lui…unde, în altă parte, trebuie *să alergăm*, decât spre ele?

Și care e Biserica Lui, decât aceea care *ne iartă* și *ne sfințește pe noi* în mod deplin?

Și când ne împărtășim cu Hristos euharistic, când bem din Agheasma Lui, când sărutăm Sfintele Moaște umplute de El cu har, când simțim slava Lui, din destul, în Biserica Sa, în Biserica Ortodoxă, atunci știm că suntem *acasă*…dar că suntem *netrebnici*, foarte netrebnici de măreția slavei Lui…

Au căzut *de rușine*/ s-au simțit *umiliți*, în orgoliul lor, cei care stăteau *împotriva* Lui [Lc. 13, 17]…

Pentru că El *dădea viață*…dezlega de patimi…îi alunga pe demoni din oameni.

Adică era *foarte pozitiv* în viața lor…și nu le ținea *doar predici*.

Și mulți dintre ortodocși, care sunt *amăgiți*, într-un fel sau altul, și se duc prin casele „de rugăciune” ale neoprotestanților…vin apoi, când

conștientizează *căderea lor*…și ne spun, la Spovedanie…cum au simțit *golul duhovnicesc* al acestora…în mijlocul *vorbăriei* lor continue…

Pentru că vorbirea predicatorială/ omilia/ predica trebuie să te ducă *la Sfintele Taine*.

Dar dacă nu au *har*, nu au *Taine*, nu au *sfințenie* în pseudo-bisericile lor, pentru că nu vin de la Hristos ci de la niște *rătăciți obscuri* ai istoriei…*unde să te ducă*?!

Însă Tainele Bisericii *te duc* la Dumnezeul nostru treimic, la Făcătorul cerului și al pământului.

Sfinții Părinți te duc *la acelaşi* Dumnezeu, Care există din veci și până în veci.

Întreaga creație, privită duhovnicește, *vorbește* despre măreția frumuseții și a înțelepciunii aceluiași Dumnezeu treimic, Care e Dumnezeul nostru, al tuturor.

Și dacă *studiezi* cosmosul, omul, viața, istoria…*nu te ruşinezi* de Dumnezeu…pentru că Îl vei simți, peste tot, în marea Sa bunătate și iubire.

Numai dacă *nu studiezi*, dacă stai *prost* cu știința…și *foarte bine* cu lenea…ai o poziție exclusivistă…nu te interesează alții…ci te mulțumești cu propria ta *obtuzitate*.

Dar dacă vrei *mai mult* pe fiecare zi…atunci vrei *să Îl cunoști* pe Dumnezeu și *să îi înțelegi* pe oameni.

Și să ne dea Dumnezeu, tuturor, darul de *a-L căuta* și *a-L cunoaște* pe El în Biserica Sa, în întreaga istorie și creație…și pe oamenii Lui! Pentru că de aici vine viața, bucuria și împlinirea noastră de acum și veșnică. Amin!

Predică la Duminica a 28-a după Rusalii [2012]

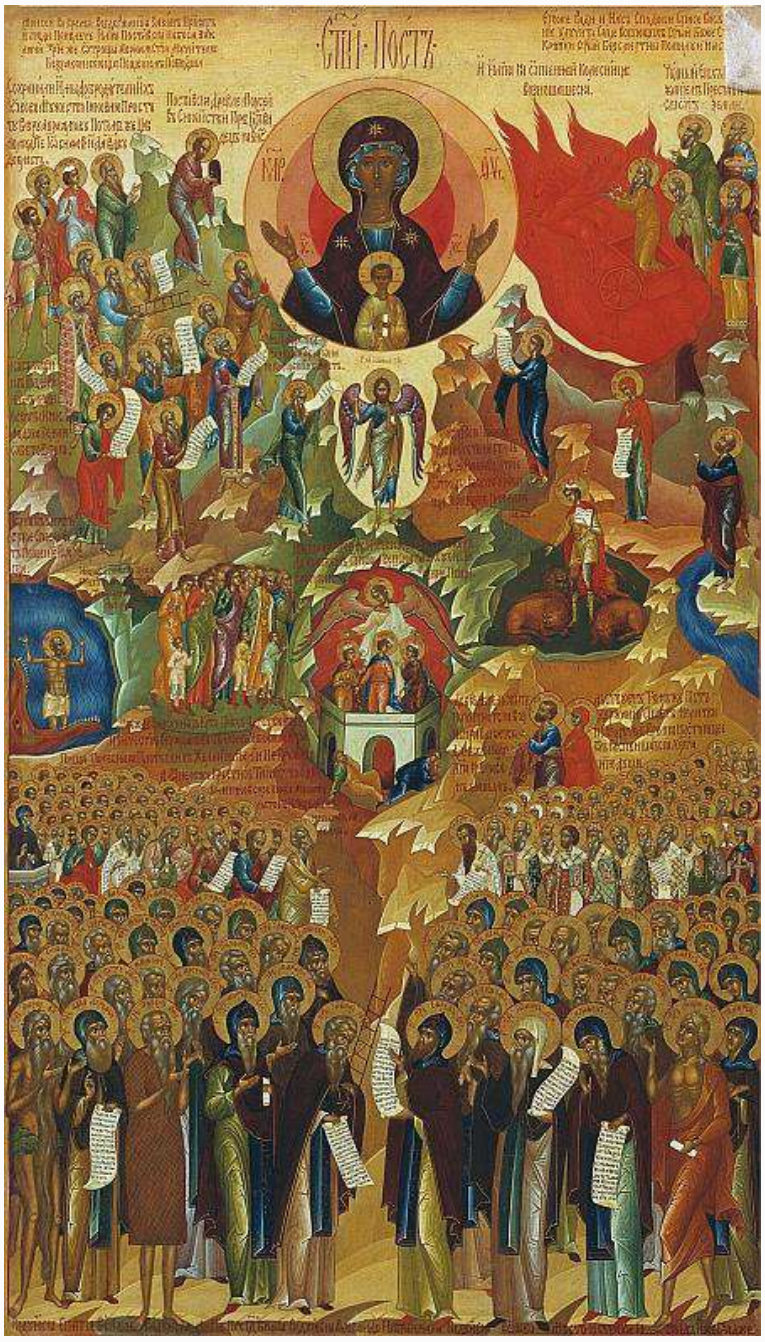

Iubiții mei[96],

cuvântul *cheie* al Evangheliei de azi [Lc. 14, 16-24] e *dipnon* [δεῖπνον]/ *cină* [v. 16, 17, 24].

[96] Predică scrisă în ziua de 13 decembrie 2012.

Și *cină* de aici nu se referă la mâncatul și băutul obișnuit…ci la cel *liturgic* și *mistic*.

Pentru că în I Cor. 11, 20 avem „Κυριακὸν Δεῖπνον/ Chiriacon Dipnon" [Cina Domnului], adică *Sfânta Euharistie*…iar în Apoc. 19, 9 aflăm despre „τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ 'Αρνίου/ to dipnon tu gamu tu Arniu" [cina nunții Mielului], adică *unirea mistică/ dumnezeiască* cu Hristos Dumnezeu.

Însă, după cuvântul Domnului, „cel care *mănâncă* Trupul Meu și *bea* Sângele Meu are *viață veșnică* [ζωὴν αἰώνιον/ zoin eonion, *cf.* GNT], și Eu *îl voi învia* pe el [în] ziua de pe urmă/ cea de apoi" [In. 6, 54].

Dar nu cel care *se împărtășește oricum*…are *viață veșnică*…ci cel care simte că *primește* și *are viață veșnică* întru el.

Cel care stă *în bucuria* lui Hristos…împărtășindu-se cu El.

Căci dacă acum simțim *viața veșnică a harului* întru noi…pe aceea o vom avea și în ziua învierii noastre din morți.

Pentru că el, harul lui Dumnezeu, e *viața noastră veșnică*…de aici și din veșnicie.

De aceea, *Cina/ Sinaxa/ Liturghia*, în care noi stăm nu doar *în fața* lui Hristos…ci cu Hristos *în noi înșine*…nu e doar *de viitor*, nu e *o promisiune pur eshatologică*…ci e *un act al prezentului*.

E un act *mistico-liturgic*.

E *Taină* a Bisericii, pentru că e *viața* lui Dumnezeu cu oamenii…în care noi trăim *mai mult* decât putem explica…

E momentul când venind la Domnul, ca să ne împărtășim *cu El*…El ni Se dă *cu totul nouă*…pentru că El e *viața noastră*!

Și din această perspectivă *liturgico-mistică* a Bisericii…*a nu veni* la Cina Lui, a-I întoarce spatele, înseamnă *a nu dori viața*. A te sinucide sufletește…

Și când ești *mort* cu sufletul, adică atunci când *zaci* în păcatele tale…și nu te *unești* cu El prin pocăință și prin împărtășirea cu El…nu ai *viață*…

Adică atunci când simțim că suntem *neîmpliniți*, triști, fără perspectivă reală, autentică în viață…așa și este!

Nu e un simțământ *fals*…ci unul foarte *sincer,* realist…

Pentru că sufletul, ca și stomacul flămând…*își dorește* hrana…

Și *hrana* sufletului nu e formată din șorici, tobă și cârnați…ci din *harul* și *adevărurile* lui Dumnezeu.

Și cel care *și-a conștientizat* nevoile sufletești, cel care și-a descoperit flămânzirea și însetarea după Dumnezeu e plin de dorul de a-L cunoaște, de a-L iubi, de a-L citi, de a-L recunoaște în toți și în toate pe Dumnezeu…și fără rugăciune, citire, viață evlavioasă nu poate trăi.

După cum omul vicios simte că „nu poate trăi" fără sex, țigare, băutură și drăcuituri…tot la fel omul duhovnicesc *nu poate trăi* fără asceză, citiri, rugăciuni, milostenie, spovedire și împărtășire.

Pentru că binele, frumosul, curăția formează *atmosfera interioară* a vieții celui evlavios.

Și cel care vine la *Cina Lui*, adică la *unirea mistică cu El*, la intimitatea cu El, vine împlinind poruncile Sale și fiind plin de slava Lui.

Pentru că în *Apocalipsă*, în versetul citat supra, *cină*, alăturat *nunții*, și Hristos fiind prezentat ca *Miel*, adică în ipostaza de *Jertfit pentru noi* dar și de *Curăția prin excelență,* ne vorbește despre viața mistică/ duhovnicească, în care, încă de acum, *ne unim cu El* prin *împărtășire euharistică* și prin *vedere mistică/ extatică*.

Iar dacă de aici, de pe pământ, suntem *una* cu Hristos prin slava Sa, uniți deplin cu El în

sufletul și în trupul nostru…atunci, în mod și mai desăvârșit, pentru toată veșnicia, vom fi casnicii/ intimii/ prietenii Stăpânului, fiind *veșnic în comuniune* cu El.

Așa că *a absenta*…pentru motive *pătimașe* (v. 18-20) înseamnă *a ne vinde* fericirea de acum și cea veșnică pentru puțin…

Pentru că pământul nu-l luăm cu noi, ceea ce avem lăsăm în urmă iar alipirea pătimașă de cei iubiți nu ne face *să zburăm* spre Dumnezeu…

Ci tot ceea ce *ne descentrează* din relația cu Dumnezeu e, pe termen lung, *o eroare*…

O eroare cu consecințe *dezastruoase*…

Versetul al 21-lea însă e *încurajator*…

Pentru că ne face să înțelegem că Dumnezeu *îi cheamă pe toți* la Cina Lui…și nu doar pe cei *frumoși* și *Sfinți*.

Ba, dimpotrivă, Dumnezeu vrea să adune la Sine pe toți cei care sunt acum *săraci* [τοὺς πτωχοὺς/ tus ptohus] de mila Lui, care sunt *schilozi/ paralizați/ neputincioși* [ἀναπείρους/ anapirus], care sunt *orbi* [τυφλοὺς/ tiflus] pentru că nu cunosc adevărata viață ortodoxă, care sunt *ologi/ șchiopi* [χωλοὺς/ holus] pentru că nu merg *drept* în viața cu Dumnezeu.

Dumnezeu *ne vrea pe toți*…pentru că *S-a întrupat* și *a murit* pentru toți!

De aceea, *preferențialismul nostru liturgic* și *predicatorial*, adică *slujirea doar pentru unii*, doar pentru cei care par „ca lumea” e *o eroare pastorală*.

Sau, mai bine-zis, înseamnă *o limitare enormă* a slujirii noastre preoțești…dacă noi *îi învățăm* și *îi sfințim* doar pe cei *deja*…doritori de Dumnezeu.

Pentru că slujitorii Bisericii Ortodoxe trebuie să aibă *un cuvânt*…pentru *toată lumea*.

Un cuvânt care *să-i învieze din morți*…

Căci și pentru ministru, și pentru drogat, și pentru eretic, și pentru bețivan, și pentru transsexual, și pentru fata nemăritată, și pentru cel

aflat pe patul morții, și pentru cel cu handicap…Biserica *are cuvânt*…numai că noi trebuie *să-l ducem* până acolo: până *în inima omului*!

Și trebuie să spunem oricui unde e *viața*, care e *viața lui*…și *a lumii întregi*: *Dumnezeul nostru treimic*!

Pentru că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Dumnezeu e *viața noastră*, a tuturor…și El, Dumnezeul nostru treimic, ne cheamă pe noi *la Cină*, adică *la comuniunea cu Sine*.

Și El nu vrea să ne dea doar *bani* și *liniște în casă*, *dezlegare de farmece* și *reușită la examene*…ci cu mult mai mult: *o viață plină de nemurire* și *de sfințenie*.

Pentru că Cina la care suntem *chemați* începe *aici*…și e *fără de sfârșit*!

E *veșnică*…pentru că și noi vom fi *veșnic cu El*.

Și dacă *mai e loc*…dacă încă *mai e loc* [v. 22]…și mai e *timp de pocăință*, de *îndreptare*…atunci *astăzi*, chiar acum, *începe Cina* pentru noi toți!

Pentru că postul în care suntem *ne face proprii* comuniunii, Cinei, dăruirii, compătimirii…

Și azi fiind și *pomenirea Sfinților strămoși ai Domnului*[97], adică *a tuturor Sfinților Vechiului Testament*, a accepta *chemarea la Cină*…înseamnă *a dori să intri* în rândul Sfinților, adică al tuturor acelora care, în orice secol, *au trăit dumnezeiește*.

Așa că, Domnul și Stăpânul vieții noastre, Hristos Dumnezeul nostru, cu binecuvântarea Părintelui Său Celui veșnic și cu împreună-lucrarea Duhului Său Celui Sfânt, să ne dea nouă,

---

[97] A se vedea: http://crestinortodox.wikia.com/wiki/Duminica_Sfin%C5%A3ilor_Str%C4%83mo%C5%9Fi.

tuturor, *să dorim nepus* Cina Sa, adică *comuniunea cu Sine*.

Pentru că întru El e viața, bucuria, pacea și împlinirea noastră veșnică. Amin!

Predică despre *ochii frumoşi*

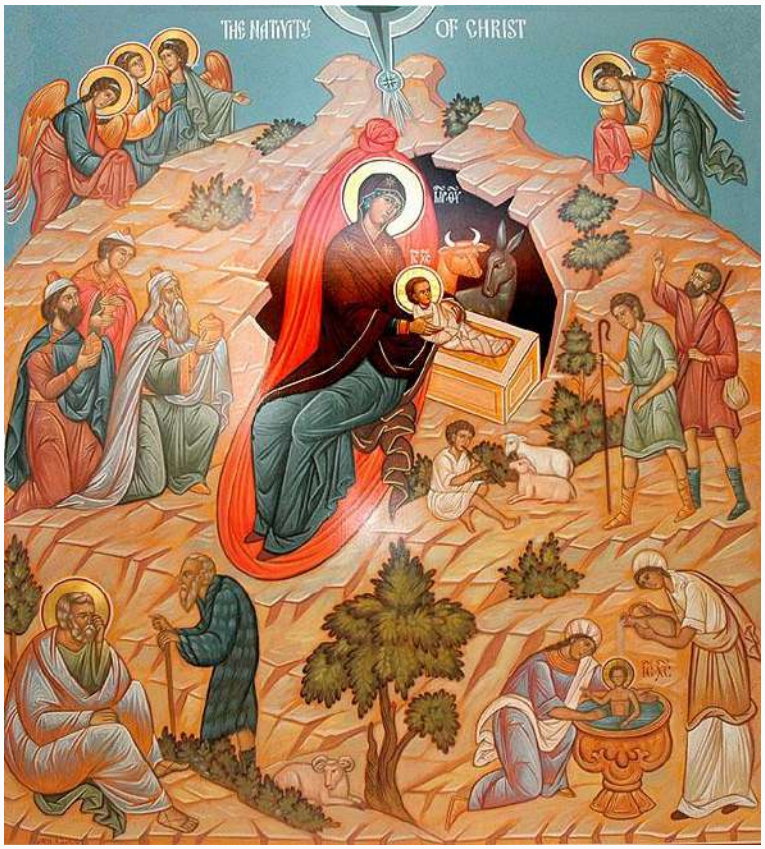

Iubiții mei[98],

nu mai pot *să uit* ochii *vii* ai Prea Curatei Stăpâne, plini *de seriozitate*, de maternitate sfântă, riguroasă…dintr-o Icoană mare…veche…ce *m-au străpuns* de la distanța de 10 metri, aproape de intrarea în naos.

Eram student…și intrasem în acea Biserică pentru prima oară…fără să știu *ce mă așteaptă*…

Însă n-am mai putut să fac nimic…să mă uit în altă parte…pentru că ochii ei, ai Maicii lui Dumnezeu, m-au oprit *pe loc*, m-au înfricoșat bucuros…m-au umplut de o înfricoșare sfântă…când i-am văzut *ca vii*…deși erau *pictați*, erau ai unei Icoane…

[98] Predică scrisă în ziua de 16 decembrie 2012.

Dar atunci, în acea clipă, întreaga Icoană era *vie* și atât de *impunătoare* și de *sfântă*…încât *au rămas* ca ochii *cei mai vii* pe care i-am văzut.

Însă altă dată, cu alte Sfinte Icoane, am trăit lucruri *asemănătoare*…numai că aici, din cauza tinereții…au fost *ochii seriozității* pentru mine.

Și cineva trebuie *să te umple* de seriozitate, de respect pentru viață și pentru toate darurile lui Dumnezeu din viața ta…

Fiindcă altfel consideri că totul e *vidat* de importanță, că totul e pentru *satisfacția ta egoistă*…

Însă viața și sănătatea și bunurile din jurul nostru sunt pentru ca *să ne deschidă* ochii inimii spre Dumnezeu și spre oameni.

Și cine *se apropie*, în mod cutremurător de frumos, de Dumnezeu, vede *și în oameni*…măreția harului Său și a ceea ce fac oamenii împreună cu Dumnezeu.

Care sunt *ochii frumoși* pentru dumneavoastră…așadar?

Ochii care vă îmbie la sex și la uitare de sine…sau ochii care vă fac să vă simțiți *iubiți*, apreciați, încurajați?

Pentru mine *ochii frumoși* sunt ochii care *te văd* și *te înțeleg* și *te apreciază* la modul profund.

Sunt ochii care văd în tine *o persoană* și nu *un lucru*.

Și ei, care văd în tine *o persoană*…te îmbrățișează și te ajută cu toată responsabilitatea. Te asumă și te fac să crești. Să crești în bine…

Dar cei care te văd *pervers*, te văd îngust, te văd edulcorat…te văd *după inima lor*…

Pentru că așa e inima lor: *perversă*, necurată.

Și nu pot *să vadă*…decât *cum sunt*…

Adesea, la Spovedanie, oamenii evlavioși își pun problema *privirii*…celuilalt. Ce să fac *ca să văd bine*, să văd non-egoist, non-pătimaș pe

celălalt? Ce să fac ca oamenii să mă simtă *un om bun*?

Și *problema binelui* e problema *curățirii de patimi*.

Pentru că *vezi frumos*…nu dacă *vrei să vezi frumos*…ci dacă *te curățești*, în mod real, de patimi.

Dacă devii *simplu*, nevinovat la inimă, *copil* la inimă…devii *un matur veritabil*.

Și pentru *maturi veritabili* și pentru *copii veritabili* sunt colindele, postul, zăpada, tăiatul porcului, șoriciul proaspăt copt, Nașterea Domnului, împărtășirea cu Domnul, fericirea simplă…

Iar dacă te simplifici…te curățești, te luminezi, te umpli *de bucurie* în vedere…

În ochii tăi…

Ieri, sâmbătă, făcând pomenirea[99] bunicii Floarea[100], ne-am simțit acasă, la țară…plini *de pacea* pe care o aveam împreună cu ea, atunci când ne rugam, când munceam, când citeam, când vorbeam, când ne spovedeam și ne împărtășeam împreună.

Am simțit-o *cu noi*, la pomenirea ei de 40 de zile…și *tot mai adânc în noi*…

Și a revenit în noi și în lacrimile noastre dulci…ochii ei blânzi și severi în același timp, bunătatea ei infinită, delicatețea ei, gingășia ei, curăția ei, modul ei *copilăresc* și *ascultător* de a se nevoi și de a-I sluji Domnului și oricui îi ieșea în cale…încât am înțeles, din plin, ce înseamnă să fii *o icoană vie*, peste timp, pentru alții…

Pentru că nu *idealizând* pe un om…ai parte de *un exemplu/ o persoană paradigmatică*…ci dacă *ai cunoscut* o persoană paradigmatică…și *te-a iubit enorm*…ai *o icoană vie* în inima ta…

---

[99] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/09/predica-la-inmormantarea-bunicii-noastre-floarea/.

[100] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/13/bunica-floarea-piciorus-10-noiembie-2012-inainte-de-ingropare/.

Ochii ei, ai bunicului meu Marin, ai Fericitului Ilie[101]…ai multora din viața mea…sunt *ochi frumoşi*.

Ochi care mă învață, care mă educă, care mă sprijină, care îmi dau aripi, care mă mustră spre îndreptare, care mă cenzurează la modul binefăcător.

Și dacă *nu i-aș fi văzut*…aș fi fost *mult prea sărac*…

Ochii frumoși: ochii experienței.

Ochii care au trecut prin viață *la modul biruitor*…și *s-au învins* pe ei înșiși continuu.

Și până nu postim *cu ochii*, până nu postim *cu intențiile* și *cu sentimentele noastre*…nu putem *să încălzim* inimile altora.

Iar acum, iubiții mei frați și surori, trebuie *să încălzim inimile*…pentru că gerul sărăciei, al indiferenței și al ideologiei e *mare* și *greu*!

E mare și greu și gerul ca atare, gerul…care îți îngheață sângele în vene…

Și pentru ambele *geruri* trebuie *să facem ceva*!

Da, nu se rezolvă totul numai *cu bani*…ci și *cu multă inimă* și *dăruire*.

De aceea, să aducem *un gând bun*, un mesaj de încredere, o portocală, o pereche de ghete, un brad, o pâine, un glob, o ciocolată, un surâs…până *în brațele* oamenilor!

Și vă vor îmbrățișa *cu toate mâinile*…cât și cu cele pe care *nu le au*…dar ar dori *să le aibă*…pentru dumneavoastră…

Oamenii *vă vor uimi frumos* când îi veți îmbrățișa, când îi veți înțelege, când îi veți ierta, când îi veți iubi.

Vă vor uimi…și vă vor mulțumi…

Și nu veți avea niciodată triste*ți*…*mai mari* decât bucuriile harice, dumnezeiești, pe care oamenii vi le fac…dacă le arătați că inima

---

[101] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/.

dumneavoastră e *plină* de slava lui Dumnezeu, de bucuria prezenței Lui.

Hristos Se naște…primiți-L!

Hristos Se naște…iubiți-L!

Hristos Se naște…pentru ca să ne umple de curăție dumnezeiască!

Se naște pentru ca *să ne naștem*…să ne *renaștem* mereu…prin rugăciune, iertare și facere de bine.

Și fie ca Domnul păcii să privească *cu ochi frumoși* spre noi, acum și la Judecata Sa cea prea-serioasă…și să ne dea *după comoara inimii noastre*. Amin!

Predică despre *femeile care îmi plac*

Iubiții mei[102],

De la grădiniță și până când te însori…ești întrebat *ce femeie îți place*.

[102] Predică scrisă în ziua de 17 decembrie 2012.

Sub diverse forme…ți se pune această întrebare.

Ca și când dorința ta *de a găsi* un anume fel de femeie…ar însemna, totodată, și *să găsești* acea femeie…

Însă problema e *falsă*…și creează *idoli*.

Creează *idoli feminini*…

Pentru că nu *ce îți place* cauți…ci cauți femei (înțelegi asta după ce *întâlnești* femei dispuse *să îți vorbească sincer* despre ele și suratele lor) care *să te învețe*…cum sunt femeile.

Căci dacă îți cauți propriile tale dorințe…sau dacă vrei ca femeile să se transforme după dorințele tale…nu vrei, de fapt, să cunoști femeile.

Însă dacă o femeie te învață *cum e ea* și cum sunt și *alte* femei…atunci înțelegi *ce îți place* la cea care *ți-a deschis ochii* despre femeie.

Pentru că e nevoie să iubești și să înțelegi femeia, să o respecți și să o admiri pentru ca să o poți cunoaște.

Dacă vrei ca ea să fie…după cum *vrei* tu…nu vei vedea *cum e ea* de fapt.

Și vei trăi în minciună…

Și de aceea, acum, fiind iubit și apreciat de femei, înțeles de câteva…știu ceea ce *îmi place* la ele.

Iar aici nu vorbesc doar de femeile *ortodoxe*…ci de toate, în general…

Așa că *îmi plac femeile* care sunt *demne*, care au *bun simț*, care știu *să te primească* în viața lor și *să îți vorbească* cu propriul lor glas.

Și sunt condiții *foarte dure* pentru tinerele domnișoare…sau care nu mai sunt *domnișoare*…dar nici nu se simt *doamne*…

Pentru că a ajunge *o doamnă* înseamnă să ai o istorie personală cu care *nu ți-e rușine*, experiențe de maturizare prin care ai trecut, lucruri pe care le-ai făcut, pe care ți le-ai asumat…

Și *doamnele*…adică femeile care *îmi plac mie*…sunt *rare*…

Dar aceste femei *rare* sunt femeile de la care mă bucur *să învăț*, pe care mă bucur *să le admir*, cu care vreau să fiu în momente de destindere *înaltă,* non-superficială.

Da, știu, mulți dintre dumneavoastră ați venit ca să vedeți *care*…„e genul meu".

Sau dacă nu cumva mă voi deda *la picanterii*…

Însă dacă ați dori *un răspuns sincer* de la dumneavoastră, la întrebarea referitoare la *femei,* nu cred că ați confunda *excitația* cu…*valoarea* femeii.

Sau dacă *ați privi* în viața dumneavoastră, la femeile care v-au *impresionat*, cu siguranță că mi-ați mărturisi că *vă plac* acelea…și că în preajma lor *ați vrea să fiți*.

Pentru că femeile care *ne plac* sunt cele pe care *le-am cunoscut* în adâncul lor…și nu *periferic*.

Iar o femeie e *frumoasă*…nu pentru că are ochii negri, păr bogat, un corp impresionant și anumite calități sociale ci pentru că e *reală,* e *veridică,* e *pe sufletul tău*.

Pentru că *te împlinește* pe tine…

Și *te împlinește* dacă *te înțelege,* te apreciază, te ajută *să crești* în vocația ta.

Iar pe măsură ce *creşti* în inima ei…și ea crește *în ochii tăi*…

Și se face *tot mai frumoasă*, indispensabilă, *de neînlocuit* pentru tine pe măsură ce tu *îți regăsești* aspirațiile și crezurile în ea ca într-un *partener de dialog* și *de creație*.

De aceea…„ce femeie îmi place", întrebare pusă în copilărie sau în adolescență este *falsă/ irelevantă*: pentru că femeia se cunoaște *în dialog* cu ea, alături de ea…și nu *de la distanță*!

Însă pentru *a o afla* trebuie să îți dorești acest lucru *la modul foarte serios* și să întâlnești o femeie care să fie *foarte serioasă* cu fericirea ei.

Care să își dorească *să fie fericită* și *împlinită* și nu, în primul rând, *scăldată în bijuterii* și *îngrășată la inimă cu cardul*.

Așadar, îmi plac femeile de un bun simț *direct* și *natural,* care *prețuiesc* adevărul și *detestă* eufemismul și care au creat ceva *proeminent* în viața lor.

Care *s-au construit* de copile…și care vor să moară *împlinite,* muncind pentru scopul lor *până în ultima clipă*…

Și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru femeile pe care *le-am cunoscut* și care m-au învățat lucruri *enorm de frumoase* în viața mea…și nădăjduiesc, pe viitor, să învăț *plusurile alterității* de la femei care știu să fie *exemple*…nu doar *pietre de sminteală*. Amin!

Predică despre *alegerile trainice*

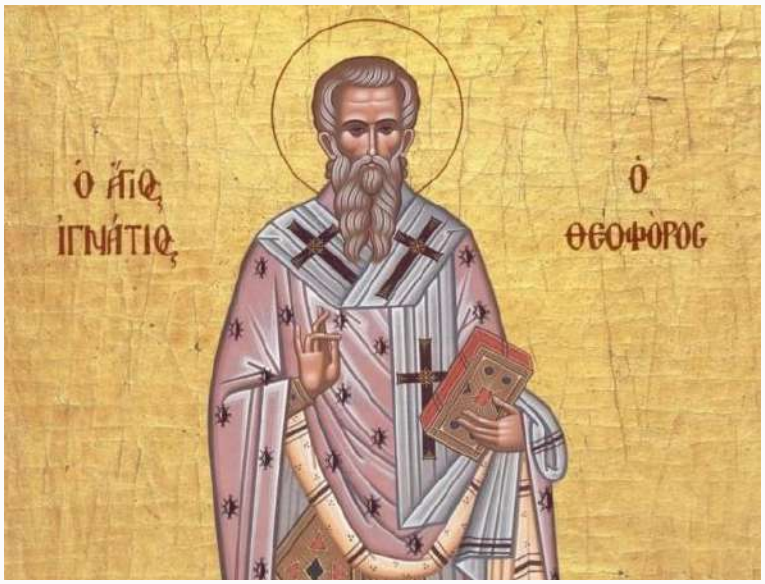

Iubiții mei[103],

[103] Predică scrisă în ziua de 19 decembrie 2012.

mâine, 20 decembrie 2012, se împlinesc 17 ani de când *am cunoscut-o* pe soția mea[104]…

De când am cunoscut-o…și de când *ne cunoaștem zilnic*, fără încetare, fără *să ne epuizăm* unul pe altul, pentru că cunoașterea *reală*…e *fără de sfârșit*.

Ea are *doar început*…dar nu *și sfârșit*…

Și mă bucur și Îi mulțumesc din toată ființa mea Prea Sfintei Treimi pentru acești ani, pentru că a binevoit, prin Sfântul Ignatie, Purtătorul de Dumnezeu și prin Sfântul Ioan de Kronstadt, purtătorii de grijă ai *comuniunii noastre*, această *însoțire*…adică această *legătură trainică*…

Pentru că tot ceea ce e *trainic*, durabil, împlinitor…e *dar* de la Dumnezeu.

Și când vrem să verificăm dacă ceva e *de la* Dumnezeu…trebuie să-l verificăm *în timp*. În măsura în care el e *conform* cu voia lui Dumnezeu și ne e *propriu nouă*…

Pentru că ceea ce e *durabil*, ceea ce *ne face bine*…e ceea ce nu vrem *să schimbăm*…ci *să aprofundăm*…

A fi ortodox nu e *de schimbat*…ci *de aprofundat*…

Ceea ce primim de la Dumnezeu e *de aprofundat*…

Pentru că trebuie să înțelegem viața noastră, bucuriile și durerile ei…ca daruri ale lui Dumnezeu, ca pe niște *călăuziri înțelepte* spre Sine.

Da, copilul, la început, nu înțelege de ce *nu trebuie* să facă aia și de ce trebuie *să facă pe ailaltă*…dar, mai târziu, înțelege că munca pentru a învăța o limbă, munca pentru a învăța un instrument, munca pentru a învăța un sport, o meserie…a fost *o greutate cu rezultate de perspectivă*.

Greutatea de ieri e *gândul smerit* de azi.

---

[104] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/cv-dr-gianina-maria-cristina-piciorus/.

Boala de mâine va fi *blândețea* de peste doi ani.

Ce alegem *azi* va avea *urmări* și peste 10 și peste 20 ani și peste o veșnicie…

Cele rele, triste, dureroase…din trecut, prin pocăință devin *fagurii de miere* ai bucuriei noastre.

Le convertim în umilință, în bunătate, în iertare, în facere de bine…pentru că am aflat *cât de rău* e *răul*, cât *de distrugător* e *păcatul*, cât *de amară* e *singurătatea*…

Și *singurătatea egoistă* e *o alegere lipsită de logică*.

Pentru că egoismul nu e *lucru durabil* ci *o stare de decadență continuă*.

Prietenia/ *comuniunea* e *durabilă*…

Pentru că are în fața ei, întotdeauna, *noutatea*, o alegere, o îmbrățișare, o schimbare și nu *un perete* plin de însemne grețoase.

Și *a nu vorbi* cu celălalt, a nu dori *să îl vezi la față* din motive zănatice…înseamnă a fi *un pușcăriaș* ce a ales să stea, zilnic, cu fața la zid…

Care a ales *să facă* acest lucru…la care nimeni *nu l-a constrâns*…

Cunosc *nesiguranța* copilăriei, a tinereții, a maturității…

Nu știi *pe cine*…să alegi…

Nu atât *alegerea* e grea…ci *nevederea* perspectivei…

Și unii tineri vor să știe, *de-a gata*, cum e viața, să *le-o prorocească* cineva…și să nu o ia *așa cum este*…pentru ca să se *ferească de erori*.

Ferire de erori…care are, în substrat, *frica de suferință*.

Ar dori să fie *scutiți* de suferință…

Însă dacă *ne place* plăcerea…dacă ne găsim plăcerea în multe lucruri…tocmai de aceea nu putem *să scăpăm* de durerea plăcerilor.

Durere care nu vine ca *un fatum* în viața noastră ci ca *un exces*.

Pentru că *durerea* e *plăcerea noastră dusă până la capăt*.

Dincolo de plăcerile noastre *rele*, de patimile noastre…nu stă *împlinirea*…nu stă *bucuria durabilă*, ci durerea, boala, dezintegrarea interioară…

Și simțim că *murim*…că *ne moare* din bucurie, din cheful de viață, din frumusețe…pe fiecare zi plină de compromisuri cu noi înșine, de căderi, de zgomote de fond…

Însă *a iubi* e *durabil*!

A iubi curat e *un act plin de veșnicie*.

A citi, a ne ruga, a sluji, a face lucruri împlinitoare, a ne nevoi…sunt *acte durabile*.

Sunt cele care ne arată *oameni*.

Sunt cele despre care *ne bucurăm* să vorbim oricui…iar cele rele, cele *cu perdea*…sunt doar pentru unii, la fel de *împotmoliți* ca și noi în mocirla numită *depravare*.

Mai sunt doar câteva zile din acest post…și fiecare am postit…și am făcut în acest post…ce ne-a lăsat *inima* să facem…

Pentru că inima e *rădăcina* minții noastre…și de acolo, din străfundul inimii urcă în minte gândurile pline de sentimente și de voință, de acțiune…

Noi vrem să fim *doar raționali*, așa, pentru că am auzit diverse filosofii inumane care spun că acest lucru „ar fi posibil”…

Numai că niciodată sufletul nostru *nu se scindează* în acțiunile lui, ci sufletul gândește, simte și acționează *unitar* și nu *separat*…

După cum sufletul lucrează *prin trup* și se bucură în trup și păcătuiește în trup…dar și se sfințește în trup și sfințește și trupul și îl umple de slava lui Dumnezeu.

Mai sunt câteva zile…și praznicul Nașterii Domnului ne cere să fim *curați*, frumoși, luminoși la suflet.

Nu *copilăroşi* în sensul de *naivi*, de *prostuţi*…ci în sensul de *a nu mai aţâţa răul* în inima noastră.

Acolo, *în abisul* fiinţei noastre, să nu mai dăm *foc* la rău…să nu mai *întreţinem* Iadul cu vicii…ci să lăsăm slava lui Dumnezeu *să umple* şi cerul şi pământul fiinţei noastre, adică şi sufletul şi trupul, pentru ca El *să stăpânească* în cerul şi în pământul persoanei noastre.

Pentru că acestea trebuie să fie *rezultatele* postului pe care alţii *să le simtă* în noi: că am devenit nişte *catedrale preafrumoase* ale harului lui Dumnezeu, că sunt *vii* în noi curăţia, sfiala, delicateţea, bunătatea, voioşia, mărinimia sufletească, veselia dumnezeiască.

Altfel cum *să ne apropiem* de Cel care *Se naşte în peşteră*…dacă nu avem *simţuri feciorelnice*, curăţite în harul lui Dumnezeu, în *peştera noastră dinăuntru*?

Cum să înţelegem *frigul* din alţii…dacă nu ne-am umplut de *căldura iubirii Lui*?

Cum că fim *mereu verzi* şi *mereu voioşi*…dacă n-am *scos* din noi, din străfundurile noastre, prin Sfânta Spovedanie, ceea ce ne face *învechiţi*, rablagiţi, inumani?

Căci atunci când vorbim despre *secularizarea lumii* nu vorbim despre cine ştie ce *lucruri de neînţeles*…ci despre *crunta* şi *nesimţita* noastră *depărtare* de Dumnezeu, de unde ne vine toată lipsa noastră de sens, de bucurie, de împlinire.

Am crezut că *doar* cariera, familia, distracţiile contează…am uitat *cine* suntem şi *ce ne* trebuie…şi am ajuns…o plantă în deşert.

Am intrat, cu totul, în *uitarea de sine*, în *neraportarea la Dumnezeu*…şi am crezut că *o să ne pierdem* urma…

Sau că *uitând de noi*, de noi *cei adevăraţi*…o să ne fie mai bine *să mimăm* ceea ce nu suntem, ceea ce *nu ne reprezintă*.

Însă constatăm, la modul dureros…că atunci când ne facem că Dumnezeu *nu contează*…de fapt *noi nu mai contăm*.

Și *a-ți fi indiferentă* sănătatea ta, bucuria ta, împlinirea ta…înseamnă *a te valora prea puțin*.

Însă Domnul ne cere, dimpotrivă, să ne valorăm *în funcție* de iubirea Lui pentru noi!

Să ne valorăm *în funcție* de smerenia și de jertfa Lui pentru noi…de îndumnezeirea umanității Sale pentru noi.

Căci El nu a venit *doar* ca să Se nască, să crească, să moară, să învieze și să Se înalțe la ceruri…ci, ca prin toate acestea, să ne dea posibilitatea ca noi *să ne îndumnezeim* și să fim *proprii* veșnicei comuniuni cu Sine.

Adică El ne cere să ne valorăm *la maximum*…în relație cu Sine…și nu să ne amăgim cu *o filosofie umană* lipsită de finalitate transfiguratoare.

Iar dacă nu vrei *să îți sfințești viața*, dacă nu vrei *o viață la maximum*, cu adevărat *cutremurător de frumoasă*…alegi să fii *robul tranzitoriului*, al efemerului, al modei care trece…fără să fii deloc *durabil*…

Secularizarea nu e *durabilă*!

Finalitatea lumii noastre e *fără final*: e *transfigurarea*.

Oricât am vrea noi *să ne urâțim*, să ne schingiuim interior, să ne mutilăm și să demonizăm totul în jur…Dumnezeu *nu abdică* de la planul Lui cu creația Sa și acesta e: *înfrumusețarea fără final a lumii*.

A doua Sa venire întru slavă, ca *să judece* lumea…nu e *o extincție*/ *o dispariție totală* a lumii…ci o venire a Lui pentru ca *să transfigureze lumea* și *să împărățească*, pentru veci, în lumea plină de slava Sa.

Așa că, dacă vreți *un sfârșit fără sfârșit* al lumii, dacă vreți să așteptați *adevărata eshatologie* a lumii, atunci *umpleți-vă de slava lui Dumnezeu*!

Pentru că întru slava Lui, cea care *sfințește toate* în Biserică și în lume, vom trăi *pentru veșnicie,* El fiind *Soarele nostru* pentru toți vecii.

Așadar, iubiții mei, Cel care vine la noi *în trup*…ne vrea *cu totul transfigurați*…pentru că asta înseamnă „aștept învierea morților și viața veacului ce va să vină”.

O aștept *sfințindu-mi viața*, umplându-mă de har…pentru că viața veșnică *ce va să vină,* viața cu Dumnezeu, e plină de slava Lui.

La mulți ani și Domnul să ne lumineze asupra *a ceea ce ne împlinește veșnic*! Amin.

Predică la Duminica *dinaintea* Nașterii Domnului [2012]

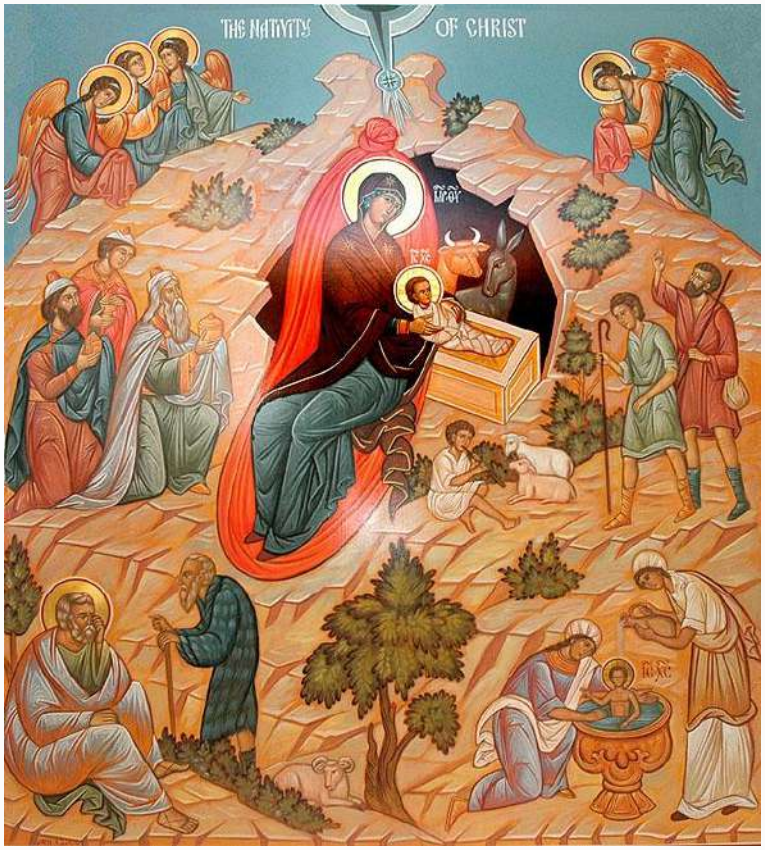

Iubiții mei[105],

Evanghelia zilei [Mt. 1, 1-25], prin genealogia Mântuitorului (v. 1-17), ne arată că mântuirea noastră *se face în istorie*, pentru că are de-a face *cu viața în trup*, dar totodată, că mântuirea e *inițiativa* Dumnezeului treimic, că ea *coboară din cer* în viața noastră și înseamnă *comuniunea* cu Prea Sfânta Treime (v. 18-25).

Adică mântuirea e *un dar dumnezeiesc* pentru oameni și ea vizează *omul în integralitatea sa*.

Căci dacă trupul ar fi fost doar *un locaș indiferent* pentru suflet și sensul său nu ar fi fost

[105] Predică scrisă în ziua de 20 decembrie 2012.

transfigurarea, Domnul nu S-ar fi *întrupat*…pentru că nu era *nevoie*.

Dacă omul e doar…*suflet*…Domnul îl putea mântui *de la distanță*, doar *spiritual*.

Însă Domnul *a coborât* la noi și *S-a întrupat* din Pururea Fecioară Maria, nedespărțindu-Se nicidecum de Tatăl și de Duhul, pentru ca să facă din trupul Lui *un univers duhovnicesc* în care sufletul Său *să strălucească* tuturor.

Și ceea ce a făcut în umanitatea Lui…să facă *în noi*, în fiecare dintre noi, în cadrul *mântuirii noastre*.

De aceea, Evanghelia de acum ne spune că trupul nu e *un rău necesar* ci *o biserică a sufletului*, în care sufletul își arată harismele dumnezeiești.

Și prin asta Domnul *valorizează soteriologic* creația și istoria, pentru că mântuirea se face *în trup* și *în timp* și *spațiu*.

Vă rog să observați *lista genealogică*!

Începe cu Sfântul Avraam, cu *Părintele celor credincioși* [Rom. 4, 16].

La fel și Biserica începe *cu Cincizecimea*…și *listele patriarhilor ortodocși* țin până la noi, pentru că Biserica lui Hristos *nu s-a pierdut prin istorie*…ci *dăinuie până astăzi*.

Vrem să știm Patriarhii Ierusalimului[106], ai Alexandriei[107], ai Antiohiei[108], ai Constantinopolului[109] până azi…și ai Romei[110] până la 1054? Ai Bisericii Ortodoxe[111] de astăzi? Ei sunt, ca și strămoșii Domnului, *reperabili*.

---

[106] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Ierusalimului.
[107] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Alexandriei.
[108] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/List%C4%83_a_patriarhilor_Antiohiei.
[109] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_Patriarhilor_Ecumenici_ai_Constantinopolului.
[110] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lista_papilor.
[111] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Lista_Patriarhilor.

Pentru că Biserica Ortodoxă e *divino-umană*, ca și persoana Domnului…și nu doar *spirituală*.

Iar cei care vorbesc de *o Biserică spirituală*, *nevăzută* sau care *se va dezvălui numai în veșnicie*…vor *să ne fure*, de fapt, mântuirea.

Pentru că mântuirea începe *în trup*, începe acum, prin Botez și prin toate Tainele și Slujbele Bisericii și prin *efortul continuu de curățire de patimi,* care are drept scop *umplerea noastră de har* și *transfigurarea* persoanei noastre.

Căci dacă scopul Cincizecimii a fost doar *propovăduirea/ evanghelizarea* și nu și *transfigurarea* umanității noastre atunci Biserica nu este decât *o instituție care vorbește*…dar *nu îl transfigurează pe om*.

Și acolo unde doar *se vorbește populist*…și unde *nu se sfințesc* oamenii, nu se transfigurează, nu se umplu de har ci doar *de multă părere de sine*…se *jefuiesc* oamenii de mântuirea lor.

Pentru că mântuirea se face *în trup*, se începe aici și acum…și nu se mai termină niciodată.

Pentru că mântuirea este *umplerea noastră* de slava lui Dumnezeu, prin care ne facem proprii *comuniunii veșnice* cu Dumnezeul nostru treimic.

Și am văzut, adesea, că se face *eroarea puerilă*, din neștiință teologică, de a se afirma că Fiul este „a doua persoană" a Treimii.

Nu!

Fiul e *Unul din Treime*…pentru că *persoanele treimice* sunt *fără început* și *egale*.

Nu e nimeni *primul, al doilea* sau *al treilea* în Treime chiar dacă Tatăl *naște* pe Fiul și *purcede* pe Duhul Sfânt.

Pentru că nu există *anterioritate* și *posterioritate* între persoanele Treimii.

Ci *Fiul lui Dumnezeu* Se face *Fiul Fecioarei*, unind în persoana Sa dumnezeirea cu umanitatea, pentru ca să arate că umanitatea are *un sens unic* și *foarte fericit*: *comuniunea veșnică* cu Dumnezeul treimic.

A nu accepta mântuirea în Hristos, adică *a nu accepta frumusețea veșnică*, prin transfigurarea ta, în Biserică, prin slava lui Dumnezeu, înseamnă *a cădea din fericire*.

Iar noi, în praznicul Nașterii Domnului, tocmai pentru aceasta *Îi mulțumim* Domnului: pentru fericirea de *a ne fi mântuit* de păcatele noastre (v. 21) și de *a ne fi umplut* de slava Lui.

Evanghelia zilei însă accentuează *umanitatea* lui Hristos.

În v. 18 apare *Mama* Lui, Maria. Iar Sfântul Iosif este *logodnicul* ei.

Și *nașterea suprafirească* a Fiului lui Dumnezeu din Fecioară e *subliniată* prin expresiile: „s-a aflat *având în pântece* [ἐν γαστρὶ ἔχουσα] de la Duhul Sfânt" (v. 18) și „ce *s-a zămislit în ea* [ἐν αὐτῇ γεννηθὲν] este de la Duhul Sfânt" (v. 20).

Însă nu doar Duhul Sfânt *a lucrat* întruparea Fiului din Fecioară ci *întreaga Treime* a lucrat-o.

Pentru că niciodată Fiul sau Duhul nu fac ceva *de Unii singuri* ci numai în conlucrare *cu celelalte Două persoane*.

În v. 21 avem prorocit *numele* Fiului lui Dumnezeu întrupat: *Iisus*.

Și *Iisus* e Cel prorocit de Sfântul Isaia la Is. 7, 14, numit acolo *Emmanuil* [Ἐμμανουήλ] (v. 23).

Pentru că toate profețiile vechitestamentare vorbesc despre El, despre *Fiul lui Dumnezeu întrupat*, Care este *Iisus*…și Care Se numește și *Hristos/ Mesia*, după cum au spus *aceleași* profeții vechitestamentare.

Și în MGK, Mt. 1, 25 ne spune despre Iisus că este *ton prototocon*-ul [τὸν πρωτότοκον]/ *unul-născut* al ei, al Fecioarei. În GNT nu apare sintagma.

Însă *Unul-Născut* al Fecioarei este *Unul-Născut* al Tatălui.

Pentru că *Cel născut din Tatăl mai înainte de veci*, Se naște, în zilele cele din urmă, din

Fecioară, făcându-Se *ceea ce nu era*, adică *om* și rămânând *ceea ce era*, Dumnezeu, fiind *Dumnezeu şi om*, pentru ca *să mă mântuiască pe mine*, omul cel pierdut…

Și vestindu-ne aceste lucruri *prea-înveselitoare* Evanghelia de astăzi, ne face să ne gândim *viața creștină* ca *dar* al iubirii Sale de oameni.

Tocmai de aceea *din darul nostru* trebuie să dăm și altora *viață* și *mântuire*.

Și *viața* și *mântuirea noastră* e *cunoașterea* și *comuniunea* cu Dumnezeul Cel în Treime slăvit, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pentru că *viața cu El* e *mântuirea noastră*.

Vă doresc numai bine, multă sănătate, liniște și fericire în viața dumneavoastră, de la Dumnezeul nostru treimic, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la *Naşterea* Domnului [2012]

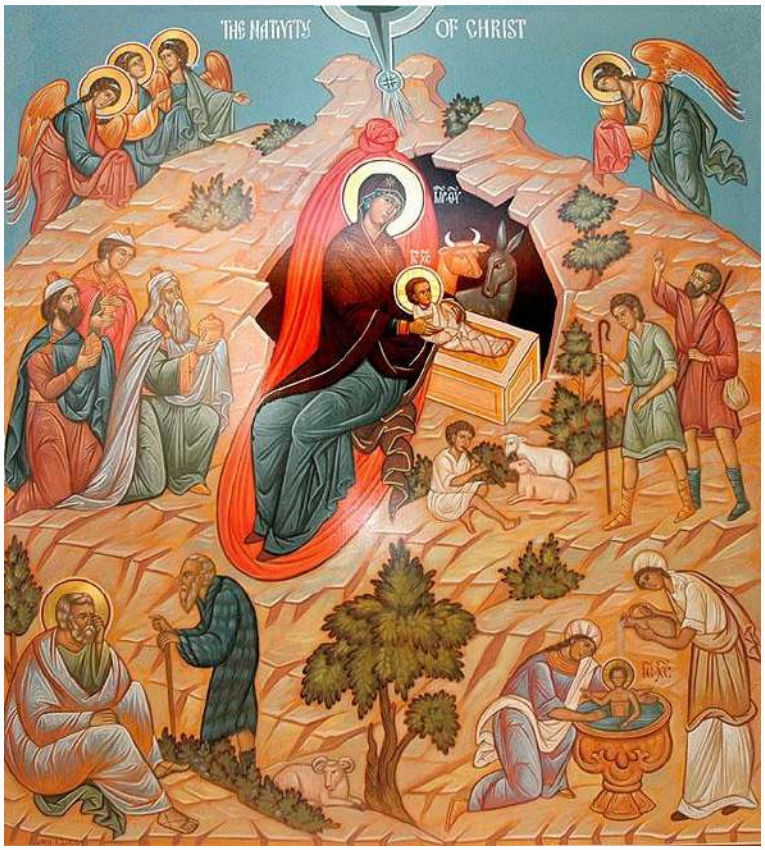

Iubiții mei[112],

ce a adus în noi…postul de 40 de zile?

Ne-a făcut proprii *simțirii* lui Hristos, care *Se naște astăzi*…cu delicatețe infinită față de oameni…sau *ne-a făcut indiferenți* față de oameni?

Ne-a adus *frumusețe*…sau *o bună părere* despre noi înșine?

Pentru că postul e *o hrană vie* pentru cel care *flămânzește* pentru Dumnezeu, e *o haină de nuntă* pentru cel care se curățește de patimi…dar este și *un prilej de infatuare*, pentru cine consideră că postul, în sine, e *de ajuns*…

Nu, nu e *de ajuns*!…

[112] Predică scrisă în ziua de 23 decembrie 2012.

Postul ne duce, ca și Arhanghelul Gavriil, care s-a arătat ca *stea minunată* magilor…către Domnul.

El e *o punte* către Domnul Hristos, Unul din Treime, împreună-slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Pentru că și rugăciunea, și milostenia, și citirea de cărți teologice și orice nevoință ortodoxă…nu se face pentru sine…ci pentru ca să ne facă proprii *cunoașterii* lui Dumnezeu și *comuniunii* cu Sine.

Postul e *pregătirea*…și nu *împlinirea*!

Împlinirea constă în aceea dacă Domnul *ne bucură* unindu-Se cu noi duhovnicește, în rugăciune, în curăție, în milostenie sau sacramental, în Sfânta Euharistie.

Dar dacă *nu ne bucură*…am postit degeaba…după cum tot degeaba e sărbătoare…

Căci ce să faci *de sărbătoare*, dacă ești *trist*?

Ce sărbătoare e aia, dacă suntem triști, singuri în noi înșine…fără zâmbetul harului Său în noi?

Căci harul Lui e *bunătate*, e curăție, e frumusețe, e dor de muncă, de nevoință, de bucurie, de împărtășire și altora din darurile lui Dumnezeu date nouă.

Harul Lui e *sărbătoarea*!

Magii I-au adus Domnului *aur, tămâie* și *smirnă*, după ce *s-au închinat în fața Lui* până la pământ [Mt. 2, 11].

Mai întâi *I s-au închinat*, adică ne-am nevoit 40 de zile pentru a fi cu El…și apoi I-au adus *daruri* din cele aduse pe drumul lor lung până la Vitleem.

Căci în post *strângem* daruri duhovnicești și trupești pentru semenii noștri.

Și cine dăruiește teologie, alături de o milostenie trupească, dăruiește hrană pentru suflet și pentru trup.

Căci trebuie să ajungem și prin *păstori* [Lc. 2, 15-17] și prin *magi* [Mt. 2, 9-11] la Domnul.

Adică *să luăm învățătură* și de la *cei simpli* și de la *cei educați* când vine vorba de *cunoașterea* lui Dumnezeu.

Pentru că *teologia* și *experiența duhovnicească* nu sunt deloc *ușoare* și avem nevoie de ajutorul multora.

De o experiență *conjugată*, agonisită de la mulți…

Căci scopul nostru e de *a ajunge* la Hristos Dumnezeu și prin Hristos, întru Duhul, la Tatăl, adică *în comuniune veșnică* cu Prea Sfânta Treime.

Căci Fiul lui Dumnezeu S-a făcut *om* pentru ca să ne facă pe noi, oamenii, *fiii Lui duhovnicești*, prin harul Său. Pentru ca să ne facă *oameni duhovnicești*.

Și *a fi duhovnicesc*, a fi plin de har, înseamnă a fi *plin de încredințări* asupra faptului că Dumnezeu e *cu noi* și că El, prin toate pe care le trăim, *ne conduce la Sine*.

De aceea noi am fost *conduși*, prin post, rugăciune, milostenie, iertare și gânduri sfinte…către El.

Și dacă magii au plecat de la Vitleem/ Betleem „δί ἄλλης ὁδοῦ" [pe altă cale, *cf*. Mt. 2, 12, GNT] după ce L-au văzut pe Domnul înseamnă că fiecare dintre noi trebuie *să fim alții* acum…în zi de praznic/ de bucurie.

Căci *la bucurie* ne-a chemat și slujba de aseară și cea de azi.

Însă la *bucuria duhovnicească*, la cea „întru Domnul" [*Mineiul pe decembrie*, ed. BOR 1991, p. 376]. La cea în care ești *inundat/ îmbătat/ veselit dumnezeiește* de bucuria lui Dumnezeu.

Pentru că avem *un motiv colosal* pentru *a ne bucura*: Fiul lui Dumnezeu S-a făcut *Fiul Fecioarei*, adică Confratele nostru, pentru ca *să ne umple* de slava Lui și *să ne îndumnezeiască*.

Iar azi e începutul *luminării* lumii [Ibidem], a mântuirii noastre, pentru că e începutul *înnoirii* lumii prin har [Idem, p. 384].

Naștere *fără lehuzie* a fost nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru!

Căci Tu Te-ai născut din cea care *nu știa de nuntă* și *nu ai stricat* pecețile fecioriei ei ci ai păstrat-o nestricată.

Căci naștere *mai presus de fire* a fost nașterea Ta, Tu, Fiul lui Dumnezeu, luându-Ți din Maica Ta trup, Făcătorul sufletelor și al trupurilor, pentru ca *să unești* umanitatea cu dumnezeirea Ta în unica Ta persoană veșnică.

Și astfel ai „vindecat durerile Evei, cele cu întristare" [Idem, p. 384], ai *împlinit* proorociile pe care Tu le-ai făcut prin Profeții Tăi, ai arătat slava Ta celor care *nu Te cunoșteau* și marea Ta milostivire s-a făcut *făcătoare de daruri* pentru toți.

Tocmai de aceea și noi, Doamne, *facem daruri* și ne rugăm *să umpli* de darurile Tale pe toți.

Căci numai Tu poți să ne înveți să fim *dăruitori*, să dăruim *cele ale noastre* și unii pe alții *să ne îmbrățișăm cu bucurie*.

Numai Tu poți *să ne înveți bucuria*, bucuria cea veșnică, care nu are sfârșit și care e *unirea veșnică* cu Tine.

De aceea, Doamne, Dumnezeul meu, îmbrățișează-ne pe toți cu iubirea Ta de oameni ca să Te lăudăm acum și întru toți vecii, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Amin!

Predică despre *luminarea* omului

Iubiții mei[113],

Troparul Nașterii Domnului[114] vorbește despre *lumina cunoștinței/ cunoașterii* pe care a adus-o Domnul.

Și pentru ca *să Îl cunoaștem* pe Domnul și pentru ca *să ne închinăm Lui cu adevărat*, ortodox, avem nevoie de *harul Său*. De slava Lui. Care *să ne inunde*…

Pentru că la noi, în Biserica lui Dumnezeu, *cunoașterea lui Dumnezeu* vine din *iradierea slavei Lui în noi*.

Vine din *simțirea* și *conlucrarea* cu harul Lui.

Căci de aici: *lumina cunoștinței/ a cunoașterii*.

Lumina care dă cunoaștere…*dumnezeiască*…

Asta în comparație cu filosofiile umane, care cred că *a fi cultivat* la suflet sau *a fi intelectual*, prin cunoaștere din ce în ce *mai specializată*…înseamnă *suprema cunoaștere* pe care *o poate atinge* omul.

Mai pe scurt: Școala crede că *cunoașterea* e doar *rezultatul* studiului personal, al predării de experiență, al observării și al experimentului științific.

Biserica Ortodoxă însă crede că *cunoașterea adevărată* coboară de la Dumnezeu prin *iluminare* și *vedere dumnezeiască* și că aceasta e *cea mai înaltă cunoaștere* a lumii.

Cunoaștere care *nu se opune* primei, celei naturale…ci *o desăvârșește* cu adevărat…pentru că ea e *de la Dumnezeu*…și nu *de la om*.

---

[113] Predică scrisă în ziua de 25 decembrie 2012.

[114] A se vedea: http://www.youtube.com/watch?v=xAxoDJz-qwE.

Iar cine cercetează *în mod onest* creația lui Dumnezeu nu poate să ajungă *decât la El*. Pentru că El e Creatorul *a tot ce există*.

Însă *orgoliul uman,* care e *o iradiere* de la demoni în viața noastră, nu vrea *să învețe* de la Dumnezeu.

Și dacă *nu înveți* de la El…și, mai mult decât atât, dacă *nu te umpli* de El, de slava Lui și de *prezența* Lui liturgică, sacramentală, nu poți fi *un om luminat*.

Poți fi un om *cu știință de carte*, un om *cu studii*…dar, în același timp, *un mare mitocan,* un mare fariseu, un adevărat *dezastru* pentru umanitate…dacă nu ești *luminat* de Dumnezeu.

Dacă *nu locuiește* Dumnezeu, prin slava Sa, în tine…

Însă când ești și *una* și *alta*, adică și *munte de carte* dar și *un imens om al lui Dumnezeu,* un Sfânt al Lui, atunci Dumnezeu *Se arată întru tine* în toată splendoarea Lui.

Pentru că nu e de ajuns *să știi*…ci trebuie *să devii* ceea *ce știi*.

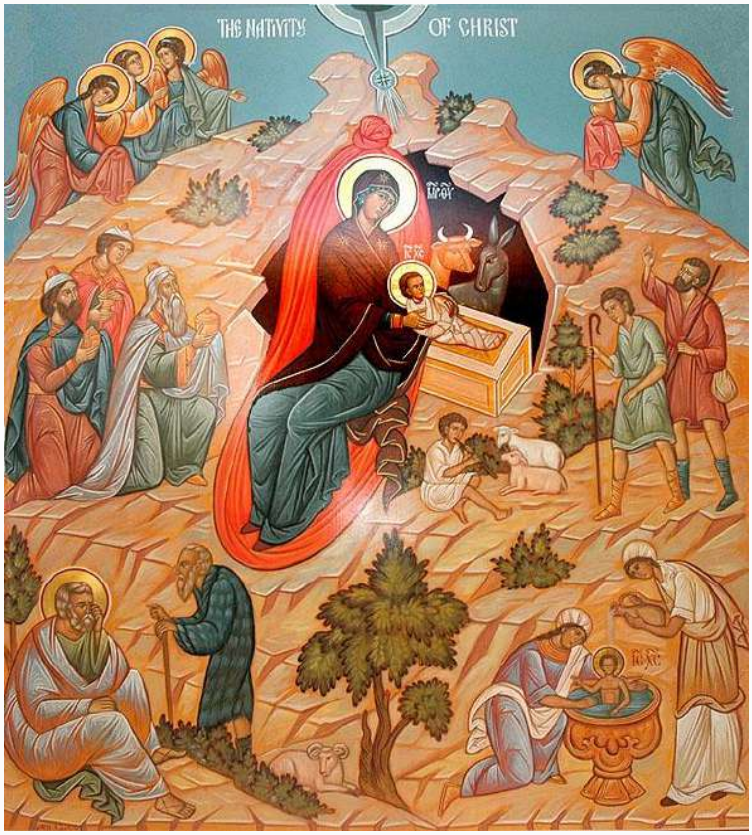

Și în Dumnezeiasca Icoană a prazniculuiîn care suntem…o vedem pe Maica lui Dumnezeu plină de lumină.

Îl vedem pe Sfântul Iosif, logodnicul ei, plin de lumină.

Îi vedem pe magi, pe păstori și pe Puterile cerești pline de lumină…

De lumină dumnezeiască…

Pentru că *luminarea omului* e *consecința* umplerii noastre de slava Lui prin Dumnezeiescul Botez și prin toată viața Bisericii.

Viața Bisericii e *plină de lumină*, de lumina Treimii, Care e din veci și pentru veci.

Pentru că de aceea sunt pline Icoanele noastre de galben, de *un imens galben*: pentru că acest galben exprimă *viața/ slava/ frumusețea* lui Dumnezeu. *Necuprinsa frumusețe* a lui Dumnezeu…

Și dacă El *te umple* de frumusețea Lui…atunci ești *frumos*. Ești *plin de lumină*!

Și așa cum dragostea stă *la baza* familiei și a nașterii copiilor și a creșterii și educării lor cu înțelepciune…la baza *dragostei* e *slava* Lui.

Pentru că *dragostea* e *un dar imens* al slavei lui Dumnezeu.

Și numai când El *ne umple* de dragostea Lui ne luminăm *spre cunoașterea adevărată* a lui Dumnezeu și de *viața cea cuvioasă*, bine-plăcută Domnului.

Pentru că în Biserica lui Dumnezeu nu *intelectualul* e *omul de excelență* ci *înduhovnicitul/ luminatul/ îndumnezeitul*.

Cel pe care Dumnezeu *îl schimbă continuu*…care se umple continuu de *cunoașterea Lui* și de *cunoașterea lumii*, e *paradigma umană/ exemplul* în Biserică.

Și putem înțelege cu toții asta dacă privim *Sinaxarul* Bisericii sau, mai scurtul nostru *Calendar bisericesc*, care sunt *cărțile de vizită* ale Bisericii.

Pentru că acolo vom găsi Sfinți, mulți Sfinți, mii de Sfinți…care sunt *Sfinți* nu pentru că

erau *foarte școliți* sau *neșcoliți*, nici pentru că erau *de la oraș* sau *de la sat*, nici pentru că erau *bărbați* sau *femei*…ci pentru că toții sunt *plini de același har* și *de aceeași credință*.

Iar cei care *ridiculizează* credința noastră ne întreabă *în mod franc/direct*: dar de unde știți că *credința ortodoxă* e *adevărata credință*? De ce nu sunt *toate credințele bune*?

Și eu, ca preot, pentru un om care nu e *prea dus* la Biserică sau nu e *de-al nostru*, nu e *ortodox*…îi dau un răspuns…*palpabil*.

Sunt preot de 7 ani și am și acum din prima Sfânta Aghiasmă pe care am slujit-o…

Și când mă apropii ca să beau din ea…mă umplu de cutremurare sfântă…

Pentru că oricine știe că o mâncare lăsată afară din congelator se strică în 2-3 zile…și apa devine bolercă/ de nebăut în câteva zile…

Însă *cum e apa*…apa aceasta *sfântă*…în care *a coborât* slava lui Dumnezeu la rugăciunea mea, a păcătosului…de e ca atunci când *am sfințit-o*?

Cum de *s-a împlinit* teologia slujbei…în apa aceasta?

Că am spus *să se sfințească apa*…și nu numai că *am spus*…ci Dumnezeu *așa a făcut-o*!

Dacă Biserica Ortodoxă nu e *a lui Dumnezeu* și dacă teologia ortodoxă *nu coincide* cu viața ortodoxă…cum să facă Dumnezeu *astfel de minuni* cu noi?

Dar El *le face* cu noi, din marea Sa *milostivire* față de noi…pentru că noi suntem slujitorii *adevăratei* lui Biserici.

Și aici nu e vorba de *fanatism* (că fanatismul vine *din neștiință*, din *lipsă de experiență*) ci *de pragmatism eclesial*, liturgic, teologic.

Pentru că slujba *dă rezultatele* pe care *le spune* teologia slujbei.

Însă eu, ca preot, știu și simt și văd slava lui Dumnezeu când slujesc Dumnezeiasca Liturghie, când sfințesc apa, când spovedesc, când mă rog

pentru cei adormiți, când citesc, când contemplu, când văd ce *organică,* ce *fără fisură* e teologia Bisericii, de la Sfântul Adam și până azi…

Îl văd pe *Același Dumnezeu* lucrând *aceleași minuni* în cei care *se încred în El cu totul*…

De aceea *mă bucur întru slava Lui*…care *mă luminează să înțeleg* ceea ce citesc, ceea ce se cântă la strană, ceea ce văd în Biserică.

Îmi dă *ochi ca să văd* slava Lui…așa cum *le-a dat tuturor* Sfinților Lui, cărora El *li S-a făcut cunoscut.*

Căci El *ni Se revelează/ ni Se descoperă în același fel* tuturor: *prin slava/ harul Său*!

Și fără harul Prea Sfintei Treimi nu putem vedea *nimic coerent* și nici nu putem *să ne curățim de patimi*…pentru că *adevărata cunoaștere* și *adevărata vedere de sine* e darul, e mila Lui, e iradierea Lui, e bunătatea Lui.

Motiv pentru care primim *lumină dumnezeiască/ necreată* de la *Răsăritul cel de sus* și de la *Soarele dreptății*…prin ambele *sintagme fotofore* vorbindu-se *tainic* despre *Dumnezeul Care ne umple de slava Lui.*

Pentru că *răsăritul nostru duhovnicesc* e *atingerea* Lui de sufletul și de trupul nostru.

Și *răsăritul* acesta se numește *convertire*…sau *început al luminării duhovnicești.*

Și ca *să vezi teologic*…trebuie să vezi *de sus.*

Să vezi *cu ochii* lui Dumnezeu…

Și ca *să-L vezi* pe El trebuie *să nu mai vezi lumea*…și *să nu-ți mai placă nimic din lume* mai presus de El.

Căci atunci când *privești în soare*…orbești…

Și când ești *umplut* de slava Lui…nu-L mai vezi *decât pe El*…pentru că El *a înlocuit întreaga lumea pentru tine*…

Și de aceea El, Dumnezeul nostru, e *Soarele cel necreat*…e *Lumina noastră cea adevărată și*

veşnică…dar o lumină care *ne duce la toată dreptatea Lui*, adică *la toată porunca Lui*.

Căci lumina Lui/ harul Lui nu te poate învăța *răul*, extremismul, lipsa de măsură, impostura…ci cum să te faci *deschis*, larg pentru tot binele, pentru tot ce e *drept*…și să te faci *învățător* pentru cei care caută dreptatea Lui, frumusețea Lui, foamea și setea Lui.

Iar cei *schimbați* de El și *umpluți* de slava Lui s-au făcut *propovăduitorii vieții duhovnicești*, ai vieții cu Dumnezeu pentru întreaga umanitate.

De aceea, când spunem *Apostol*, spunem *om schimbat/ transfigurat* de Dumnezeu…și nu *un ageamiu neoprotestant*, care, odată *rău-botezat*, printr-un botez *fals*…se *crede* Sfântul Pavel.

Și trebuie să ai *mult tupeu*…să te crezi *Pavel*…

Mult *orgoliu nesimțit*…

Așadar praznicul Nașterii Domnului ne spune că *viața ortodoxă* e *naștere din nou*, de sus…că e *viață sfântă*…și că trebuie să trecem *prin toate stadiile* vieții duhovnicești pentru ca să ne facem adevărați Bărbați/ Apostoli ai Lui.

Și dacă vreți să îi cunoașteți pe *Apostolii Lui*…și pe cei *întocmai cu Apostolii Lui*…îi puteți studia cu mărime de inimă…pentru că 2013 e *dedicat* la doi Sfinți ai Lui *întocmai ca Apostolii Domnului* pentru întreaga Biserică: Sfinții Împărați Constantin și mama sa, Elena[115].

Adică sunt lucruri *prea serioase* ca să le tratăm într-o doară…prozaic…

Astfel stând lucrurile cu *luminarea dumnezeiască*…vă îndemn să vă *reconsiderați* lucrurile în ceea ce-i privește pe oameni.

Și în fruntea listei trebuie să-i punem pe *Sfinții Lui*, apoi pe *învățații Bisericii* în diverse științe, și numai în al treilea rând accesăm *cunoașterea celorlalți* oameni din Biserică sau din

---

[115] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sfin%C8%9Bii_%C3%8Emp%C4%83ra%C8%9Bi_Constantin_%C8%99i_Elena.

afara ei…când vrem să avem *certitudini teologice* și *ascetice*.

Adică despre *viața sfântă* învățăm de la *Sfinți* și de la *învățații*, erudiții Bisericii și nu de la politicieni, ziariști, scriitori, actori sau impostori.

Căci altfel *nu ne luminăm*…ci *ne întunecăm*…

Iar dacă *luminarea* are *consecințe reale*…tot la fel de *dramatic de reale* are și *întunecarea minții/ demonizarea*…

Așadar, fie ca Dumnezeu *să ne bucure întru cunoașterea Lui* și să ne facă *locașuri ale Sale* acum și pentru toți vecii. Amin!

Predică. Cine *ne încununează* pe noi?

Iubiții mei[116],

astăzi, în a 3-a zi a praznicului Nașterii Domnului, l-am pomenit pe *Primul Mucenic* al Bisericii: pe Sfântul Arhidiacon Ștefan[117]…al cărui nume, în greacă (Στέφανος/ Stefanos), înseamnă *cel încununat*.

Și care și-a transformat numele…în *realitate* a vieții sale, pentru că Sfântul Ștefan a fost *încununat* de Dumnezeu cu slava Sa, l-a umplut de har [F. Ap. 7, 55] și i-a dat să moară mucenicește [F. Ap. 7, 59-60] pentru El.

Pentru că evreii nu au suportat *două lucruri* la Sfântul Ștefan: le-a spus adevărul *dureros*, acela că sunt *ucigașii* lui Mesia [F. Ap. 7, 52] dar mai ales pentru faptul, că le-a arătat că el e *un urmaș adevărat* al Lui.

Și cum le-a arătat?

---

[116] Predică scrisă în ziua de 27 decembrie 2012.

[117] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-27-sf_arhidiacon_stefan.html.

Vorbindu-le despre *vedenia* pe care tocmai *o vedea* [F. Ap. 7, 55-56], acolo, în mijlocul lor, al celor sălbăticiți de furie [F. Ap. 7, 54].

Asta pentru ca noi, cei de după 2.000 de ani, *să nu mai strâmbăm din nas* când vine vorba *să le vorbim oamenilor despre Dumnezeu*.

Căci dacă simți să vorbești, *să predici despre El* și *să faci faptele Lui în viața altora*…atunci trebuie să trecem la treabă!

Să Îl predicăm *oriunde*…și după cum suntem *iluminați* să o facem!

Pentru că predica trebuie să fie *pe măsura* minții omului din fața ta.

Dacă înțeleg mai puțin…le vorbești *băbește*.

Dacă sunt *erudiți*…le vorbești *savant*…

Însă întotdeauna pe limba lor, la nivelul lor, în ritmul minții lor…

Sfântul Ștefan le-a vorbit despre cum *îl încununa extatic* Dumnezeu pentru curăția vieții lui.

Și le-a spus: „Iată, văd *cerurile deschise* [τοὺς οὐρανοὺς διηνοιγμένους] și pe Fiul omului stând *de-a dreapta* lui Dumnezeu!” [F. Ap. 7, 56, cf. GNT].

Vorbind astfel despre slava lui Dumnezeu…dar și despre Fiul Tatălui, egal cu Tatăl și cu aceeași slavă ca a Tatălui, împărățind peste toată creația.

Și evreii care îl ascultau, considerând că a spus *o blasfemie*, și că *Cel răstignit pe lemn*…nu e *de-a dreapta Tatălui* și cu umanitatea Sa…au țipat cu glas mare, și-au acoperit urechile, ca să nu-l mai asculte și au sărit împreună peste el, peste Ștefan [F. Ap. 7, 57] și scoțând-l din cetate au început să-l bată cu pietre [F. Ap. 7, 58].

Așa arată *fanatismul religios*: de la discuția despre *sfințenie* ajunge imediat la a-ți da cu cataroaie în cap!

Și cine nu știe *să asculte*, cine nu știe *să accepte* poziția celuilalt, chiar dacă ea e *o tâmpenie imensă*…nu e *atât de evlavios* pe cât crede…și, cu atât mai mult, nu e *atât de drept* în fața lui Dumnezeu pe cât consideră el.

Iar dacă Dumnezeu *încununează pe cineva* cu putere de sus…dacă *îl umple de har*…cine poate *să-I stea împotrivă*?

Și care e rostul de *a te lupta* cu Dumnezeu?

Pentru că Dumnezeu *încununează dumnezeiește* pe cine *se luptă după adevăr*.

Pe cine *se nevoiește* cu lărgime de inimă…

Și El, Dumnezeul nostru, Care vede *în ascunsul* inimii, al vieții noastre…nu greșește niciodată când *ne binecuvintează* cu darurile Sale…și nici când *ne mustră* pentru păcatele noastre.

Și pe fiecare dintre noi, după măsura noastră, El *ne umple cu slava Sa*.

…Iar arhidiaconul Ștefan *a slujit* Bisericii!

Căci diaconia e *slujire,* slujire sfântă…

A slujit cu fapta, cu cuvântul, cu sângele lui…

I-a slujit lui Dumnezeu *spre minunarea* celor credincioși și *spre mustrarea* celor fărădelege.

Și viața noastră trebuie să fie, deopotrivă, *o mângâiere* dar și *o mustrare* pentru cei care ne cunosc.

Trebuie să mângâiem prin *înțelegerea* și *bunătatea* noastră…dar trebuie să și *mustrăm,* prin simpla noastră prezență și activitate, pe cei care *dormitează*, care s-au lăsat *pe tânjală*…

Pentru că scopul celor *încununați* de Dumnezeu e tocmai acela de *a purta mărturia* prezenței lui Dumnezeu în societatea de azi.

Și când cei doi miri se căsătoresc și li se pun *cununile/ cununiile*…ei mărturisesc faptul că Dumnezeu *e podoaba lor*.

Iar monahii și monahiile, prin *culionul lor*…și ierarhii prin *mitrele lor*…vorbesc despre același lucru dumnezeiesc/ tainic: că Dumnezeu e

Cel care *i-a împodobit*…Care *i-a rânduit* în slujirea lor.

Pentru că Cel ce te *încununează* rege, ierarh, mire, monah, fecioară e Dumnezeu, Cel care ne dă tuturor puterea de *a lupta* lupta cea bună, duhovnicească, *a împlinirii* poruncilor Lui.

Astfel, Sfântul Ștefan, ne amintește că nu ne putem *încununa* de unii singuri…ci Dumnezeu e Cel care *ne dă harul* de *a ne împlini* vocația.

Însă, totodată, că pentru *a ne simți împliniți*…trebuie să fim mereu *ardere interioară*, mereu vâlvătaie, mereu *candoare* în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Că *în taina* inimii noastre și *la vedere*, trebuie să fim oameni ai rugăciunii, ai faptei bune, ai eleganței duhovnicești…care nu dă *cu pietre*…ci *înalță* rugăciuni de mulțumire…sau de iertare…

Iar Apostolul zilei ne amintește și de Saul [F. Ap. 7, 58; 8, 1]…adică de viitorul Pavel, Apostolul…care *a consimțit* la uciderea lui Ștefan.

Și verbul e acesta: συνευδοκῶν [F. Ap. 8, 1, cf. GNT].

Συν + εὐδοκέω, care, literal, înseamnă: *cu bună părere* sau: *bine i s-a părut*.

I s-a părut ca e *un lucru bun* să fie *omorât* Ștefan.

Dar după ce și lui *i s-a arătat Domnul* întru slava Sa…va mărturisi: „nu sunt *vrednic* [ἱκανὸς] să fiu numit *Apostol*, fiindcă *am persecutat/ prigonit* [ἐδίωξα] Biserica lui Dumnezeu [τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ] [I Cor. 15, 9, *cf*. GNT].

Pentru că Domnul *nu bagă gunoiul* Sfinților *sub preș* ci ni-l prezintă tocmai pentru *ca să le urmăm pocăința*.

Nu *păcatele*…ci *pocăința*!

Iar când Sfinții *își reliefează* păcatele…când vorbesc despre ele *în culori vii*…arată cât de mult *detestă* ei păcatele…

Pentru că trebuie să fii *încununat* de Dumnezeu, umplut de slava Lui…ca să *îți bați joc*

de păcatele tale…să ți le mărturisești cu smerenie…

Și fie ca și noi *să ne plângem* și *să ne spovedim* păcatele cu multă părere de rău…pentru toată viața…

Nu doar *până la spovedit*…ci *pentru toată viața*!

Căci cel ce *iubește* pe Dumnezeu întotdeauna se vede *pătat/ păcătos*…chiar dacă păcatele lui *i-au fost iertate*.

Pentru că iubirea *nu uită niciodată*…

Dumnezeu *să ne încununeze pe toți*, acum și la sfârșitul vieții noastre, cu mila iertării Sale de oameni, pentru ca să mergem *întru ale Sale*, întru bucuria vieții veșnice! Amin.

Predică. Cine te face *să arzi*?

Iubiții mei[118],

când v-ați uitat azi în calendar…ați văzut că sunt pomeniți cei *20.000 de Sfinți Mucenici arşi de vii în Nicomidia*[119].

Și cred că *v-a trecut un fior* prin inimă…

Un genocid comandat de Marcus Aurelius Valerius Maximianus Herculius[120].

I-au închis în Biserică, au pus lemne împrejurul ei și câlți ca să se aprindă focul…iar Sfinții lui Dumnezeu cântau…

Cântau dumnezeiește…

Au ars cu toții…20.000 de oameni…

Însă nu ieșea „*niciun fel de miros rău* din trupurile cele arse, ci şi fumul era *neobişnuit*, căci era *cu bun miros* şi *risipea prin văzduh o bună mireasmă*, care ieşea de la locul cel ars şi se arăta *o rază* în chipul aurului, ca şi cum *se arăta soarele la răsărit*".

Cine te face *să arzi*?

În cazul Sfinților Mucenici: *iubirea* pentru Dumnezeu.

Însă poți *să arzi*…din diverse alte motive…la polul *opus* martirajului.

Poți să arzi…din cauza *poftei*.

Să te mistuie cu totul, să te aprindă, să te scoată din minți desfrânarea…pentru că nu poți *să te culci* cu ea…sau cu el…cu cel/ cea pe care îl/ o dorești.

Căci ce înseamnă să fii *fanul* cântăreței sau al artistei celebre cutare…dacă nu, în mare parte, *excitatul lulea* de persoana ei?

---

[118] Predică scrisă în ziua de 28 decembrie 2012.

[119] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-28-sf_20000_mucenici.html.

[120] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maximian.

Ce te *fascinează* în primul rând: glasul, rolul, cariera…sau persoana?

Și dacă ai 16, 17, 18, 19, 20…și *vânzoleală* de sentimente cenușii în tine…știi răspunsul.

Poți să arzi *de nerăbdare*…că nu știi dacă ai câștigat la loto.

Poți să arzi *de invidie*…atunci când vrei *să te compari* cu cei pe lângă care nu te poți *apropia* prin munca ta.

Poți să arzi *de mânie*…când ești călcat pe orgoliu…când oamenii te scot din sărite…și nu știi ce să le faci…ce să le zici…cum să îți verși inima…

Poți să arzi de dorința de *a poseda*, de a avea, de a avea *mulți bani*…fapt pentru care ești în stare să îți omori părinții, să îți vinzi soția, să îți amanetezi copiii, să dai foc la tot orașul…

Căci *focul dorinței*, dacă nu este *îndreptat* spre Dumnezeu…se îndreaptă spre tot felul de prăpăstii…

Iar cei care s-au lăsat martirizați au avut *focul dorinței*, al dragostei arzând *pentru El* și nu *pentru ei*…și de aceea *s-au dat spre jertfă Lui*.

Ce trebuie să facem?

Să ne *reorientăm* dragostea!

Pentru că omul așa e făcut de Dumnezeu: să dorească să cunoască, să dorească să iubească, să dorească să creeze.

Sufletul uman *se aprinde* de iubirile în care crede.

Și dacă atunci când ești mic…jucăriile și păpușile tale reprezintă totul…iar mai apoi școala te pasionează…apoi te descoperi, te vezi pe tine…și ești curios și de celălalt…apoi munca…apoi lucrurile din jur, pe care le descoperi…asta ne arată tuturor că *nu ne oprim din iubit.*

Numai că iubirea aceasta față de toți și toate are *un sens imens* și acela e Dumnezeu.

Și ai nevoie de convertire, de credință, de luminare dumnezeiască…pentru ca să înțelegi că *Cel mai de iubit*…e *Cel care te-a creat*.

Și că *prima iubire* e El…și apoi cele *din creația* Lui…

Căci așa *se explică* martirajul: pentru că *L-au iubit* pe El *mai presus de toate*…tocmai de aceea *L-au ales* pe El *în locul* tuturor ființelor și lucrurilor.

Dar dacă nu ai *adevăratul sens transcendent*, adică *dorirea Lui*…te pierzi *în iubirile* din jurul tău…sau din tine.

E foarte ușor *să înțelegi* egoismul: e iubirea de tine…oricum ai fi tu…pentru că nu ai *încredere* în nimeni. Nu ai nici în tine…Dar pentru că ții *prea mult* la pielea ta…te accepți așa cum ești.

Iar dacă ești un om *dotat fizic* sau *intelectual*…îndrăgostirea *de tine* și *de potențele tale* te face să nu mai vezi cât *de urât* ești…în comparație cu *adevărata frumusețe*.

De aceea egoismul e *o autolimitare puerilă*…

Poți să te oprești la iubirea pentru părinți, pentru soție, pentru copii…pentru că sunt *ai tăi*…și sunt *legați* de tine…

Dar prin asta *te iubești* pe tine *în ei*.

Nu mai vrei *să îi vezi pe alții*…tocmai pentru că nu vrei *să îți vezi defectele tale*…care *se răsfrâng* și asupra familiei tale.

Și când doar *ai tăi* contează, familia ta…și familia ta e *mai importantă* decât familia altora…arăți că gândești *izolaționist*…că te vezi *într-un deșert* de lume…unde numai tu „ai dreptul” să te bucuri *mai mult* decât ceilalți.

Poți să ai *pasiuni incontrolabile*…poți să vrei *mai mult* decât poți…sau decât *ți se permite*…tocmai pentru că *izvorul* iubirii, care trebuie *dăruit* lui Dumnezeu și care e *imens*…vrei să îl dedici unei femei…unui bărbat…unui animal…unei meserii…unei îndeletniciri.

Și viciul…iubirea păcătoasă/ morbidă pentru cineva sau ceva…e tocmai acest lucru: iubirea pentru Dumnezeu *aruncată aiurea*…

O imensă forță irosită…

Așa după cum masturbarea e *aruncarea în gol* a vieții potențiale…sau dansatul toată noaptea e *o sleire de vigoare*…

Sau cum pasiunea pentru *un lucru minor* e *pas bătut pe loc*…în comparație cu virtutea…care te umple de har și de înțelepciune dumnezeiască.

Așa că, pentru *a arde bine*…pentru *a fi focuri aprinse*…trebuie să ne lăsăm *aprinși* de Dumnezeu.

Și Dumnezeu, pe cei care *aprind* focul pocăinței în ei…îi *aprinde* cu lumina Sa cea veșnică.

Îi face *torțe*, *lumini* care se văd de la distanță, *faruri în noapte* pentru alții…

Mizați pe *arderea care îndumnezeiește*!

Pe arderea care *spală* păcatul în noi și ne umple de frumusețea Lui.

Pentru că *a arde*…*pentru păcat*…înseamnă *a nu suferi* nici acum…nici veșnic lumina Lui, slava Lui.

Iar dacă nu o putem *simți*, dacă nu o putem *accepta*…slava Lui ni se face foc…foc veșnic…tocmai pentru că noi nu ne-am lăsat *aprinși* acum, aici, de *focul dragostei* Lui.

De aceea…să ne facem *lumânare de ceară* prin pocăința noastră, să ne facem *cârlți aprinși* prin lacrimile noastre de pocăință…pentru ca el să ne aprindă sufletul și trupul cu dorirea Lui.

Și ea, *dorirea Lui*, e *bucurie fără sfârșit*…

Domnul să ne facă *părtași* ai acestei bucurii! Amin.

Predică la Duminica *după* Naşterea Domnului [2012]

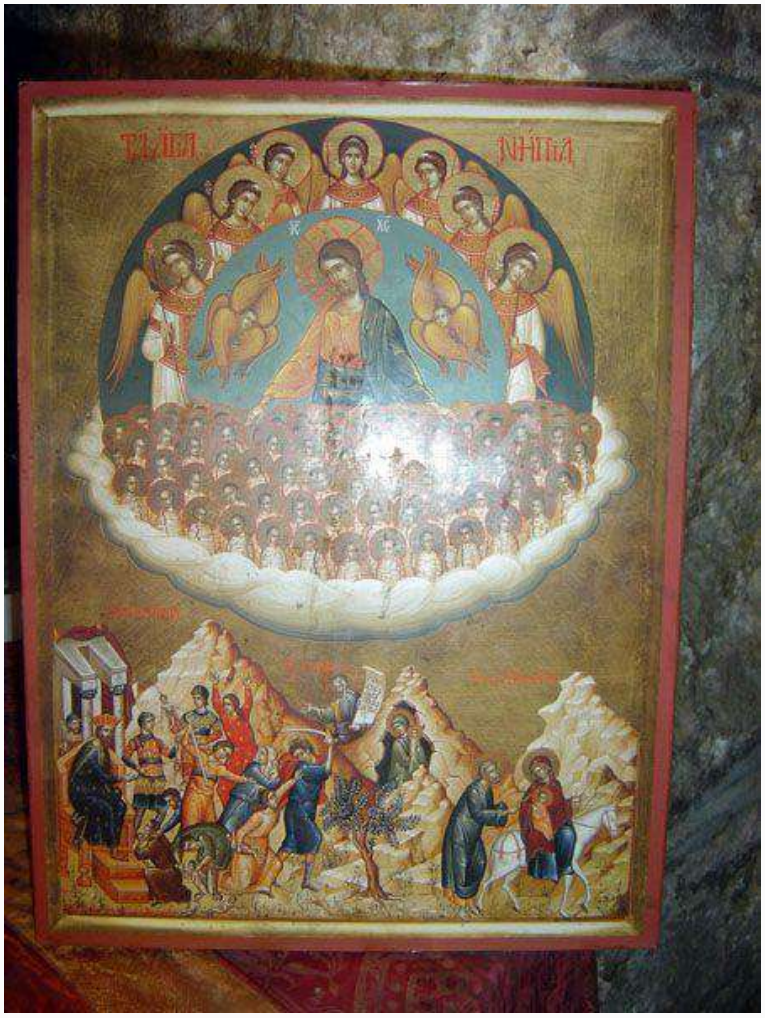

Iubiții mei[121],

iată-ne ajunși *la ultima* predică duminicală din 2012…și în care trebuie să vorbim despre *fugă*.

Fuga în Egipt…spune calendarul nostru…

Însă Evanghelia zilei [Mt. 2, 13-23] vorbește despre „retragerea întru Egipt" [ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον] [v. 14, *cf*. GNT] a Familiei sfinte…de la verbul ἀναχωρέω/ *anahoreo* [a te retrage/ a pleca] având noi pe *anahoret*.

[121] Predică scrisă în ziua de 29 decembrie 2012.

Anahoretul/ monahul/ isihastul/ misticul…e cel care *se scoate pe sine* din lume…*se extrage* din lume cu toate simțurile…și cu trupul lui…pentru ca *să și le înalțe* spre Dumnezeu.

Căci și sufletul și trupul nostru trebuie *înălțate* spre Dumnezeu…așteptând *venirea* Domnului…a Celui care vine *pe norii slavei* Sale sau *plin de slavă*…ca să judece lumea.

Însă, fără doar și poate, din contextul evanghelic de față înțelegem că e vorba despre *o fugă*…despre o plecare *nedorită*…despre o auto-exilare a Familiei sfinte…despre o plecare cauzată de *fanatism politic*.

Pentru că Irodis/ Irod dorea *să Îl omoare* pe „Regele iudeilor [Βασιλεὺς τῶν ἰουδαίων] [Mt. 2, 2], așa cum îi profețiseră magii.

Iar ieri, pe 29 decembrie 2012, i-am sărbătorit pe cei 14.000 de Sfinți Prunci[122], martirizați de Irod, în speranța *să Îl omoare* pe Mesia [Mt. 2, 16-18].

Cum i-au omorât?

„Pe unii îi tăiau *cu sabia*, pe alţii îi ucideau *de piatră* şi *de zid*, pe alţii *îi trânteau la pământ* şi îi călcau în picioare, pe alţii *îi sugrumau* cu mâinile, iar pe alţii *îi rupeau* şi-i *despicau*; pe unii *îi însuliţau* şi pe alţii *îi tăiau în două*. [Iar] mamele plângeau *cu amar*, până la cer strigau, smulgându-şi părul, rupându-şi hainele şi

[122] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsdec/12-29-sf_14000_prunci_din_betleem.html.

trupurile”…împlinindu-se astfel *profeția* Sfântului Ieremia, de la Ier. 31, 15: „Glas în Rama s-a auzit, plângere [κλαυθμὸς] și jale multă [ὀδυρμὸς πολύς]! Rahil își plânge copiii ei și nu vrea mângâiere [παρακληθῆναι], căci nu [mai] sunt” [Mt. 2, 18, cf. GNT].

În LXX nu avem acest text la Ier. 31, 15.

Numai în MGK. Iar în MGK (de unde a apărut în edițiile sinodale românești) e puțin altfel: „Glas se aude în Rama, bocet [θρῆνος], plângere, jale! Rahil, își plânge copiii ei, dar nu vrea *să se mângâie* pentru copiii ei, pentru că *nu mai sunt*”.

Și nu au mai fost *copii* în Israel, „de doi ani și mai în jos/ mai mici” [Mt. 2, 16]…din cauza unui singur Copil: *a lui Iisus Hristos,* Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Pentru că El a devenit *o problemă politică* pentru Irod…o problemă *falsă*…când, de fapt, El era *Așteptarea profundă* a lumii, Mântuitorul lumii, Cel care *ne va scoate* din moarte, din păcate și de sub tirania demonilor.

Și Irod, din nefericire, a făcut *cu Domnul*…ce fac astăzi mulți creștini cu „sfârșitul lumii”: a vrut să se salveze *de unul singur*…

El a vrut *să se pună la adăpost*…a vrut *să își salveze* regalitatea…dar nu și-a dorit *stăpânirea* asupra lui: asupra sufletului și a trupului său.

Pentru că atunci și acum problema nu e „să te salvezi”, la modul utopic, de cataclisme și de moarte…fiind panicat din cauza fricii de moarte…ci cum *să te mântuiești*, cu adevărat, de păcat, de moarte și de Iad.

Cum *să te scoți*…să te *anahorizezi/ însingurezi* pentru păcat, în mijlocul lumii, ca să slujești lui Dumnezeu.

…Și Arhanghelul Gavriil i s-a arătat în vedenia somnului Sfântului Iosif și l-a mandatat să conducă Sfânta Familie în Egipt [Mt. 2, 13].

Și fuga lor în Egipt, a celor 3 (Domnul, Prea Curata Stăpână și Sfântul Iosif), a fost *noaptea* [νυκτὸς] [Mt. 2, 14].

A fost o plecare *pe furiș*…

Pentru că și porunca lui Irodis a fost una criminală, antiumană, plină de perversitate…

Și Domnul a plecat *noaptea* din Israel…pentru ca să ne arate că cu *noaptea păcatului* trebuie să luptăm în orice ceas…pentru că demonii *nu ne așteaptă* pe noi ca să fim noi *sănătoși, lucizi* și *frumoși la suflet* ca să ne luptăm cu ei…ci ei *ne atacă* tocmai când suntem *vulnerabili,* suferinzi, schilodiți sufletește, căzuți, îndurerați, *torpilați* de tot felul de greutăți și răutăți…

Însă Domnul ne mai spune ceva *tot la fel de important* aici: că nu trebuie să murim *înainte de vreme*…înainte de *a ne fi împlinit interior*.

Înainte de a ne fi împlinit *vocația/ misiunea* pe pământ.

Să nu ne cauzăm *boli, suferințe* și *moarte* în mod prematur…pentru că nu e lucru *deloc folositor* pentru noi și pentru alții…ci s*ă ne dozăm* munca și nevoința *pe măsura* împlinii noastre personale.

Căci dacă încercăm să facem *toată nevoința* într-o jumătate de an…sau să citim *biblioteci întregi* fără să le punem *în lucrare* și fără să le *mărunțim* pentru noi și pentru alții…ajungem niște *epave*.

Iar *epavele umane* nu pot să ajungă la *împlinirea* de mulți ani în nevoință și lucrare duhovnicească…pentru că deja *și-au distrus* trupurile și creierul.

De aceea, de câte ori facem *abuzuri* vizavi de sănătatea noastră trupească și mintală…trebuie să ne *spovedim* acest păcat. Cu titlul: *m-am obosit foarte mult*.

Pentru că am luptat *împotriva* sănătății noastre trupești și mentale.

…Domnul nu S-a lăsat omorât *din pruncie*…nici atunci când doreau să Îl arunce *în prăpastie*…ci atunci când *s-a împlinit ceasul*.

După ce a făcut *tot ce trebuia să facă* pentru noi…

Iar dacă ne păstrăm *echilibrul* mereu…dacă *luptăm să fim echilibrați* și în asceză și în rugăciune și în slujire și în citire și în scris și în mâncare și în modul în care ne îmbrăcăm, vorbim, muncim…atunci am înțeles cât de importantă e *împlinirea în toate* și *prin toate câte facem*…și nu *unilateralitatea*.

…Au plecat și s-au întors [Mt. 2, 20-21] potrivit *voii* Domnului.

Motiv pentru care și noi trebuie *să așteptăm să înțelegem* dacă *e bine* să facem un lucru sau altul…

Și Dumnezeu *ne luminează* în mod direct, prin oameni, prin Îngerii și Sfinții Lui, prin cărți, prin natură…prin ceva anume…dacă vrem, în mod curat, să știm *care e voia Lui* vizavi de o problemă din viața noastră…

Și Sfântul Iosif a condus-o pe Maica Domnului și pe Domnul, după întoarcerea din Egipt, potrivit poruncii dumnezeiești dată lui în timpul visului [Mt. 2, 22] și astfel au locuit în Nazaret [Mt. 2, 23].

Împlinind profeția de la Jud. 13, 15 [Mt. 2, 23], după cum fuga în Egipt împlinise profeția de la Os. 11, 1 [Mt. 2, 15].

Însă Jud. 13, 15 potrivit MGK, unde găsim textul: „căci pruncul vrea să fie *Nazireos* întru Dumnezeu din pântecele maicii lui”. Și tot în MGK, la Os 11, 1, textul este *identic* cu cel de la Mt. 2, 15: „din Egipt [Ἐξ Αἰγύπτου] l-am chemat pe *fiul meu* [ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου]”.

…Și îmi aduc aminte…cele câteva oscioare *albe*, curate ale Sfinților Prunci uciși de Irod…pe care le-am sărutat cu câțiva ani în urma…în casa unui bărbat credincios.

…Care mi-a spus că acolo unde sunt *depozitate* și de unde *a primit* și el câteva fărâme,

într-o peșteră care *le poartă numele*[123], la Betleem…Sfintele Moaște ale celor 14.000 de Prunci uciși de Irod…*strălucesc*…fiind *o bucurie duhovnicească imensă*.

Și, iată!, că la Biserica Rusă[124] (a studenților) din București, la Pitești[125], la Alba Iulia[126], la Mănăstirea Sihla[127], la Mănăstirea Pângărați[128], în Suceava[129], la Mănăstirea Libertatea[130] din jud. Călărași, la Timișoara[131], la Mănăstirea Jercălăi[132] din Prahova, la Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul[133] din Giurgiu…avem din Sfintele Moaște ale Sfinților Prunci uciși din porunca lui Irod.

[123] Idem: http://www.crestinortodox.ro/pelerinaje/boboteaza-locurile-sfinte-98108.html.
[124] Idem: http://www.fundatiaarsenieboca.ro/Tineret-%C5%9Fi-educa%C5%A3ie/moaste-in-buc.html.
[125] Idem: http://www.sfantatreimepit.ro/sfinte_moaste.html.
[126] Idem: http://lacasuriortodoxe.over-blog.com/article-26233719.html.
[127] Idem: http://www.trilulilu.ro/imagini-calatorii/sfinte-moaste-sf-14-000-de-prunci-ucisi-de-irod-ma.
[128] Idem: http://laurentiudumitru.ro/blog/2009/02/06/biserici-din-romania-cu-sfinte-moaste/.
[129] Idem: http://www.biserica-sfantulnicolae-izvorultamaduirii.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=48&Itemid=55.
[130] Idem: http://www.sf-esc.ro/index.php?page=48.
[131] Idem: http://www.episcopiaslatinei.ro/2011/10/07/sfinte-moaste-spre-inchinare-in-episcopia-slatinei-si-romanatilor/.
[132] Idem: http://arhiepiscopiabucurestilor.ro/Sfinte-Manastiri/mnstirea-sf-maria-jercli.html.
[133] Idem: http://www.sfantulioanrusul.ro/.

Și avem *o lecție deschisă de sfințenie*…pe care a provocat-o *o panică de putere*.

Căci atunci când crezi că ești *stăpânul* altora…cu drept *de viață* și *de moarte* asupra lor…nu ai de fapt *nicio putere*.

Ți-e frică *de ei*, ți-e frică *de toți*…pentru că *te simți singur*…

Și dacă 2012 se termină cu *singurătatea* păcatului în noi…cu păcatele care ne dezunesc, ne *îndepărtează* de oameni…atunci e semn că *n-am fugit* la Domnul după comuniune…ci *ne-am ascuns* în propria noastră frică.

Însă, iubiții mei, vă îndemn *să nu aveți frică*!

Să nu vă temeți de păcat, de eșec, de durere, de nefericire, de sărăcie, de singurătate…ci de *neiubire*!

Să vă temeți doar de acest lucru: ca nu cumva, datorită păcatelor voastre, *să se stingă* iubirea de Dumnezeu și de oameni în inima dumneavoastră!

Pentru că fără ea suntem *goi* de umanitate, fără bucurie, fără nădejde la *ceva mai bun*…

Iar noul an 2013 e tocmai…*pentru nădejde*.

Pentru nădejdea *de mai bine*…

În primul rând *de la noi înșine*.

Căci atunci când vorbim *de bucurie* vorbim de *împlinire personală* și *comunitară*.

De aceea vă urez *să nu se stingă* în dumneavoastră dragostea de Dumnezeu, de semeni și pentru tot lucrul bun! Să nu se stingă nădejdea, dorința *de mai mult* și *de mai bine* și voioșia sufletului.

Întru mulți ani…și Domnul *să ne binecuvinteze* pe noi, pe toți, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la *tăierea împrejur* a Domnului [2013]

Iubiții mei[134],

La mulți ani, să aveți parte *de multă bucurie* și *pace* în viața dumneavoastră și de cât mai mult *echilibru*! Echilibru în tot ceea ce faceți…

Adică urarea, la începutului lui 2013, e *de bucurie*…

Însă praznicul de astăzi, în care Domnul „a opta zi a primit *a fi tăiat împrejur* pentru mântuirea noastră" [otpustul praznicului], e un praznic *al durerii*…

Căci El *răbdând* suferința tăierii împrejur pentru noi „a *tăiat* ca un Bun greșelile" [condacul praznicului] noastre.

Și prima întrebare, știu asta…e aceasta: ce e *tăierea asta împrejur*, care apare în titlu?

Iar Icoana de față, respectând *realismul asumării* umanității de către Domnul…ne trimite, cu mare cuviință, către organul care *a fost tăiat împrejur*…

[134] Predică scrisă în ziua de 31 decembrie 2012.

Și dacă intrăm aici[135]…și vedem cum arată *un penis tăiat împrejur* sau *circumcis*, aflăm ce înseamnă praznicul de astăzi în partea sa *realist-umană*…dar nu și în *partea sa teologică*.

Pentru că acest ritual, cerut de Domnul în Fac. 17, 10 pentru *bărbați* [περιτμηθήσεται/ să fie tăiați împrejur, *cf*. LXX] e făcut până azi în religia evreiască pentru pruncii de 8 zile.

Însă el a avut *o profundă* semnificație teologică, una *profetică* în Vechiul Testament, pentru că el prevestea *Sfântul Botez* al Noului Testament.

Sfânt Botez care *taie* de la noi toată răutatea Satanei, tot păcatul…

Numai că Domnul S-a circumcis *pentru noi*…sau *în locul nostru*. După cum tot *pentru noi* S-a botezat, ne-a binevestit, a suferit moarte și a înviat pentru noi și S-a înălțat de-a dreapta Tatălui cu umanitatea Sa, care s-a umplut de slavă prin toate acestea…pentru ca toți *să ne putem umple* de slava Lui prin toate greutățile și bucuriile vieții noastre.

Așa că bucuria nu e *străină* de durere…

Sau bucuria nu se câștigă *fără durere*, fără asceză…

Iar 2013 înseamnă pentru creștinii ortodocși *un nou an al ascezei lor*…și nu un timp *al relaxării*…

Și în relație cu tăierea împrejur, când i se punea și *numele* pruncului, după cum I s-a rostit și Domnului *numele* în Templu [*cf*. Lc. 2, 21]…avem noi în *Molitfelnicul* Bisericii *Rugăciunea la însemnarea pruncului, când i se pune numele* (Molitfelnic, ed. BOR 2002, p. 16-17).

Rugăciune care *nu se prea cunoaște* de către creștinii noștri…

Însă la 8 zile după naștere, când pruncul nu e încă botezat, preotul trebuie *să vină acasă*, la

[135] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Circumcizie.

prunc sau pruncul să fie adus *în pronaosul* Bisericii pentru *a i se rosti numele* înaintea Domnului.

Adică acela, pe care părinții lui *i l-au pus* în *certificatul de naștere*…

Și rugăciunea ortodoxă *la punerea numelui* așa începe: „Doamne, Dumnezeul nostru, Ție ne rugăm și pe Tine Te chemăm, *să se însemneze lumina feței Tale* peste robul Tău acesta (aici *îi pune numele*) și *să se însemneze* Crucea Unuia-Născut Fiului Tău în inima și în cugetul lui, ca *să fugă* de deșertăciunea lumii și de toată vicleana uneltire a vrăjmașului și să urmeze poruncile Tale”…

Însă, pentru că foarte mulți *nu cunosc* această rânduială a Bisericii, ci vin numai pentru Sfânta Agheasmă cu care *se spală pruncul* în primele sale zile de viață…vin cu copilul doar la Botez.

Așa că, după Agheasma din prima zi, de reținut!, în a 8-a zi de viață, copilul ortodox trebuie să primească *nume* în fața Domnului, prin rugăciunea preotului și apoi, în scurt timp, să fie botezat.

Pentru că actul *punerii numelui* copilului e *o legătură vie*, duhovnicească cu *primul praznic* din anul civil, praznic împărătesc: tăierea împrejur a Domnului.

Când încep *suferințele* Domnului…

Când începe *vărsarea* sângelui Său celui preascump pentru noi…

Și, totodată, *punerea numelui* de către preot…e primul *contact fizic* cu cel care va deveni *membru rațional* al Bisericii lui Hristos…și *pregătire* pentru Dumnezeiescul Botez.

Pentru că arătăm că pruncul, care *a primit nume* de la Hristos…va fi și *botezat* întru El.

Și cel mai bine e să avem *nume* de la El!

Nume care *să semnifice* darurile Sale, care să indice *o relație personală* cu El, cu Maica Lui, cu Sfinții Lui…și să nu avem drept *prenume* nume de țări, de băuturi, de păcate…

Pentru că numele ortodoxe spun *ceva* despre Dumnezeu sau despre o virtute anume.

Spre exemplu: Maria = doamnă, împărătească, stăpână; Teodor = darul lui Dumnezeu; Andrei = bărbătos, plin de bărbăție; David = cel iubit; Iona = porumbel; Atanasie = cel fără de moarte; Anastasia = înviere; Anghel = înger; Mihail[136] = Cine este ca Dumnezeu?; Gavriil[137] = *omul lui Dumnezeu* sau *Dumnezeu este puternic*; Daniel[138] = Dumnezeu este Judecătorul meu; Evdochia = bună voire…

Și *numele ortodoxe* sunt *toate numele* de Sfinți și din Răsărit și din Apus…iar dacă *i-am cunoaște* pe Sfinții lui Dumnezeu am ști *să le punem nume* copiilor noștri…

Așadar astăzi, în prima zi a anului calendaristic…*retrăim* durerea Domnului pentru mântuirea noastră și totodată *bucuria* Botezului nostru.

Pentru că praznicul de azi *se continuă* în cel al Botezului Domnului ca unul care a fost *împlinirea* lui profetică.

Și dacă acum Îl vedem pe Domnul *prunc de 8 zile*…la Botez Îl vom vedea *matur*, gata să primească pentru noi *curățirea de păcate*.

Și să fie și pentru noi *ziua de azi* și *fiecare zi* a noastră pe pământ…o zi *a curățirii de păcate*!

Pentru că numai *curățiți* de păcatele noastre putem trăi *noutatea duhovnicească* a vieții cu Dumnezeu.

Și când *dorim altora* mulți ani, multă sănătate, bucurie, împlinirea tuturor dorințelor…când *ne rugăm* astfel pentru ei…spunem de fapt ca Domnul *să îi umple* de slava Sa…care e bucuria, sănătatea, viața și nemurirea noastră.

La mulți ani și Dumnezeul nostru treimic să fie *bucuria* și *viața noastră*! Amin.

---

[136] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Arhanghelul_Mihail.
[137] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Gavriil_%28Arhanghelul%29.
[138] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Daniel.

Predică despre *libertate*

Iubiții mei[139],

anul 2013 a fost *dedicat* de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române *libertății*[140].

Libertății religioase…

Pentru că prin *Edictul de la Milan*[141], din 313 d. Hr., Sfântul Împărat Constantin cel Mare a dat *libertate de manifestare* Bisericii…care până la această dată fusese *persecutată* de către statul roman.

Căci creștinii erau *urmăriți* și *omorâți în chinuri grele*…și până acum fuseseră martirizați milioane de Sfinți.

Pentru că credința ortodoxă era *ilicită/ interzisă prin lege*.

Și astfel putem să facem comparație între *Biserica de sub persecuție*…și *Biserica lăsată liber*, care se poate manifesta în voie…

Iar noi, ortodocșii români, după perioada comunistă…când unii dintre noi au suferit *chinuri grele* în temnițele comuniste…putem să înțelegem

---

[139] Predică scrisă în data de 1 ianuarie 2013.

[140] A se vedea: http://www.basilica.ro/stiri/bi2013-anul-omagial-al-sfintilor-imparati-constantin-si-elenaib_2572.html.

[141] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Edict_of_Milan.

ceva din ce însemna, înainte de 313…a fi *nepermis*.

A fi omorât numai pentru că erai *creștin*…și nu *închinător la idoli*.

…Și acum, bucurându-ne de toate *binefacerile* libertății sociale, democratice și ale statutului de *legalitate* pe care îl are Biserica…putem *sluji* în mijlocul societății și îi putem ajuta și sfinți pe oameni.

Însă pe noi, recent, Dumnezeu, prin *Revoluția Română din decembrie 1989*…ne-a făcut *liberi*!

Biserica a devenit *liberă* prin martiriul lor, al celor care *au murit* în decembrie…

Și astfel înțelegem că libertatea are *un preț scump*…și că față de ea trebuie să fim *responsabili*.

Pentru că *libertatea* și *demnitatea* noastră națională, și acum, și în vechime, s-au obținut cu preț de sânge…cu multe dureri…cu multe pierderi de vieți omenești…

De aceea Biserica *se roagă* și *îi cinstește* pe Eroii nației, pe Martirii și pe Sfinții ei pentru că aceștia sunt cei care *ne-au adus* și *ne întăresc* libertatea socială dar, mai ales, pe cea duhovnicească.

Pentru că nu suntem *liberi cu adevărat* numai dacă avem libertatea de a vota, de a locui, de a munci și învăța oriunde pe planetă…ci, în primul rând, suntem liberi dacă suntem *renăscuți* de Dumnezeu prin Botez și prin credința în El și dacă suntem *plini de slava Lui*.

Adică libertatea reală e *lăuntrică*…și nimeni nu ți-o poate *încarcera*…decât dacă *te pierzi* într-o viață păcătoasă.

Căci libertatea duhovnicească e *darul* lui Dumnezeu pentru noi…și noi *renunțăm* la acest dar dacă trăim *lipsiți* de harul Lui.

…Astăzi l-am pomenit pe Sfântul Vasile cel Mare, cel plin de libertate duhovnicească. Care gândea și acționa potrivit *luminării* lui Dumnezeu.

…Mâine, pe 2 ianuarie 2013, îl pomenim pe Sfântul Papă Silvestru I al Romei[142], care, în mod providențial, are legătură *profundă* cu tema noastră și cu anul 2013.

Pentru că el *l-a botezat*[143] pe Sfântul Împărat Constantin cel Mare și l-a izbăvit de boala de care suferea și tot el *a botezat-o* pe Sfânta Elena, mama sa, și a călătorit împreună cu ea la Ierusalim ca să caute Sfânta Cruce a Domnului.

Și astfel a dat *din libertatea lui duhovnicească* și celor doi împărați, fiu și mamă, pomeniți de noi în acest an, ei *înmulțind* în mod covârșitor atât libertatea socială cât și pe cea duhovnicească.

Asta ca să *nu minimalizăm* niciodată *aportul* nostru, al fiecăruia, la *educarea* și *luminarea* celor de lângă noi.

Fie că e copil, fie că e matur, fie că e umil sau în funcție importantă de conducere…toți au nevoie *să cunoască* și *să trăiască* în ritmul adevărurilor iluminatoare și mântuitoare ale credinței ortodoxe.

Tot mâine îl pomenim și pe Sfântul Serafim din Sarov[144], o altă *mângâiere dumnezeiască* a Bisericii, care punea *un mare preț* pe libertatea duhovnicească.

Căci, spunea Sfântul Serafim, că dacă *ne agonisim* pacea, pacea duhovnicească, adică libertatea duhovnicească, curățirea noastră de patimi…mii de oameni *se vor mântui* în jurul nostru.

Pentru că *le vom da* din pacea, frumusețea, din curăția noastră și lor…prin povățuire, rugăciune și exemplul bun de urmat.

Așa că libertatea nu e doar *un câștig* al democrației…ci *un pas serios*, fundamental…spre câștigarea *păcii interioare*.

---

[142] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Papa_Silvestru_I.

[143] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-02-sf_silvestru.html.

[144] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-02-sf_serafim_de_sarov.html.

Și numai aceasta, pacea care *covârșește* mintea, care *o excede* prin sfințenia și curăția ei…e pacea pe care Dumnezeul nostru o dă *în* Biserică și *prin* Biserica Sa întregii lumi.

Însă libertatea, așa cum ne-a spus Domnul, ține de *adevăr* [τὴν ἀλήθειαν] [In. 8, 32, cf. GNT].

Ține *de tot adevărul* Bisericii…

Pentru că numai în măsura în care *ne asumăm* și *credem* și *trăim* în ritmul tuturor adevărurilor, slujbelor și practicilor Bisericii…pe atât libertatea duhovnicească/ a duhului nostru…*se lățește* în noi.

Căci libertatea interioară nu e *statică* ci *dinamică*…și ea *crește mereu* în noi…pe măsura la cât *adevăr dumnezeiesc* e în noi și la câtă iubire și la câtă milostivire.

Fiindcă Dumnezeu Cel iubitor, bun și milostiv, atoateiertător și atoateînțelegător ne vrea plini de *simțirile* Lui…de *o înțelegere vie*, reală a adevărurilor Lui…care să ne ducă la o simțire duhovnicească, vie, a semenilor și a întregii creații.

Căci nu niște creștini ortodocși cu simțuri *boante* și *rigoriști* vrea Dumnezeu, ci niște fii ai Lui întotdeauna *atenți*, delicați, care se schimbă cu schimbare bună, atentă, duioasă, față de cei pe care îi întâlnesc, pentru care se roagă…pe care-i îmbrățișează.

Suntem liberi *cu adevărat*?

Putem fi liberi *fără slava* lui Dumnezeu în noi?

Putem fi liberi *în afara* Bisericii Lui, adică *în afara relației* cu El?

Putem fi vreodată *liberi* sau doar *ne amăgim*?

Și la aceste întrebări vom avea *un răspuns concret*, trăit de noi, dacă în Biserica Lui vom trăi libertatea Lui ca *despătimire*. Ca *urmare* a curățirii de patimi…

Pentru că putem fi liberi *numai* în Biserica Lui, în relație cu Dumnezeu și libertatea

duhovnicească e o stare de *împlinire dumnezeiască*, trăită încă de acum, de pe pământ, pe care nicio lege sau filosofie umană nu ne-o poate nega.

Pentru că e *pacea Lui* [In. 14, 27], pace durabilă, pace plină de *înțelegeri sfinte* și de *bucurie dumnezeiască*…și din acestea *dăruim* și altora.

Iar Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, împreună cu Tatăl Său Cel Preasfânt și cu Duhul Său Cel Prea Sfânt și împreună veșnici și fără de început, să ne dăruiască nouă, tuturor, *pacea cea fără de sfârșit*, pacea care întrece orice înțelegere și orice simțire umană, pentru că aceasta e *pacea* Împărăției Sale celei veșnice. Amin!

Predică. Dreptatea lui Dumnezeu este *altfel*

Iubiții mei[145],

standardele noastre de dreptate sunt *partizane*!

În *dreptatea noastră* numai noi *ieșim bine* și nu ne pasă de faptul *cum ies alții*.

Vrem ca nouă să nu ne fie *încălcate* drepturile, vrem ca noi *să nu fim jigniți*, să ni se dea banii *la timp*, să avem statutul nostru *bine precizat*, să nu ne calce nimeni pe…*coadă*…Pe coada orgoliului…

Și coada orgoliului e foarte lungă…

Satanic de lungă…

Însă Dumnezeu ne cere o dreptate care *să ne împace pe toți*…nu numai *pe noi*.

De aceea auzim din preasfântă gura Lui, a Celui care dă fiecăruia *după dreptate*…„iubiți pe vrăjmașii voștri [ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν] și rugați-vă pentru cei care vă prigonesc/ vă persecută pe voi [προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκόντων ὑμᾶς]” [Mt. 5, 44, *cf.* GNT].

Dar când citim romane sau vedem filme…vrem ca cel bun/ cel plăcut de noi *să*

[145] Predică scrisă în ziua de 3 ianuarie 2013.

distrugă bestia/ criminalul/ ființa negativă…și nu *să se mântuiască* și eroul pozitiv cât și cel negativ.

Vrem ca cel bun *să triumfe*…dar nu să-l convertim *pe cel rău*.

Însă Dumnezeu vrea ca binele să fie *în toți*…în toți care sunt acum *buni* sau *răi*…în toți care sunt acum *aproape* sau *departe* de Biserica Lui…de El…

Căci poți să fii *departe* de Dumnezeu și de oameni…și în Biserică…

Poți să fii *extrem de departe* de *dreptatea milostivă*, cu perspectivă profundă a Domnului.

Căci porunca Lui, care vizează *convertirea* aproapelui…se bazează pe dorința Sa ca toți să aibă posibilitatea de *a scoate cele bune din sine*.

Dumnezeu ne vrea *roditori* pe toți…și de aceea iubirea noastră trebuie *să înglobeze/ să adune* la ea și pe cei care nu ne vor, ne detestă, ni se împotrivesc în mod fățiș.

Mai pe scurt: nu e *dreaptă*, nu e *dumnezeiesc de dreaptă* viața care *nu iartă*.

Iertarea e *testul* dragostei.

E drumul *mai departe* de „mi-ai făcut, ți-am făcut”…sau „nu te vreau, nu te suport, pentru că nu mă vrei, nu mă înțelegeți, nu mă accepți”…

Și dragostea pe care *ne-o cere* Dumnezeu față de toți trebuie să nască în noi *grija* față de universalitatea mântuirii.

Tocmai pentru că Dumnezeu, deși eram *cel mai păcătos*, m-a chemat la Sine…tocmai pentru că eu nu eram *drept* pentru Sine și El *m-a umplut* de mila Lui…tocmai de aceea e *drept*, e *foarte drept*, ca toți *să se mântuiască* și *să vină* la cunoștința adevărului Său.

Da, perspectiva altora asupra noastră poate fi *foarte defectuoasă*.

Ne pot urî, disprețui, batjocori. Ne pot face rău…

Dar numai pentru că *nu ne cunosc*…și nici nu cunosc *cât rău își fac*.

Însă dacă și noi și ei, vrăjmașii noștri, ar vedea *mai profund* lucrurile…am ajunge la *dreptatea lui Dumnezeu*, unde *iubirea e milostivă* și unde *dreptatea vrea binele tuturor* și nu numai *al unora*.

De aici înțelegem cât de păgubos e *naționalismul revanșard*, când, din iubire pentru *neamul tău*…calci în picioare *neamul lui*, al celui de lângă tine.

Te gândești doar la *fiica t*a…dar nu și la *fiica ungurului*.

Te gândești doar *la slujba ta*…dar nu și la *slujba turcului* care stă lângă tine.

Sau te gândești *la turc* ca la *un caz clasat*…ca la unul care *merge în Iad*…fără să îl plasezi și pe el în perspectiva *convertirii* și *a mântuirii*.

Însă pentru Dumnezeu nimeni nu e ortodox sau mahomedan *asigurat*!

Adică nimeni nu e *deja*…*mântuit*!

Poți *să cazi*, în mod jalnic, din credința ortodoxă…după cum *te poți converti* la Ortodoxie din păgânătatea musulmană.

Pentru că totul *se joacă*…atâta timp cât *mai suntem* în viață.

Mântuirea e *în lucru* toată viață…și nu e *o posesie asigurată*.

De aceea, Dumnezeu ne îndeamnă *să nu condamnăm* pe oameni. Să nu *îi clasăm*.

Ci să-i găsim pe toți *buni de iubit*, de respectat, de apreciat…chiar dacă viața lor *lasă de dorit*.

Adică să mizăm *pe binele* din ei, pe ceea ce pot face *în sfera binelui*, fapt pentru care să nu excludem pe niciunul din rugăciunea noastră, din dorința noastră *de bine*.

Căci așa face și Dumnezeu: *nu discriminează pe nimeni* când vine vorba să îl ierte, să îl ajute, să îl mântuiască.

Domnul să ne ajute și nouă ca să fim plini de *iubire dreaptă*, adică *de iubire față de toți*.

Pentru ca așa cum Dumnezeu *nu defavorizează* pe nimeni…nici noi *să nu excludem* pe cineva din atenția noastră. Amin!

Predică la *Botezul* Domnului [2013]

Iubiții mei[146],

dacă Nașterea Domnului a fost învăluită în *discreție* și în *sărăcie,* Botezul Său e *public* și are în centru *revelarea* lui Dumnezeu.

Căci dacă Pruncul Iisus putea fi socotit doar *om*…așa cum e *devalorizat* de către mulți într-o perspectivă seculară asupra Nașterii Lui…Botezul Său e o epifanie/ o revelare/ o descoperire *a dumnezeirii Lui*.

Pentru că la Botez aflăm că Cel care a venit la Ioan să Se boteze cu *botezul pocăinței* e Fiul lui Dumnezeu întrupat…și că Fiul, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, e Dumnezeul Cel întreit în persoane, Dumnezeul întregii creații.

Și astfel Botezul *certifică* Nașterea Lui.

Căci Cel născut din Fecioară e, deopotrivă, Fiul Tatălui.

E Fiul Tatălui, întru Care, din veci, Se odihnește Duhul Sfânt, Cel care purcede din Tatăl și Se odihnește în Fiul.

Iar Evanghelia zilei [Mt. 3, 13-17] ne vorbește de două botezuri.

---

[146] Predică scrisă în ziua de 4 ianuarie 2013.

Împlinirea dreptății însemna *asumarea* păcatelor întregii umanități de către Domnul.

De aceea El primește să Se boteze de către Ioan cu *botezul pocăinței*, în apă…

Pentru că a dorit să ia, în locul nostru, *povara stricăciunii* umanității.

Însă când iese din apă…din botezul pocăinței…ne arată nouă *chipul real* și *plin de profunzime* al Dumnezeiescului Botez.

Pentru că Botezul Bisericii e *cu apă* și *cu har* și nu doar *cu apă*.

Iar El, primul botezat al Bisericii, ne arată în Botezul Său, cel plin de har, că umanitatea Sa e *capabilă* de a fi *umplută* de harul Treimii.

De aceea, *descoperirea* lui Dumnezeu Cel în Treime, în Botezul Domnului și al nostru, nu înseamnă numai *o cunoaștere rațională* a faptului că Dumnezeu e Treime de persoane ci *o unire*, prin slava Sa, cu Treimea.

E *o descoperire* a Treimii în noi înșine, în fiecare membru botezat al Bisericii și în întreaga Biserică laolaltă, pentru că Dumnezeu *Se sălășluiește în noi prin slava Sa*.

Și astfel copilul botezat *crește* cu Dumnezeu în înțelegerea Lui, e învățat pas cu pas cele ale Lui dacă e *păstrat* în învățătura, iubirea și bucuria duhovnicească a Bisericii.

Căci toți primim harul la fel, ca *dar* al Lui…însă cum *conlucrăm* cu harul, ce fapte facem împreună cu Dumnezeu ține de strădania/ de asceza noastră.

De aceea *deosebirile* între creștinii ortodocși, între viețile lor, pentru că fiecare lucrează *pe măsura dorinței lui* de a bine-plăcea lui Dumnezeu.

Iar azi, când vom bea din Sfânta Agheasmă Mare, pe care o vom sfinți împreună, vom înțelege cât *de mare* și *de preafrumoasă* e slava Lui.

Pentru că slava Lui *se pogoară* în apa noastră și o umple de nestricăciune și o face făcătoare de minuni, ca fiecare dintre noi să avem

o dovadă puternică a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră.

Căci așa a fost și apa Botezului nostru: o Sfântă Agheasmă/ o apă sfințită.

Și dintr-o astfel de apă sfințită ne-am născut ca *oameni noi*, duhovnicești, din apă și din Duh.

De aceea bând apa sfântă a lui Dumnezeu *ne bucurăm* și *ne cutremurăm*, pentru că viața noastră, ortodoxă, e *darul* Lui, e darul suferinței și al iubirii Lui pentru noi…de care trebuie să dăm seama…

Și că noi suntem temple/ biserici ale lui Dumnezeu, în care harul Său sălășluiește…și pentru care lucru minunat trebuie să fim *vii cu duhul*, plini de fapte bune, ca să ne facem *făclii aprinse* ale slavei Sale.

Pentru că harul Său în noi e *mărturia acaparatoare* a vieții lui Dumnezeu și, totodată, *fundamentul unității* dintre noi, oamenii.

Căci dacă am fost botezați cu același Botez, de ce nu avem *aceeași dragoste* unii față de alții?

Și dacă avem *același Dumnezeu*, de ce încercăm să găsim noi și noi *motive de îndepărtare* a unora față de alții?

Așadar, arătarea/ descoperirea Treimii la Iordan desăvârșește întreaga revelare a lui Dumnezeu de până atunci.

Pentru că Dumnezeul treimic, în mod învăluit sau mai explicit, vorbise despre Sine…dar acum *a dat la o parte vălul* de pe cunoașterea Sa în ceea ce privește Treimea persoanelor Sale.

Și a spus despre Sine că e Tată, Fiu și Duh Sfânt, că e iubire și bună-voire, că e comuniune.

Iar noi, în Biserica Lui, experimentăm din plin comuniunea cu Sine și bună-voirea Sa față de noi.

Pentru că tot ceea ce avem și suntem, toată creșterea noastră duhovnicească și toată lucrarea dumnezeiască și harisma sunt *daruri prea bogate*, prea mari, ale Sale.

De aceea, azi, la Teofania lui Dumnezeu, la descoperirea Lui în viața lumii, aflăm că El e *plin de slavă* și că slava Lui e *sfințenia noastră*.

Și dacă sfințim toate cu apă sfântă e pentru că recunoaștem întreaga creație ca *lucrare* și *locaș* al lui Dumnezeu.

De aceea totul e spre sfințire, spre îndreptare, spre curățire.

Noi și toate ale noastre sunt pentru ca să fie *binecuvântate* și *pătrunse* de slava lui Dumnezeu.

De aceea, bând din Sfânta Agheasmă și stropind cu ea peste tot, în casele și în curțile dumneavoastră, mărturisiți că Dumnezeul treimic e *Cel ce umple toate cu slava Sa*, pentru că El *va transfigura* întreaga creație.

Vă doresc numai bine și mult echilibru în tot ceea ce faceți. Amin!

Predică la *soborul* Sfântului Ioan Botezătorul [7 ianuarie 2013]

Iubiții mei[147],

într-o mare și dumnezeiască lucrare, ca aceea *a mântuirii* oamenilor, trebuie să ai *colaboratori destoinici*.

Trebuie să ai oameni pe care *să te bazezi*.

Care să fie trup și suflet pentru *propovăduirea* dreptei credințe și *exemple de urmat*.

Pentru că numai oamenii *cu totul implicați* în viața Bisericii pot *dinamiza* mase de oameni.

Altfel vorbești *la pereți*…sau la ochi *fără înțelegere*…

Dar dacă ai *colaboratori*…și *public forte*, bine înrădăcinat în Tradiția Bisericii…în jurul lor se clădește imediat *catedrala credinței*, a slăvirii lui Dumnezeu.

Pentru că Biserica vie, imbatabilă se clădește *în sufletele* și *în trupurile noastre* și ea susține *Biserica de piatră*.

Și astăzi, când *ne adunăm*/ când ne constituim într-un *sobor de cinstitori*[148] ai

[147] Predică scrisă în ziua de 6 ianuarie 2013.

[148] A se vedea: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-sf_ioan_botezatorul.html.

Botezătorului Ioan[149] arătăm cinstirea inimii noastre Domnului prin aceea că *evidențiem* slujirea, viața și martiriul unuia dintre colaboratorii Lui.

Căci Dumnezeu *Se cinstește prin Sfinții Lui,* pentru că ei sunt *una cu El.*

Și dacă Domnul *a binevoit* întru Sfinții Lui…și Sfinții Lui sunt *în lumina* slavei Sale…atunci a striga către Sfinți înseamnă *a striga către Domnul Sfinților*.

Iar Domnul Sfinților și al Puterilor cerești, Dumnezeul celor vii, ne vorbește prin Sfântul Ioan ca prin glasul veridic *al pocăinței* și *al iubirii martirice*.

Căci pocăința te pune *în stare de jertfă*…

Și dacă ești *o jertfire continuă pentru alții*, ești *o lumină frumoasă* pentru toți.

Bineînțeles că ieri, la Botezul Domnului, citind Evanghelia zilei, *l-am elogiat* pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel care a văzut *revelarea* Treimii.

Că *glasul* Tatălui și *harul* Duhului ca *un porumbel* și *dumnezeirea* Fiului nu au fost văzute de Sfântul Ioan cu *ochii fizici* ci, în mod extatic, cu ochii inimii *curățiți* și *luminați* de slava Treimii.

Și când auzim Evanghelia că spune că *cerurile s-au deschis* la Botezul Domnului…nu trebuie să înțelegem că s-au petrecut lucrurile *la modul fizic*…și că a văzut fiecare muritor *cele de taină* ale lui Dumnezeu, ci doar pentru Ioan Botezătorul, Părintele nostru, acestea au fost *evidențe extatice*, văzute cu duhul lui întru slava Domnului.

De aceea, Evanghelia Botezului *i se datorează* lui Ioan Botezătorul.

Pentru că el s-a făcut vrednic de o așa mare și imensă descoperire.

---

[149] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Botez%C4%83torul.

Căci nimeni până la el nu mai văzuse, la modul *explicit*, că Dumnezeu e *Treime de persoane* și că Duhul *Se odihnește* în Fiul și că Fiul e *Cel Preaiubit* al Tatălui.

Văzând pe *Mielul lui Dumnezeu* care ridică păcatele lumii, Sfântul Ioan L-a văzut pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, pe Dumnezeu-omul și L-a mărturisit *în mod clar* tuturor.

De aceea și românii, în mod paradoxal, îl cinstesc pe Sfântul Ioan mai degrabă *acum*, la soborul său…decât la martirizarea lui.

Și nu pentru că *îi depreciază* martiriul său…ci pentru că acum, la Bobotează, îl văd ca pe *un prieten* și ca pe *un colaborator de frunte* al Domnului.

Căci *îndrăznește* să-L boteze[150] pe Stăpânul, se face *ascultător* Lui întru toate, Îl *înalță* pe El și îi trimite pe toți *la El*…pentru ca el *să se micșoreze* punându-L în evidență pe Dumnezeu întrupat.

Și când *te micșorezi* pentru cel pe care *îl iubești*, de fapt *te înalți* în inima celui care *se simte iubit* de tine.

---

[150] Idem: http://paginiortodoxe.tripod.com/vsian/01-07-mina_sf_ioan.html.

Și cel care *se simte iubit*…te iubește cu și mai multă putere, fără margini, pentru că iubirea ta, care *se șterge/ se smerește* pentru înălțarea lui…îi este zarea în care el poate *să zboare* și *să se odihnească duhovnicește*.

De aceea am început aici prin *a-i lăuda* pe colaboratorii noștri autentici.

Căci fără ei, fără cei care *ne sunt aproape* (și prin care putem *să ne manifestăm* darurile și harismele primite de la Dumnezeu, în folosul tuturor, în și pentru Biserică) nu putem să realizăm *tot ceea ce ne propunem*.

Dar dacă îi avem pe cei pe care *ne putem baza*…și dacă avem *public receptiv*, ca un pământ fertil…atunci măreția credinței rodește *înmiit* în ogorul Bisericii.

Pentru că Sfântul Ioan i-a făcut *public* Domnului.

I L-a pus la picioare…

Mulți dintre cei ajutați și tămăduiți de Domnul au devenit *colaboratorii* Lui.

Mesagerii Lui peste tot.

Căci atunci când duci *mesajul mântuirii* mai departe nu faci altceva decât *să colaborezi/ să conlucrezi* cu cel ce vorbește pentru *mântuirea* oamenilor.

Însă cel ce *te transmite* mai departe…trebuie *să te poarte* în el.

Trebuie *să aibă* chipul tău profund, autentic, în el…ca să te transmită altora.

Pentru că o predică sau o carte, o mărturie nu înseamnă *doar cuvânt*, cuvinte…ci înseamnă *o stare de spirit*, o amprentă a sufletului celui care a creat-o.

Și îl vedem azi și mereu pe Sfântul Ioan Botezătorul și pe toți Sfinții Domnului ca pe *purtătorii* lui Dumnezeu în ei înșiși, ca pe niște *garanți autentici* ai vederii și ai cunoașterii Lui…și nu ca pe niște *simpli povestitori* ai unor lucruri din trecut…

Pentru că asta înseamnă *sfințenie*: să Îl *porți* pe Dumnezeu în tine, prin slava Lui și prezența Lui în tine *să fie explicită*.

De aceea, în predica de ieri am subliniat faptul că *adevărata minune* a apei sfințite la Botezul Domnului e *răspunsul cu har*, al lui Dumnezeu, la cererea noastră smerită.

Că noi nu facem *hocus-pocus* cu ea, nu băgăm în ea cine știe ce *substanțe* ca să stea *nestricată* ani întregi…ci doar mâna…care ne îngheață…dar Dumnezeu *trimite* slava Lui!

Și cum apa, care nu păcătuiește, *stă plină de har* tot timpul…așa am sta și noi, plini de har, dacă *am rămâne* în harul Spovedaniei, al Sfintei Euharistii, al participării la *sfințeniile* Domnului.

Dar ea, apa sfințită…e *o mustrare continuă* pentru noi…că ne arată *câte pierdem noi*…când *ne dezgolim* de slava Sa prin păcat.

Și, totodată, câtă nevoie avem noi de *iertarea continuă* a lui Dumnezeu, prin Taina Sfintei Spovedanii, pentru ca să fim *locașuri pline de har* ale Stăpânului.

De aceea *predica pocăinței* a Sfântul Ioan are *o relevanță continuă* în întreaga istorie.

E valabilă oricând pocăința, durerea, lacrima de sfâșiere pentru păcatele noastre…pentru că ea *întinerește* ființa noastră.

Și dacă firea/ ființa apelor *s-a sfințit* astăzi….firea/ ființa sufletului nostru *se curățește* prin spovedirea păcatelor, prin lacrimi și prin fapte bune…din geamul *plin de mizerie*…sufletul nostru devenind *cristal plin de lumină*.

Căci așa arată pocăința: plină de lacrimi care aduc bucurie, care revarsă slava Lui în noi, care ne umple de lumină.

De aceea și mulți români *îi poartă numele* Sfântului Ioan, *Iohanan*, în limba ebraică, însemnând *darul lui Dumnezeu*.

Căci e *un mare dar* de la Dumnezeu…*să Îi slujești* Lui.

Și să vezi cum pe toate *le sfințește* Dumnezeu prin rugăciunea și lucrarea ta…dar în

care tu *vezi* și *simți* și ești *conștient*…că El e *primul* și *ultimul* care dăruie în slujbele tale.

De aceea Sfântul Vasile cel Mare, în *Liturghia* sa, ne amintește nouă, celor ce slujim, că „n-am făcut *ceva bun* pe pământ, ci pentru *mila Ta* și *îndurările Tale,* pe care le-ai revărsat *cu prisosință* peste noi" [*Liturghier,* ed. BOR 2012, p. 254], se fac toate cele pe care *le slujim* în Biserică.

Așa că nu e *un motiv de mândrie*…că sfințim pâinea și vinul, că sfințim apa, că botezăm și cununăm…pentru că nu le facem cu putere *de la noi*…ci *cu putere de la Dumnezeu*.

Căci El lucrează *prin noi* și *împreună cu noi* cele *ale Sale*…

Și Dumnezeu *Se bucură* să ne facă *colaboratori ai Săi întru toate*…pentru că *Se bucură să ne entuziasmeze cu iubirea Lui*.

Și *un om entuziasmat* de Dumnezeu, plin *de focul* dragostei Lui…e *un colaborator de fiecare clipă*…

Adică nu slujește, nu predică și nu muncește în Biserica Domnului *cu program*…ci toată viața lui este *o ardere* pentru Domnul.

Iar cei care ard *de dragostea* Domnului ne oferă trupul lor, după moarte, ca *trup plin de har*…spre adeverirea faptului că Dumnezeu este *în noi* și lucrează *prin noi* mântuirea lumii.

Și de aceea noi *nu ne incinerăm morții* ci ni-i îngropăm *cu evlavie*.

Revenim *cu dor* la mormântul lor, cu lacrimi și cu rugăciune vie…

Revenim acolo unde sunt trupurile pe care *le-am iubit* în *nedespărțire* de sufletele care *au fost* în ele…și pomenirea lor, a celor adormiți ai noștri, e mereu *o nouă aprindere a dragostei* pentru ei.

Căci *cum* și *cine* ar putea *să ne stingă iubirea* pentru părinții, bunicii, soțiile, duhovnicii și prietenii noștri, dacă Dumnezeu *întețește vâlvătaia* dragostei din noi?

Cine ar putea *să scoată dragostea* din noi, ca pe o măsea stricată, când ea e *fundamentul* persoanei noastre?

De aceea dragostea *nu se stinge*…ci ea *se aprinde*…

Dragostea nu e *omorâtă* cu pistolul…ci pistolul, care îl omoară pe cel Sfânt, *împânzeşte* dragostea şi venerația în ceilalți.

De aceea, când un teolog al Bisericii vorbea despre *sângele* Mucenicilor ca despre *sământa* care *înrădăcinează* Biserica în sufletele oamenilor…s-a referit tocmai la exemplul *foarte bun de urmat,* care *ne ştampilează* ființa la modul copleşitor.

Așadar, iubiți frați și surori întru Domnul,

să bem apa credinței, apa nădejdii, apa dragostei de Dumnezeu!

Să bem apa aceasta sfântă, a Prea Dumnezeieștii Treimi, prin care *cele cereşti* s-au unit *cu cele pământeşti*.

Căci noi am adus apă curată, apă de izvor, apă rece…și Dumnezeu ne-a dat, în mod *nevăzut* dar *simțit*, *focul harului* în apa noastră.

Și bând din *apa Lui* să ne *sfințim* trupurile și sufletele…şi să fim locașuri împărătești, locașuri frumoase, sfințite, curate, *înfrumusețate* de Dumnezeul Care S-a arătat nouă în Iordan ca Părinte, Fiu și Duh Sfânt, Care sfințește toate!

La mulți ani…și Domnul să fie *bucuria noastră*, acum și în vecii vecilor. Amin!

Predică despre *lipsa de concentrare*

Iubiții mei[151],

ca să te *concentrezi* asupra *lucrului pe care îl faci*…trebuie *să vrei să-l faci*…și *să îți placă* să-l faci!

Dacă *nu îți place* să-l faci, dacă mintea ta e *în altă parte*…dacă toată ființa ta *refuză* să scrie, să muncească, să compună…atunci trebuie *să ne înțelegem* lipsa de concentrare.

Care e *motivul* pentru care *n-avem chef*?

Adică e *din cauza* oboselii, a bolii…sau din cauza *neîncrederii* în ceea ce facem?…

Și cea mai grea *problemă* e când…*nu mai credem* în ceea ce facem.

Când *ne pierdem cheful* de lucruri mari.

Însă, adesea, demonii ne atacă cu *lipsa de concentrare* și cu *lipsa de chef pentru muncă* atunci când văd că *ne îndreptăm* spre lucruri *rotunde*, spre *final*…cu realizări bune.

Sau când avem *multă liniște* și *împăcare*…produc în noi *disconfort* și între noi *neînțelegeri*…tocmai pentru că totul *mergea bine*.

[151] Predică scrisă în data de 8 ianuarie 2013.

Așa că lipsa de concentrare poate *apărea*…când totul *mergea foarte bine*.

Și nu ține neapărat de *oboseală*…ci de *abdicare*.

Și când nu mai vrei *să îți continui* treaba…când o lași *în coadă de pește*…nu te poți simți *împlinit*!

Te simți *împlinit* numai când *termini* cartea, numai când termini călătoria, numai când termini de legat via…și nu *la jumătatea* trebii.

Sunt *atacuri dure*…atacurile demonilor *la adresa* încrederii noastre în ceea ce facem…

Vor să ne pierdem *încrederea* în noi, în ceea ce facem, în ceea ce am făcut până acum…

Vor să ne arunce *în extreme*…

Și în momentul când ne-au făcut *să ne îndoim*…să ne *codim* să facem una sau alta…când ne-au scos *din ritm*…tot demonii ne spun că suntem *neîmpliniți*.

Ei nu ne lasă *să muncim*…și tot ei *ne acuză* că nu facem *destul*.

…Însă lipsa de concentrare…are la bază *lupta interioară*.

Dacă te pierzi *în vorbirea* cu gândurile care *te acuză*…și nu te arunci în pocăință și în rugăciune…*neorânduiala interioară* înseamnă de fapt *convorbirea cu demonii prin gânduri*.

Tocmai de aceea *ne scot* din muncă: pentru ca să ne facă *să vorbim cu ei*.

Însă când mintea *se întoarce*, prin rugăciune și muncă, *la liniștea ei*…poate să creeze, să lucreze, să se împlinească…pentru că împlinirea vine *în liniște*/ *în concentrare*…

Rugăciunea isihastă e *concentrare* la ceea ce spui…fără imagini.

E *strigăt în tine* după ce *ți-ai adus simțurile înăuntru*.

Și când ceva *ne absoarbe*, când ceva *ne oprește* la el…mintea poate să contemple, să vadă, să înțeleagă.

Însă când *înțelegi* ai mintea *simplă*.

Când *nu înțelegi*…ai *mai multe gânduri* sau nu ai *cunoștința* realității lucrurilor pe care vrei să le cunoști.

Și *ce cunoști*…cunoști numai pentru că *te concentrezi să înțelegi*.

Iar dacă nu vrei *să înțelegi*, ci îți lași mintea *să hălăduiască peste tot*…ai foarte puține lucruri în care *crezi*.

De ce ne pierdem *încrederea* în ceea ce facem?

Pentru că înțelegem, la un moment dat, că nu suntem *împliniți* prin ceea ce facem.

Că am crezut că suntem *împliniți*, că facem *lucruri bune*, că suntem *în stare* să facem ceea ce *credeam* că putem face…dar *nu suntem în stare*.

Și o astfel *de neîncredere* în lucrul pe care *credeam că putem* să-l facem dar *ne înșelam* asupra capacității noastre *de a-l putea face*…e *o ieșire* din întuneric, din minținea de sine.

Pentru că o astfel de *neîncredere în noi înșine* vine atunci când *ne-am greșit vocația*.

Când descoperim că suntem *altfel* decât…*credeam noi*…

Și e *un mare eroism* să admiți că *te-ai mințit pe tine* atâta timp.

E un mare eroism *să o iei de la capăt*.

Iar *marile convertiri* sunt *luări de la capăt*.

Numai că trebuie să știi *să discerni* între *inconsistența reală de sine*…și *fuga de propria-ți vocație*.

Dacă atunci când înțelegi că *ai pierdut atâta timp*…viața *de după* se numește *convertire*…faptul de *a fugi de ceea ce ești* și de *ceea ce faci* se numește *batjocorire* a propriilor daruri de la Dumnezeu.

Căci ce poate fi *mai dureros* decât ca un mare scriitor, un mare interpret, un mare gânditor…în loc să facă lucruri *pe măsura lui*…să facă *lucruri jalnice*?

Cum să nu îți plângă inima când vezi că un om *foarte dăruit* de Dumnezeu *își bate joc de el* și *de potențele lui* într-un mod nesimțit?

Și trebuie să știm să intrăm *într-un mod mântuitor* în viața unor astfel de oameni…pentru ca ei să înțeleagă că trebuie *să se întoarcă* la muncă, la munca lor…și să nu mai *risipească* timpul…

Adică poți să trăiești ispita *renunțării la propria ta vocație*…dar și pe aceea *a bagatelizării vocației proprii*.

…Însă noi trebuie *să ne concentrăm* asupra a ceea ce facem!

Să nu lăsăm grijile, emoțiile, durerile *să gândească* în locul propriei noastre rațiuni.

Și rațiunea noastră *să o umplem* de încrederea în Dumnezeu și de rugăciune…căci El e luminarea noastră.

Și fie ca noi, cu toții, să Îl găsim pe Dumnezeu, în necazuri și bucurii, ca pe Alinarea noastră prin excelență, ca pe Cel ce ne duce spre liniștea și bucuria Lui cea veșnică. Amin!

Predică la Duminica *după* Botezul Domnului [2013]

Iubiții mei[152],

dacă Apostolul zilei [Efes. 4, 7-13] vorbește despre *diversitatea slujirilor* în Biserică și despre „măsura maturității plinătății lui Hristos” (v. 13), Evanghelia zilei [Mt. 4, 7-13] e concentrată în *pocăință*.

Însă nu sunt două discuții *paralele*…ci prin *pocăință* se ajunge la *maturitatea deplină* în Hristos, la maturizarea duhovnicească.

Numai că trebuie *să învățăm* ce înseamnă pocăința…

Și pocăința este *dorința noastră cea mai arzătoare* de *a ne schimba interior*.

Când înțelegi că *nu se mai poate așa*, că nu e bine să o mai tărăgănești la nefârșit…te schimbi!

Iei măsuri imediate.

Măsuri *împotriva* ta…

Și a trebuit, adesea, să iau măsuri *imediate* împotriva mea, împotriva conformismului meu, a

[152] Predică scrisă în ziua de 10 ianuarie 2013.

amiciției mele cu păcatul…pentru că simțeam că *mă sufoc*.

Păcatul mult, urât, greu…aduce în noi simțământul de *insuportare* personală.

Nu te mai suporți, nu te mai vrei…pentru că simți *cât de urât* e păcatul în tine.

Și demararea asta *imediată* a procesului de curățire interioară, spre a scoate urâciunea din noi, înseamnă *pocăință*.

Pocăință care aduce *frumusețe* și nu *acreală*.

Cea care aduce acreală…e *o falsă* pocăință. E pocăința de la demoni. Sau, mai bine zis, e starea de impostură în care ne tragem *la rost* pentru lucruri *minore*…și niciodată pentru cele care *ne dor* cel mai mult. Sau *ar trebui* să ne doară.

Spre exemplu: nu m-am închinat *drept* din cauza oboselii, am gustat *puțin* din mâncarea de dulce eu fiind în post, m-am *enervat* pe copiii care făceau zgomot pe stradă…

Dar nu punem problema *indiferenței abisale* față de altul, a nemilostivirii noastre, a lipsei noastre de nevoință duhovnicească, a lipsei noastre de candoare…

Da, sunt importante și lucrurile mici. Nimic nu trebuie *trecut cu vederea*…

Dar asta când *te dor* lucrurile care *trebuie să te doară*…

Tocmai de aceea Sfântul Pavel, în pericopa apostolică de astăzi, pune problema *diversității de vocații* în Biserică pentru ca nimeni să nu spună că *nu e important*.

Dacă unii sunt apostoli, alții profeți, alții evangheliști, alții păstori și învățători, spune Sfântul Pavel…și putem continua noi…dacă unii sunt tineri iar alții sunt bătrâni, dacă unii sunt pensionari iar alții lucrează la stat sau la privat, dacă unii știu să scrie frumos iar alții să cânte frumos…fiecare *dar* și *cunoștință* a noastră, în Biserică, pot fi *bun comun*.

Pentru că tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem trebuie să fie „întru zidirea trupului lui Hristos” (v. 12), care e *Biserica Sa*.

Și, o, ce bine ar fi dacă *ne-am zidi împreună* ca Biserică a Treimii!

Căci *pocăința mea* ajută *pocăinței tale*…dacă *te înțelege*.

Banii mei *în plus* pot ajuta banii tăi *în minus*.

Relațiile mele te pot *îmbrățișa*.

Cunoștințele mele te pot *bucura* și *întări* în așteptările tale.

Cărțile mele mai multe și anii mei de studiu pot fi *lumină* pentru tine…dacă tu cauți *să Îl cunoști* pe Cel ce a venit în lume ca să ne bucure din destul.

Diversitatea e foarte frumoasă.

Diversitatea darurilor dumnezeiești.

Și când o Biserică e plină de oameni *cu diverse specializări* și cu *diverse daruri duhovnicești*, pe care le închină lui Dumnezeu și confraților, acolo e *frumusețe dumnezeiască*!

Pentru că Dumnezeu e lăsat *să lucreze*!

Pentru că Dumnezeu e *ajutat să ajungă* la inima noastră, la fiecare dintre noi, prin aceea că cuvintele Lui sunt mărturisite *nu doar din gură* ci *prin întreaga noastră viață*.

Și când *lucrează* Dumnezeu prin oameni…începe *cu pocăința*.

Cu schimbarea minții, a vieții, a hainelor, a obiceiurilor.

Dumnezeu te schimbă pas cu pas pentru ca să fii propriu vieții eclesiale.

Te schimbă prin ceea ce trăiești, prin ceea ce citești, prin cei pe care îi întâlnești.

Și dacă nu suntem *exemple de urmat*…nu suntem *poveri*/ *pietre de moară* ale lui Hristos în Biserica Sa?

Nu suntem noi cei pentru care Biserica e *hulită*, pentru care Dumnezeu e *drăcuit*, pentru care sfințenia e *luată în batjocură*?

Ba da!

Și trebuie *să ne asumăm*, de fiecare dată, la fiecare mărturisire a păcatelor, faptul că *am smintit* prin viața noastră.

Căci dacă am fi *luminat* pe oameni prin viața noastră…ar fi fost *tot mai multă* bunătate, mărinimie, conștiință, bun simț în oameni…

Pocăința despre care *ne vorbește* Domnul iese din raportarea *la El* și nu *la noi*!

Pentru că la Mt. 4, 17, pocăința e pusă în paralel *cu apropierea* Împărăției cerurilor și nu cu păcatele noastre.

Privirea la noi nu ne apropie *neapărat* de Dumnezeu.

Poate să ne scufunde în disperare, în orgoliu, în pasivitate…

Dar privirea la Sine, privirea la Cine e Dumnezeu *pentru noi*, ne provoacă pocăința în lăuntrul nostru.

Ne *rănește* pocăința…

Pentru că vedem *cât de improprii* suntem noi *relației* cu Cel ce ne iubește pe noi cu iubire nețărmurită.

Diferența dintre *iubirea* Lui și…*neiubirea* noastră ne rănește cu lacrimi…

Cu lacrimi de pocăință, cu durere, cu hotărârea de *a o lua de la capăt*…de *a pune început bun*.

Și pocăința e mereu *o luare de la capăt*!

Nu contează ce am făcut ieri, acum două ore, acum cinci minute…

Pocăința e *ca rugăciunea*, ca noua slujbă: *un nou început*.

Mereu un nou început.

Și după cum nu contează că ieri *ai mâncat* sau că ieri *ți-a fost bine* la cap…și că ieri *ai avut bani*…și că ieri *ai avut casă*…dacă azi nu ai casă, dacă nu ai bani, dacă nu ai prieteni, dacă nu ai *zâmbet*…nu ai *nimic*.

Și dacă azi *n-ai pocăință* în suflet, dacă *nu îți pare rău* pentru fiecare păcat pe care l-ai făcut, dacă nu ai *râvnă* să Îl cunoști pe Dumnezeu și pe

Sfinții Lui, dacă nu ai *chef* de noutate ontologică…de *bine* în tine…nu ai nimic.

Da, pe fiecare zi, *ne putem pune* trupul, viața, darurile, eforturile…*la picioarele* Bisericii…

Ale întregii Biserici…

Ne putem *boteza* pe fiecare zi *în dorul* de a ajuta la luminarea și sfințirea oamenilor.

Ne putem trezi pe fiecare zi cu dorința de a fi *un Ioan*…un *dar* al lui Dumnezeu pentru cei care *Îl caută* pe Dumnezeu.

Căci nu contează câți, unde, când, cine *Îl caută* pe El…ci faptul ca noi *să fim acolo*!!!

Acolo unde sunt cei care *au nevoie* de oamenii…Lui…

Nu de oamenii „noștri”…ci de oamenii „Lui”!!…

De oamenii plini de pocăință, de delicatețe, de cuvioșie în toate zilele lor…plini *de Ortodoxie*.

Și dacă vrei să fii *umilul propovăduitor* al Ortodoxiei…trebuie să propovăduiești Ortodoxia care *te pocăiește*, care *te face echilibrat*, care *te face muncitor*, care *te face teolog*, care te face *să arzi* tot timpul de dorul de a fi *robul* Stăpânului.

Pentru că *a zidi* Biserica înseamnă *a ajuta*, cu tot ceea ce ești și poți, la faptul de *a sădi* viața lui Dumnezeu în oameni.

Și dacă Dumnezeu e, prin harul Său în oameni, atunci Biserica e *vie*, se înfrățește, se fundamentează în adevăr, în fapta bună și în iubire.

Dumnezeul nostru treimic, Cel preaiubitor și preamilostiv, să ne dea nouă, tuturor, să ne înfrățim în Biserica Sa, să ne luminăm în Biserica Sa, să ne sfințim în Biserica Sa, pentru ca să facem din pământul acesta un pământ al păcii și al binecuvântării dumnezeiești. Amin!

Predică despre *zăpadă*

Iubiții mei[153],

unicitatea fulgilor de zăpadă, după cum spuneam și în decembrie[154], trebuie să ne dea *de gândit* nouă, oamenilor, care suntem *și mai unici*.

Cei mai unici în comparație cu creația *non-rațională*…atâta timp cât sufletul nostru rațional poate percepe lucrurile *în mod personal*.

---

[153] Predică scrisă în ziua de 12 ianuarie 2013.

[154] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/24/oricare-fulg-de-nea-e-unic/.

Pentru că nimeni nu are *o viaţă trasă la xerox*…ci cu totul diferită, în detalii şi desfăşurare, de a tuturor celorlalţi.

Iar unicitatea noastră, primită de la Dumnezeu, are drept sens umplerea noastră de har, transfigurarea noastră în *personalităţi unice*.

Adică trebuie să ne facem cu toţii *flori* ale lui Dumnezeu, parfumuri unice, fulgi de zăpadă unici…

…În Apoc. 1, 14, Sfântul Ioan Evanghelistul îl vede pe Domnul, în mod extatic, ca având părul „alb ca lâna albă [şi] ca *zăpada* [χιὼν]" [*cf*. GNT]. Adică plin de lumină dumnezeiască.

Pentru că *zăpada* e *un corelativ*, în Dumnezeiasca Scriptură, pentru *lumina dumnezeiască* şi pentru *curăţia interioară*.

În Dan. 7, 9, tot în mod extatic, *Cel-vechi-de-zile* [Παλαιὸς ἡμερῶν] a fost văzut stând pe tron şi având îmbrăcămintea Lui *ca zăpada* [ὡσεὶ χιόνα], *cf*. LXX.

Adică ţâşnind din El slavă dumnezeiască.

La Is. 1, 18 găsim raportarea *la zăpadă*…ca o raportare *la curăţia interioară*.

Căci Domnul ne promite aici că de vor fi păcatele noastre *ca finicul* [ὡς φοινικοῦν], adică *roşu-întunecat*, El ni le va face „ca zăpada de albe" [ὡς χιόνα λευκανω, *cf*. LXX].

Şi dacă, adesea, aţi auzit, în legătură cu Sfânta Spovedanie, că se vorbeşte despre *curăţire*, despre *iertare*, despre *ştergerea* păcatelor…atunci acestea toate au legătură şi cu locul de aici, de la Sfântul Isaia.

Pentru că *iertarea păcatelor* înseamnă *curăţirea noastră interioară* de către Dumnezeu…prin care ne face din murdari…din pătimaşi, din greţoşi…*curaţi ca zăpada*.

Albi…frumoşi, adică *plini* de lumina Lui.

Căci zăpada, după cum spuneam, e *o imagine concretă* a ceea ce face Dumnezeu în noi prin slava Sa.

Slava Sa, în noi, ne curățește, ne face albi *ca zăpada*…

Nu *la timpul viitor*…ci *la modul actual*.

Acum, dacă *ne curățim* de păcate, prin mărturisirea păcatelor la duhovnicul nostru și prin pocăința în fața lui Dumnezeu…El ne face *albi ca zăpada*.

Pentru că El, Cel plin de slavă, nu poate să lucreze decât *albire*, luminare, curățire în întreaga creație…dacă noi *Îl lăsăm* pe Dumnezeu *să ne ridice* din căderile noastre.

Și e bine să nu uităm *culoarea* finicului: roșu întunecat, închis.

Adică zbaterea noastră *spre bine*, fondul nostru *bun* din noi, reprezentat de *culoarea roșu*, e *întunecat* de păcatele noastre, de negru.

Suntem *picturi într-un roșu înnegrit*.

Sau *un zgomot dur*, răscolit de durere și de imprecații, ca în muzica rock…în care *ne strigăm* insatisfacțiile.

Însă atunci când oprim, în noi, *lupta* cu Dumnzeu și cu oamenii, când renunțăm la *revendicările* noastre de tot felul, la orgoliul nostru de *a fi apreciați în mod van*…și înțelegem că *împăcarea*/ *împlinirea* noastră constă *în acoperirea* întunericului din noi…*cu zăpadă*…atunci *Îi dăm voie* lui Dumnezeu să ne ajute.

Pentru că El nu ne face binele *cu forța*…

Dar dacă *noi dorim*, dacă ne dorim *umplerea de har*, El ne dăruie harul Său *ca unor prieteni*. Fără resentimente…

Participă împreună cu noi…la spălarea, pe dinăuntru și pe din afară, a casei sufletului nostru.

De aceea ne umple *de zăpadă*, de zăpada slavei Sale, de o zăpadă care *nu ne îngheață* ci ne umple de bucurie dumnezeiască, de curăție, de sfințenie.

Și vedem acest lucru pe Tabor, în descrierea Sfântului Marcu [9, 3]: veșmintele Domnului s-au făcut „strălucitoare [στιλπνά], albe foarte *ca*

zăpada [λευκὰ λίαν *ὡς χιών*]", *cf*. MGK și le-a produs *multă bucurie dumnezeiască*.

Însă *lumina dumnezeiască* nu e *zăpadă*…ci e *ca zăpada de albă*, de frumoasă, de luminoasă.

Zăpada, prin culoarea ei *albă*, arată ceva din curăția, frumusețea și gingășia luminii dumnezeiești.

Zăpada e *un termen de comparație*, ca și soarele, pentru lumina dumnezeiască.

Însă sunt termeni tereștri, slabi…*în comparație* cu lumina slavei Sale.

Însă în Dumnezeiasca Scriptură zăpada este *asociată* și cu *pedeapsa*…

În Ieș. 4, 6, *cf*. MGK, *lepra*[155] e comparată cu *zăpada*.

Pentru că așa cum zăpada *acoperă* totul…la fel acoperă și lepra *pielea* omului.

Tot în MGK, lepra lui Mariam e *ca zăpada* [Num. 12, 10] dar și lepra lui Ghezi [II Reg. 5, 27].

Și ca să scapi de *lepra păcatului* trebuie să te lași *acoperit* de Dumnezeu cu *zăpada slavei* Sale.

De aceea, privind zăpada de afară, care cade atât de frumos, am vrut să *o cereți* și pe cea *din înăuntru*!

Căci așa cum Dumnezeu *acoperă* pământul cu zăpadă și nu se mai văd urâciunile pe care le-am făcut, tot la fel El *ne acoperă* sufletul și trupul, dacă cădem înaintea Lui, cu *iertarea* slavei Sale celei veșnice.

Lăsați-L pe Dumnezeu, cu alte cuvinte, *să vă ningă* slava Lui! Amin.

[155] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lepr%C4%83.

Predică la Duminica a 29-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei[156],

pentru ca *să recunoşti* pe altul, *să vezi* valoarea lui, importanța lui în viața ta și a lumii trebuie *să te cunoşti pe tine*.

Trebuie să știi *cine ești tu* și *cât valorezi tu*.

Cât valorezi tu *în fața* lui Dumnezeu și cât valorezi tu *în fața* oamenilor.

Iar pentru asta trebuie să te pui cu totul *în slujba* cunoașterii comunionale, abisale.

Pentru că fără să știi *importanța* omului și a vieții lui, ce înseamnă mântuirea omului şi care e perspectiva lui de viitor și veșnică nu poți să ai *recunoştință* față de oamenii care au făcut *ceva* în viața lor.

Ceva care *vine* până la mine…și care mă face să fiu *mulţumitor* pentru asta.

Căci dacă *le înțeleg* cărțile, zidirile, obiectele, descoperirile lor științifice atunci le percep la modul foarte mulțumitor *valoarea*. Valorea personală.

---

[156] Predică scrisă în ziua de 18 ianuarie 2013.

Și e nevoie de ardoarea de *a te ști pe tine*, dar, în același timp, e nevoie să fii *avid* de *a-i cunoaște* pe oameni în adevărata lor intimitate.

De a-i cunoaște și de a le înțelege viața și greutățile…și să le discerni *valoarea* pentru ceilalți.

Pentru că *de la distanță* nu pot să înțeleg *cine* e Dumnezeu și nici cine e *omul* de lângă mine…și toți cei care au fost, sunt sau mă vor urma în existență.

Trebuie să mă apropii de Dumnezeu și de oameni în același timp și pe cât mă apropii de Dumnezeu îi simt și îi înțeleg și mai clar, și mai profund pe oameni.

Pentru că Dumnezeu e viața, e luminarea noastră, e înțelegerea *de sine* și *a altora*, care face bine tuturor.

…Cei 10 bărbați leproși [Lc. 17, 12-19] stăteau *la distanță* [πόρρωθεν, v. 12, *cf*. GNT]…

La *distanță* de oameni…distanță pe care le-o impusese Legea [Lev. 13, 45-46, *cf*. LXX] celor care erau bolnavi de lepră.

Însă oricine e *bolnav* sufletește și trupește se simte *departe* de ceilalți dar și de Dumnezeu.

Stă *departe* de comuniune…sau *percepe greșit* comuniunea.

Dar când conștientizăm *boala* sufletului în primul rând (pentru că bolile trupești sunt *evidente* și *dureroase* pentru toți) atunci devenim *rugăciune*.

Și rugăciunea e starea în care *ne înțelegem cel mai bine* durerea și neputința și nevoia de mântuire pentru că rugăciunea e *spunere cu glas* a nevoii noastre lui Dumnezeu.

Ne *vorbește* sufletul cu Dumnezeu…

Se manifestă în toată *nevoia* lui…și nu *simandicos*…

Fapt pentru care plânsul, durerea, zbaterea interioară, metaniile, căderea noastră cu fața la pământ *înaintea* Lui sunt rugăciune *din* și *cu toată* ființa.

Însă atunci când Dumnezeu *ne vorbeşte* interior, când ne îndrumă…ne trimite la *preoţii Lui* (v. 14).

Şi preoţii Lui, adică cei care ne pot *îndruma* spre vindecare, spre vindecarea noastră sufletească şi trupească, sunt cei care ne ajută *să creăm* şi *să consolidăm* relaţia cu Dumnezeu.

Numai că niciun preot sau povăţuitor duhovnicesc nu trebuie să ne *inoculeze* ideea că el „ne poate mântui".

Ci, oricât de duhovnicesc ar fi acel om care ne conduce/ ne îndrumă, el nu trebuie să ne conducă *spre sine* ci *spre Dumnezeu*.

Şi dacă *ne conduce* spre Dumnezeu, dacă ne învaţă să fim *oameni duhovniceşti*, exersaţi în cunoaşterea teologică şi în nevoinţa ascetică, atunci ne învaţă să avem *o relaţie personală profundă* cu Dumnezeu, de la Care ne vine toată *tăria* noastră duhovnicească.

Căci şi leproşii din Evanghelia de azi se curăţesc *pe cale* (v. 14).

Mergând…

În timp ce *împlineau* porunca Domnului, poruncă ce *te vindecă*, ce *te schimbă*, ce te face *frumos*.

Pentru că mergând acolo unde El *i-a trimis*…tot El i-a şi *vindecat*. Asta pentru ca să le spună lor şi nouă, că boala vine *din neascultare*, din păcat, iar vindecarea *din ascultarea* şi *iubirea* lui Dumnezeu.

Leproşii au plecat *prin nădejde* spre vindecarea lor. Au *crezut* în Cel ce le-a spus acest lucru…şi *au nădăjduit* în El…

Însă pentru ca să fii *recunoscător*…trebuie să Îl *iubeşti* pe Cel ce te vindecă. Trebuie *să nu mai poţi* trăi…fără El. Şi nu Îl poţi *iubi* pe Cel ce te vindecă *atât de mult*…decât dacă *Îl înţelegi*. Dacă *Îi înţelegi* iubirea.

Aşa se explică faptul de ce *porunca ultimă* dată Sfinţilor Apostoli a fost *iubirea dumnezeiască* [In. 13, 34-35]. Adică nu o iubire *oarecare*…nu o iubire *oricum*…nu o iubire *după*

mintea noastră…ci *o iubire teologică*. Fiindcă El ne cere *să ne iubim*…după cum *ne-a iubit* El [In. 13, 34].

Și asta pentru că credința, ca cunoaștere teologică unilaterală, poate duce la *fanatism* și la *schismă*. Lucru care s-a petrecut adesea în istorie…și *s-a instaurat* până azi în istorie într-un mod dureros.

La fel, nădejdea, de una singură, poate avea *așteptări* de tot felul, care mai de care *mai hilare*.

Și ați văzut în luna trecută, în decembrie 2012, cum o lume întreagă *s-a panicat* sau *a râs* pe tema *sfârșitului lumii*, prezis în mod mincinos.

Însă dragostea teologică, dragostea matură, dragostea eclesială, care e *semnul distinctiv* al creștinilor ortodocși [In. 13, 35], e plină de credință, de nădejde, de recunoștință, de fidelitate.

Pentru că *dragostea eclesială* sau *evlavia dumnezeiască* e un mod de viață și de manifestare plin de sfințenie, în care cunoașterea teologică, nădejdea teologică, comuniunea teologică și recunoștința teologică sunt împreună.

Căci nimeni nu poate *să Îl iubească* pe Hristos și, în același timp, *să Îi calce în picioare* Biserica, Scriptura, Tradiția, Sfinții, modul personal în care Dumnezeu conlucrează cu oamenii.

La o astfel de *iubire*, de *unire sfântă* între noi s-a referit Domnul, când a spus că ea e *semnul distinctiv* al creștinilor: la iubirea care nu lasă nimic *pe-afară*, care *nu exclude* sau *nu falsifică* ceva din cele revelate și predate nouă de Părinții noștri.

Iar cei care pledează pentru *desființarea* sau *remanierea* Bisericii într-un secol sau într-altul nu cunosc ce înseamnă *iubirea teologică* a ortodocșilor sau *legătura indestructibilă* dintre Hristos și mădularele Sale duhovnicești, care sunt cei credincioși.

Adică nu putem *să desființăm* ceva din Biserică pentru că asta ar însemna *tăgăduirea* relației de iubire cu Dumnezeu.

Pentru că *a fi în iubire* față de El înseamnă *a fi în tot ceea ce El a binevoit să ne descopere* nouă.

Fapt pentru care noi *nu inventăm* pe fiecare secol credința Bisericii ci *aprofundăm* credința Bisericii una, aceeași de la început, care e *comoara de iubire* și *de sfințenie* care ne leagă de Dumnezeul nostru, pe unii de alții și pe noi de întreaga istorie a umanității.

…Da, toți s-au curățit de lepră! Pentru că toți oamenii au primit și primesc *daruri nenumărate* de la Dumnezeu.

Însă cel care *conștientizează* darurile Lui, minunile Lui în viața sa și Îi mulțumește lui Dumnzeu pentru toate și *se lipește* de El cu iubire indestructibilă, acela e un om *recunoscător* în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

E *un samaritean*, adică *un străin* de cunoașterea lui Dumnezeu, pe care El *l-a schimbat* cu schimbare dumnezeiască.

Și ori de câte ori auziți despre acest samaritean, care a venit *cu glas mare* ca să Îl slăvească pe Dumnezeu [v. 15], pentru că l-a vindecat de *boală* și de *necredință*, trebuie să înțelegeți că *așa ne vrea* Dumnezeu pe toți: plini de *mulțumire* [v. 16], plini de evlavie, plini de frumusețe duhovnicească.

Căci credința care *ne desparte* sau nădejdea care *ne halucinează* tot felul de frici și care credință și nădejde nu se întâlnesc *în dragoste* și *în recunoștință* nasc *singularizări în masă* și nu *comuniune interpersonală*.

Însă comuniunea iubirii *păstrează* credința și nădejdea în echilibrul lor, le face *unelte* ale *maturizării noastre duhovnicești* și nu *arme de distrugere în masă*.

Pentru că păstrează credința *ce a fost de la început* și nădejdea care *ne mântuie* pe noi și ne arată *frumoși* și *responsabili* și *duhovnicești* pe măsura la cât suntem *de responsabili* față de toți și de toate.

Mai direct spus: dacă *păstrăm* cărțile sfinte, Sfintele Icoane, Sfintele Moaște, slujbele noastre dumnezeiești *nealterate* păstrăm *legătura vie* cu Tradiția Bisericii.

Cu Sfinții și trăitorii ortodocși din fiecare secol, pentru că avem *același conținut* al credinței și *al vieții duhovnicești* împreună cu ei.

Și nu trebuie, în niciun fel, *să abdicăm* de la unirea noastră în credință și nădejde și dragoste cu toți membrii Bisericii Ortodoxe de până acum pentru că ea, această *unire interioară*, această *asumare interioară* a întregii istorii și Tradiții a Bisericii înseamnă *rămânerea* în iubirea lui Dumnezeu, alături de aceia.

Așadar, iubiții mei, Evanghelia de azi este o chemare la *maturizarea eclesială*.

La a ne gândi *statutul de membri* ai Bisericii la modul existențial și de a face toate efoturile posibile și imposibile la prima vedere de *a evidenția viața* și *lucrarea* lui Dumnezeu din Biserica Sa.

Pentru că preamărind *prezența* și *lucrarea Lui* cu fiecare dintre noi și arătându-ne *mulțumitori* pentru toate binefacerile Lui în viața noastră, dovedim că El e *viu* în noi și că noi suntem *slujitorii* Lui. Amin.

Predică despre *noi* și *alții*

Iubiții mei[157],

problema *identității ortodoxe* este problema lui *noi* în relație cu *alții*.

Nu a lui noi *separați* de alții…ci a lui noi *în relație* cu alții!

Pentru că a vorbi despre *ortodocși*, ca despre niște inși *separați* de *alt fel* de credincioși, duce la imaginea unei Biserici Ortodoxe care nu are *tangență* cu…ceilalți, cu lumea în amplitudinea ei.

Însă noi avem o identitate *distinctă*, ca ortodocși dar nu *separată* de lume.

Adică avem un mod de *a vedea* lucrurile și de *a trăi* normat după revelația dumnezeiască și după Tradiția Bisericii dar modul nostru de a gândi, de a simți, de a ne manifesta nu este unul care…*nu are nimic* de-a face cu viața unui protestant, a unui catolic, a unui musulman, a unui hindus, a unui anarhist.

Ci avem *în comun* cu ceilalți firea umană, modul în care funcționează trupul și mintea

[157] Predică scrisă în ziua de 21 ianuarie 2013.

noastră, accesul la educație, la cultură, la muncă, la divertisment…locuirea pe același pământ.

Numai că trăim toate acestea *în felul nostru*.

Și contează *foarte mult* faptul că noi suntem cei pe care Dumnezeu i-a renăscut prin Botez și îi hrănește și îi schimbă prin Tainele și slujbele Bisericii…și, în același timp, e foarte important ca noi să fim *factori pozitivi* în societate, *lumini duhovnicești* și nu *oameni dezechilibrați*.

Iar pentru *a-ți cunoaște* identitatea ortodoxă trebuie *să te dedici* studiului teologic și vieții ascetice.

Și studiul teologic și munca de a te lupta cu patimile îți vor da *identitatea ta ortodoxă*, care va privi lucrurile *ortodox* fără ca prin aceasta să nu aibă niciun *punct de legătură* cu altfel de credincioși.

Dimpotrivă, cu cât ești *mai sporit* duhovnicește și *mai profund* din punct de vedere intelectual găsești tot mai multe *puncte de legătură*…cu cei *ca tine*…dar și *cu alții*, cu cei care *nu sunt ca tine*.

Spre exemplu, pastorul baptist Marius Cruceru, într-o exegeză la Mt. 13, 53-58, a afirmat că el nu este *ecologist* tocmai pentru că știe că „pământul va arde cu trosnet”.

Adică *nu respectă* pământul și nici sănătatea lui, nu se luptă pentru *nepoluarea* pământului…pentu că înțelege focul ce *va preface* pământul în sens *material* și nu *spiritual*.

Din punct de vedere ortodox însă pământul nu va fi *ars cu foc material* de către Dumnezeu ci va fi *transfigurat* prin slava Sa, pentru că *focul* despre care vorbește Apocalipsa e *slava* lui Dumnezeu și nu *un incendiu planetar*.

Și eu sunt *altfel* decât el în această problemă…pentru că îmi *cunosc* identitatea ortodoxă.

Eu sunt *ecologist*…dar nu în sens *autonom* ci în sens *teologic*.

Eu apăr și păzesc pământul, îl lucrez și îl sfințesc, îl binecuvintez prin rugăciunea și nevoința mea pentru că știu că atât sufletul, cât și trupul cât și întregul univers sunt *capabile* să fie *umplute* de slava lui Dumnezeu, a Celui care le va face pe toate *noi*, adică *transfigurate*.

Iar dacă știu *cine sunt*…știu, în același timp, și cine *nu sunt* ceilalți care nu sunt *ca mine*.

Eu știu că sunt *parte componentă* a Bisericii care vine de la Hristos *în mod neîntrerupt*.

Eu știu că există *o legătură vie* între toți Sfinții lui Dumnezeu de la începutul lumii și până azi.

Eu știu că Dumnezeu *ne umple* de slava Sa pentru că *am experiat* acest lucru în viața mea eclesială.

Eu am *o perspectivă soteriologică globală* pentru că știu că oricine *va intra* în Biserica Ortodoxă va fi trecut de la *moarte* la *viață* prin lucrarea Prea Sfintei Treimi.

Toate *afirmațiile teologice* pe care le pot face, care vin din *cunoașterea* Tradiției Bisericii, vorbesc despre *identitatea mea religioasă*.

Eu sunt *ortodox prin Botez* și prin *viața mea eclesială*…dar vreau să mă fac *și mai ortodox*, pe fiecare zi *mai ortodox* și anume prin *identificarea* mea tot mai profundă, la nivel experiențial, cu teologia și viața Bisericii.

De aceea eu *sunt*…și, în același timp, trebuie să fiu *și mai*…*ortodox*.

Sunt preot, bărbat, român, european, pământean…și trebuie să înțeleg *tot mai mult* ce înseamnă aceste lucruri în existența mea.

Pentru că nu e de ajuns *să fiu*…ci și să conștientizez tot mai mult *ceea ce sunt*.

Însă ca să fiu și mai ortodox și mai român și mai bărbat și mai preot…am nevoie să fiu *în relație* cu oameni care sunt *ca mine* dar și cu oameni care *nu sunt ca mine*.

Și în măsura în care îi cunosc *pe alți ortodocși*…sau *pe eterodocșii* de orice nuanță

înțeleg *cine sunt eu* și *ce fac eu* în comparație cu ei.

Dacă *îi exclud* pe toți ceilalți oameni *din relația* cu mine…dacă nu mă văd *în comparație* cu ei *nu îmi văd* nici eu părțile pozitive și nici pe cele negative.

Și atunci când ne e frică de *alteritate*, de alții…de *întâlnirea* cu alții la nivel religios, profesional, comunitar…ne e frică de *întâlnirea cu noi*.

Ne e frică *să ne vedem*, în mod tranșant, *prin ochii* altora.

Ai noștri, din familie, din parohie, din eparhie, din Biserică…ne pot *peria*/ ne pot *minți frumos*…dar alții *ne spun verde în față* ceea ce cred despre noi.

Și întâlnirea *cu noi*…din alții…e *plină de surprize*.

Tocmai de aceea oricât *de ortodocși* am crede că suntem noi…e nevoie să ne vedem *prin ochii* altor ortodocși…sau prin ochii romano-catolicilor, ai anglicanilor, ai musulmanilor, ai hindușilor, ai nereligioșilor, ai oamenilor de tot felul…pentru ca să înțelegem *cum* și *de ce* oamenii văd *altfel* lucrurile decât noi.

Așa că e nevoie *de dialog*!

De dialog *de conștiință*…

De dialogul în care *ambele părți* recunosc lucrurile *la modul realist*.

Pentru că *oriunde* ne-am întâlni și *orice* am vorbi cu alții…trebuie să luăm aminte la cât suntem *de noi înșine*/ *de ortodocși* în relație cu ei.

Și la ce trebuie *să învățăm* din orice *întâlnire* cu cineva care *ne seamănă* sau *nu ne seamănă*.

Așa că trebuie *să ne împrietenim* cu cei care *nu sunt ca noi*…ca să vedem *cât de consecvenți* suntem în modul nostru de *a fi ortodocși*.

Și cu atât mai mult trebuie *să ne înfrățim tot mai mult* cu cei care *sunt ortodocși* ca și noi ca să vedem cât *de aproape* sau *de departe* suntem de

comuniunea plină de iubire pe care Dumnezeul nostru treimic o cere de la noi.

Astfel vom fi *tot mai ortodocşi* şi *tot mai deschişi* faţă de toţi, arătând că *ne pasă* de fiecare om care doreşte *un dialog real* cu noi şi, în acelaşi timp, că viaţa noastră e *o continuă schimbare*, aprofundare a lucrurilor şi nu *o realitate ţeapănă*, inflexibilă.

Dumnezeu să ne dea tuturor harul de *a înţelege ceea ce ne trebuie* şi *ceea ce ne lipseşte*…pentru a fi *slujitorii Lui* şi…*oameni între oameni*! Amin.

Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2013]

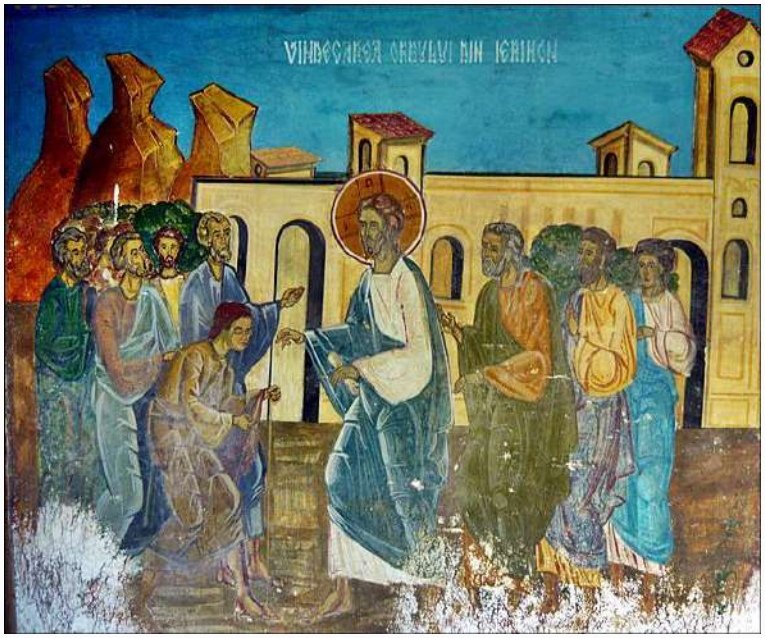

Iubiții mei[158],

Evanghelia de azi [Lc. 18, 35-43] ne învață lucruri importante despre *credință*.

Lucruri pe care trebuie *să le verificăm* în noi…ca să vedem dacă credința noastră *are* aceste însușiri.

Și anume că credința *se roagă*, că credința *stăruie în nădejde*, că credința e *dialogică,* că e *demnă*, că e *iubitoare* și *recunoscătoare*.

Pentru că cel orb, din Ieriho, a cerut milă *nu de la oameni* ci *de la* Fiul lui David, de la Mesia, de la Singurul care putea *să îl miluiască* potrivit cererii sale.

De aceea credința e *demnă*, pentru că *nu se încrede în oameni* ci *în Dumnezeu*.

Însă, e adevărat, Dumnezeu lucrează *prin oameni* la bucuria și mântuirea noastră. Numai după ce noi ne punem *cu totul* nădejdea în El.

---

[158] Predică scrisă în ziua de 24 ianuarie 2013.

O credință care se roagă (v. 38-39)…

Și care, în același timp, *stăruie în nădejde*, pentru că nu i se răspunde imediat.

Însă credința e *dialogică*, pentru că orbul *vorbește* cu Domnul (v. 41-42).

Și îi cere lucruri cu demnitate, scurt, concis, fără *temenele* infinite…

Lucru care trebuie să ne învețe pe noi *să fim deschiși*, să acționăm imediat când *ni se cere* ajutorul, dacă putem *să dăm* ajutor, și să nu ne placă *umilința nesfârșită* a oamenilor în fața noastră.

Pentru că atunci când *umilești*, ești, de fapt, *umilit* de demoni.

Ești *îmbrobodit* de ei…și te crezi *important*, de-ne-dat-jos…pentru că *ți-ai uitat* originile și demnitatea.

Însă *demnitatea umană* nu se pierde *prin boală*!

Nici *prin sărăcie*.

Iar cine are *curajul* să umilească săraci, văduve, orfani, oameni cu deficiențe, cu metehne…*se umilește pe sine*.

Pentru că arată că *nu e om*…nici măcar atunci când poate să arate că e *om* din destul.

Iar fostul orb, odată vindecat, ne arată că credința e *iubitoare* și *recunoscătoare* pentru că acesta „Îl urma pe El *lăudând pe Dumnezeu* [δοξάζων τὸν Θεόν]” (v. 43).

Însă, mai înainte de toate, observăm că credința e văzută *în mișcare*, ca *stare interioară* a omului, ca mod *de acțiune* al lui.

Pentru că Evanghelia de față vorbește despre *cum se manifestă* credința, cum arată ea într-un om și nu despre *conținutul ei teologic*.

Fiindcă acest *conținut teologic*, obținut prin citire și prin experiență și prin receptare de experiență trebuie să se manifeste *viu*, organic, iubitor, doxologic.

Iar Domnul ne ajută *cu exemple*, cu exemple vii de viață ortodoxă pentru ca să înțelegem care e *credința care ne mântuie* (v. 42).

Pentru că, pe de o parte, avem nevoie de *credința adevărată* a *adevăratei Biserici a lui Hristos*, care vine de la El la noi iar, pe de altă parte, trebuie *să ne însușim*, în mod existențial, această credință.

Riscurile sunt de ambele părți.

Dacă nu ești ortodox, ești *mai aproape* sau *mai departe*, potrivit erorilor în care crezi, de credința și viața Bisericii Ortodoxe iar, dacă ești ortodox, asta *nu te mântuie automat*, pentru că trebuie *să îți însușești* credința și viața ortodoxă în mod ființial.

Așa că, a te naște într-o familie de creștini ortodocși nu e *un privilegiu*, dacă *nu afli* dreapta credință a Bisericii și *nu o întrupezi* pe măsura ta.

Dacă vrei să fii *ortodox* cu adevărat, atunci, da!, e *un mare* dar de la Dumnezeu că te-ai născut acolo unde e Biserica.

Dar dacă nu faci *nimic* pentru mântuirea ta, pentru umplerea ta de *viața* lui Dumnezeu, a te fi născut acolo, într-o țară ortodoxă, înseamnă *o călcare în picioare* a darului lui Dumnezeu.

Pentru că unii Îl caută pe El…și Îl găsesc *după dureri imense*…pe când noi stăm cu El *la masă* de când suntem mici…și nu Îi observăm deloc *prezența*.

Așa că *responsabilitatea* noastră, a țărilor ortodoxe, e imensă, pentru că noi trebuie să fim *lumina lumii* și *sarea pământului*.

Și de *viața* și de *dinamismul* mărturisirii noastre ține *mântuirea* întregii lumi.

Pentru că *mântuirea* înseamnă *să vezi*, cu adevărat, *pe Cel în care crezi* și *să trăiești* în ritmurile poruncilor Lui și ale iluminărilor Sale.

Lucru pe care *îl întâlnim* în toate viețile Sfinților…unde observăm, pe de o parte, cum ei *au căutat* să împlinească poruncile Domnului cu multă atenție dar, pe de altă parte, au avut în viața lor multe iluminări, multe minuni, multe descoperiri de la Dumnzeu prin care au fost

corectați, învățați, sprijiniți în înțelegerile și viața lor.

Astfel, credința e vie, credința crede/ se încrede în El, nădădjuiește în El, Îl iubește pe Dumnezeu, e dialogică, cuprinde toată problematica relației noastre cu Dumnezeu și cu semenii și în măsura în care e plină de *vederea* și de *simțirea* lui Dumnzeu e plină de *mântuirea Lui*.

Iar aici observăm diferența *enormă* între ce înseamnă *mântuire* pentru ortodocși și ce înseamnă mântuire pentru alții.

Pentru că la noi mântuirea nu e ceva *asigurat*…nu e ceva pe care *îl primești* și din care *nu mai poți să cazi niciodată,* orice ai face…ci la noi mântuirea e *continua viețuire în har*, continua pocăință, continua dorință de mântuire, creșterea continuă în cunoașterea și iubirea Lui, creșterea continuă în fapte de multă demnitate și omenie, adică *o stare harică* din care poți cădea oricând…

De aceea, marii Sfinți ai lui Dumnezeu *nu se încredeau niciodată în ei*, nu se credeau niciodată *mântuiți*…ci până în ultima clipă a vieții lor considerau că sunt *foarte păcătoși*, că mai au *multe* de îndreptat, că nu sunt *vrednici* de Dumnezeu chiar dacă ei erau *plini* de slava Lui și de mari fapte de curăție.

Și asta tocmai pentru că știau, din experiență, cât de ușor *se cade din har*, din *simțirea harului* și din *vederea lui Dumnezeu*…dacă lași gândurile demonice *să încolțească* în ființa ta.

Așa stând lucrurile, înțelegem că *a fi oameni credincioși* nu înseamnă a ieși în evidență *la modul bătător la ochi* pe oriunde mergem, ci a ne comporta într-un firesc plin de teologie și de curăție interioară.

Pentru că a *fi ortodox* nu înseamnă *a șoca vizual* sau *a indispune la nivel social* ci de a fi *plăcut* într-un mod *demn*, într-un mod *frumos*, într-un mod *echilibrat*.

Căci *nu indispun*, în primul rând, baticul, barba, reverenda, rasa monahală, cuviința, bunul

simț, credința noastră…ci tocmai modul *sfidător* sau *inept* în care alegem *să ne afișăm* credința și modul de existență.

Dacă ne văd *inflexibili*, dacă ne văd *bădărani*, dacă ne văd *perverși*, dacă ne văd *duplicitari*, bineînțeles că au motive *să hulească* Biserica și credința…sau *să se îndreptățească* în comportamentul lor relaxat/ vicios.

Cu alte cuvine, *credința ortodoxă* e *calea spre fericirea dumnezeiască*…fiind, întotdeauna, *o piatră de scandal* pentru alții.

Și trebuie *să ne asumăm* și *bucuriile duhovnicești* dar și *tristețile* care țin de viața evlavioasă.

Iar în măsura în care învățăm continuu *ceea ce trebuie să facem* și ceea ce *nu trebuie să facem* și *cât* și *cum* să facem din *ce trebuie să facem* știm să ne comportăm *cu firească eleganță* și *libertate duhovnicească interioară*. Amin!

Predică despre preot

Iubiții mei[159],

a vorbi despre *preot*, despre *preoție*, despre cum *să ne comportăm* față de preoți e o temă *deranjantă*.

Pentru că preotul e bun când *face*, când *dă*…dar nu când *cere*.

Când dă milostenie, când ajută, când zidește Biserici, când nu…*deranjează*, când ne iartă nouă *multe*…„e băiat bun”.

Dar nu și când *subliniază* păcatele și neregulile noastre.

[159] Predică scrisă în ziua de 26 ianuarie 2013.

Atunci devine, deodată, *dușmanul nostru*…ca și când *un Părinte duhovnicesc* îți poate face *rău* când *îți vrea binele*.

Însă *aversiunea* noastră față de preot nu are legătură, în primul rând, cu ce *face* și *nu face*, cu viața lui personală…ci cu *teologia* din spatele lui…adică cu *Dumnezeu*.

Dumnezeu e *Cel-greu-de-suportat* și nu *preotul* în primul rând.

Pentru că se observă faptul, în popor, că preotul care e „cu lumea" nu e atât de „problematic" ca preotul care *învață lumea* să se despătimească.

Însă, pe măsură ce preotul *ne amineşte* de Dumnezeu, pe măsură ce ne ridică *ștacheta* vieții noastre, pe măsură ce *ne stinghereşte* orgoliul…atunci el devine *o țintă*.

De aceea, un alt fapt observabil, e acela că *ironiile* la dresa preoților vizează *ștacheta ridicată prea sus*…

Ei devin *subiect de banc* tocmai pentru că *au valori superioare*.

Și astfel, orice aducere *în prim-plan* a unui păcat, a unei erori, a unui-lucru-de-nesuportat de la preoți…Îl are în vizor *pe Dumnezeu*…„Care nu ne lasă în pace".

Și asta arată că sub postmodernitatea noastră *subțire*…sub *ideologizarea* noastră adică, sub forma noastră de „deparazitare" de religiozitate…stă *frica* de prezența Lui…chiar dacă *nu Îl mai băgăm în seamă* sau *Îl credem absent din lume*…

Iar faptul că o tânără *a murit* la Tanacu în timpul exorcizării…sau că unor preoți nu „le-a reușit" exorcizarea[160], că unii preoți „deschid cartea" sau că unii „s-au îmbogățit" de pe urma preoției devin *subiecte de presă*…tocmai pentru că preotul, din perspectivă postmodernă, nu e văzut ca *un harismat*, ca un *Părinte plin de har*,

[160] A se vedea: http://www.dcnews.ro/2013/01/preoti-chemati-in-judecata-pentru-ca-au-ratat-exorcizarea/.

ca un *om al lui Dumnezeu*…ci ca *un angajat* al Bisericii, ca *un prestator de servicii*.

Și nu contează, până la urmă, *ce se spune de rău* despre un preot sau despre Biserică…ci contează *să se diminueze* încrederea în credință, în slujitorii Bisericii, implicit în Dumnezeu.

Iar dacă oamenii au tot *mai puțină* frică de Dumnezeu și *respect* față de oameni e pentru că *prezența lui Dumnezeu*, în societate, pe diverse canale, a fost distorsionată.

La școală copiii învață *lucruri amestecate* despre Dumnezeu.

Familia, tot mai minimalizată sau dezorganizată, nu mai are timp de lucrurile *cu adevărat importante*.

Prezența la Biserică e *redusă*…iar în online oamenii caută, în proporții *mici*, totuși, teologie.

Așa că preotul, cel care te poate *învăța* despre Dumnezeu și te poate conduce spre *o relație personală* cu Dumnezeu, are *o prezență redusă* în societate…în comparație cu oamenii sportului, ai politicii și ai divertismentului…care au canale mediatice diverse.

Da, la Biserică *faci catehizare* cu cei care *vin* acolo…dar numărul celor care *nu vin* la Biserică e foarte mare.

Și cei care *nu vin*…au nevoie de *prezența* noastră, de prezența noastră *asumată* la nivel public, așa cum eu *mi-o asum* aici…pentru ca *să ne cunoască* în adevăratul sens al cuvântului.

Pentru că teologia și viața Bisericii *au cote înalte* și e nevoie de *departajarea* între *păcatele noastre* și *învățătura* Bisericii.

Și așa cum nu putem confunda *medicina* cu *o eroare medicală* tot la fel nu putem confunda *păcatele unui preot* cu *lucrarea lui Dumnezeu printr-un preot*.

Iar Biserica desconsiderată, minimalizată…transformată în mintea unora într-un SRL…nu devine și în fapt „o instituție

oarecare" dar atrage după ea *o stricare* a moravurilor și a mentalităților și mai mare.

Iar cea care *suferă enorm* e societatea, care *decade* tot mai mult…și nu *Biserica*!

Pentru că *credincioșii conștienți* ai Bisericii știu să facă *diferența* între *scăderile* preoților și *lucrarea lor sfințitoare* și *îndumnezeitoare*…dar cei care nu sunt niște credincioși fervenți și care nu au avut parte de o cunoaștere teologică aprofundată, *minimalizând* și *ironizând* Biserica și pe preoții ei, nu își dau seama că măresc *laxitatea morală* la nivel social.

Bineînțeles, preotul nu trebuie să fie *o sminteală* pentru oameni…dar, în același timp, e nevoie de *o schimbare de optică* a societății în ceea ce-l privește.

Și anume, că nu trebuie *să maximalizeze* erorile preoților, ale politicienilor, ale avocaților, ale medicilor etc. ci să vadă *aportul lor benefic* la adresa societății.

Să vadă, mai degrabă, *ce fac bine*…decât ceea ce, unii dintre noi, *fac rău*.

Pentru că atunci când *negi*, când instigi *la violență*, când *elimini* pe cineva nu faci decât să produci *sciziuni* la nivel social.

Dar atunci când vezi *erorile* ca pe niște *fapte personale* și nu le *extrapolezi* la toți, nu îi bagi pe toți preoții „în aceeași oală" ci îi vezi „după ceea ce sunt și fac fiecare în parte".

Păcatul *generalizării*, cu alte cuvinte, distruge *încrederea* în instituții și în vocații.

Și, cu precădere în cazul Bisericii, *a generaliza* înseamnă *a desconsidera*.

Dar *a desconsidera*, în primul rând, nu pe *oameni*, ci pe Dumnezeul care *lucrează* prin ei. Căci Dumnezeu, Cel care *ne-a hirotonit pe toți* preoții Lui, tot El *ne va judeca* pentru lucrurile vieții noastre.

Dar dacă El lucrează *prin noi* și harul Său, coborât în slujbele noastre, *vă sfințește*…a vă ruga pentru păcatele și neputințele noastre e *un lucru al iubirii* și *al recunoștinței*.

Pentru că și noi, preoții Lui, ne rugăm pentru *mântuirea* întregii lumi. Amin.

Predică la Sfinții trei Ierarhi [30 ianuarie 2013]

Iubiții mei[161],

astăzi, la pomenirea Sfinților *profesori* ai teologilor, Sfinții Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, Evanghelia zilei [Mt. 5, 14-19] ne vorbește despre *lumină*.

Despre faptul că trebuie să fim *lumini ale lumii*, după cum Sfinții Ierarhi astăzi pomeniți au fost.

[161] Predică scrisă în ziua de 29 ianuarie 2013.

Lumini duhovnicești.

Lumini aprinse din *lumina* Treimii, prin care să umplem lumea de *har* și de *adevăr*.

Pentru că adevărul, spus fără lumină, fără har, *nu îndumnezeiește* ci doar *îngâmfă*.

Și poți fi tobă de *adevăruri* cu care nu faci nimic…ci doar *epatezi*.

Nu te *schimbi* prin ele…datorită lor…

Însă când adevărurile sunt pline de har, când sunt spuse de cineva plin de har, când le primești pentru ca ele *să îți schimbe* viața…atunci devin *adevăruri luminătoare* ale întregii noastre persoane, adevăruri care ne transfigurează.

Și astfel, Evanghelia zilei ne amintește faptul că teologia nu e doar *discurs adevărat* despre Dumnezeu și despre cele ale Sale ci și *putere de viață dumnezeiască* imprimată în cuvintele pe care le scrii sau le rostești.

Însă pentru a avea lucruri *legate* în materie de teologie, pentru a fi în stare *de discurs,* e nevoie de *studiu*. De studiu sistematic. De studiu care parcurge o știință teologică de la cap la coadă pentru a cerceta și a cunoaște întreaga materie teologică.

Și numai asumându-ne toate științele teologice și printr-o profundă cunoaștere a altor științe, ca oameni plini de curăție și de sfințenie, devenim *teologii lui Dumnezeu*, vorbitorii lui Dumnezeu, cei în stare de *a propovădui cu putere* adevărurile lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea Sfinții trei Ierarhi astăzi pomeniți sunt paradigma/ exemplul teologilor: pentru că ei au făcut *studii aprofundate*, nu s-au *pierdut* din cauza acestora ci *le-au folosit* în curățirea și sfințirea vieții lor și a păstoriților lor.

Și au arătat prin aceasta, că teologia are nevoie *de toate științele* în folosul ei și că ea însăși este *o parcurgere interioară* cu Dumnezeu prin care ajungem *să Îl purtăm* pe Dumnezeu în noi, prin harul și adevărurile Sale.

Da, *cetatea de pe munte* și *făclia din sfeșnic* nu se pot ascunde!

Nu se pot ascunde de ochii celor care văd și înțeleg *diferența* dintre *teologia lui Dumnezeu* și *vorbitorii despre teologie*.

Pentru că cei care vorbesc *despre teologie* sunt mulți și e ușor să faci acest lucru…pentru că te referi la datele din cărți…și nu ai nevoie *de Dumnezeu* să spui una sau alta. Spui ce îți place…

Însă atunci când ești *teologul lui Dumnezeu* și scrii teologie *împreună cu El*, atunci El este Cel care te îndrumă să scrii, să afirmi, să cercetezi unul sau altul dintre subiecte…și atunci lucrurile nu mai au *orgoliu autonomist* ci *marca evlaviei*.

Dar în comparație cu ce considerăm noi astăzi că este „evlavie", care am îngustat aria evlaviei doar la *sfaturi* și *învățături morale*…pentru Sfinții trei Ierarhi astăzi pomeniți *evlavia* însemna *întreaga manifestare* a vieții eclesiale ortodoxe.

Tocmai de aceea, pentru Sfântul Vasile cel Mare[162] *evlavie* însemna să scrie reguli monahale, canoane, să scrie scrisori teologice, să facă comentarii scripturale, să-i ajute pe oameni în mod faptic…și nu doar să îi învețe *câteva lucruri* despre viața lor. Ea cuprindea deopotrivă teologia și viața ascetică, dar și comuniunea și modul viu, comunitar al vieții bisericești.

La fel pentru Sfântul Grigorie Teologul[163]: a face teologie însemna a se ocupa *de toate* problemele teologice, a predica și a comenta Scriptura…pentru că toate acestea făceau parte din *viața evlavioasă*.

Viața evlavioasă nu era fără cunoașterea Scripturii, a dogmelor, a canoanelor, a slujbelor Bisericii ci toate acestea erau *esența* vieții ortodoxe.

Sfântul Ioan Gură de Aur[164], la fel: era omul predicii, al slujbei, al cunoașterii teologice

---

[162] A se vedea: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0330-0379-_Basilius_Magnus.html.

[163] Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0329-0390-_Gregorius_Nazianzenus,_Sanctus.html.

[164] Idem: http://www.documentacatholicaomnia.eu/20_30_0345-0407-_Iohannes_Chrysostomus,_Sanctus.html.

extinse, un cunoscător profund al Tradiției Bisericii dar și al problemelor sociale de tot felul.

Ei *nu se fereau*, după cum o facem noi, azi, să vorbească despre una sau alta dintre problemele timpului lor ci dezbăteau lucrurile într-un mod *angajat*, serios, documentat.

Pentru că aveau conștiința că sunt *slujitorii reali* ai lui Dumnezeu.

Și *se bucurau* și *se împlineau* prin toate pe care le făceau…pentru că vedeau că Dumnezeu *lucrează prin ei*.

Și cred că asta e *marea problemă* în toate secolele în Biserica Ortodoxă: cine *se simt că sunt* membrii ierarhiei Bisericii?

Se *simt* slujitorii lui Dumnezeu în mod real, *simt* și *știu* voia lui Dumnezeu cu ei, au niște lucruri *de împlinit* de la Dumnezeu…sau sunt *pe cont propriu*, posesorii unor demnități *mai mari* decât ei, decât sunt în stare *să fie ei*?

Iar când știi *voia* lui Dumnezeu cu tine *îți asumi* multe riscuri…dar și bucuriile sunt pe măsură.

Pentru că *te împlinești* vorbind, slujind, trăind, comentând, scriind despre cele pe care Dumnezeu *ți le luminează*.

Și prin asta înțelegem că Sfinții trei Ierarhi *nu încurajează* numărul *mare* de absolvenți de studii teologice ci încurajează pe *oamenii de vocație*.

Îi încurajează și îi sprijină pe cei care vor *să le calce pe urme* în ceea ce privește cunoașterea, munca științifică în materie de teologie, asceză, frumusețe a inimii.

Iar aceștia sunt *rari*, mă refer la *teologii de vocație*, pentru că și *greutatea* cunoașterii și a experienței e enormă.

Așadar, în termeni largi, Sfinții trei Ierarhi sunt *profesorii de teologie* ai tuturor teologilor, pentru că toți trebuie să învățăm de la ei.

Însă în sens restrâns și mult *mai apropiat* de adevăr, ei sunt *profesorii intimi* ai acelora care, ca și ei, sunt *chemați* de Dumnezeu la greaua și

preafrumoasa muncă de aprofundare și de propovăduire a teologiei Sale.

Pentru că teologia Bisericii e *mereu nouă* și *se întrupează* în cei care se nevoiesc pentru ea.

Iar cei care vor *să se nevoiască* pentru teologia lui Dumnezeu, din iubire față de El, nu se pot *ascunde* nicăieri, pentru că *fac continuu* și *la vedere* muncă teologică.

Așadar, iubiți-i pe cei care *vă umplu* de adevărurile și de lumina lui Dumnezeu!

Nu-i *desconsiderați* pe cei care, din luminarea lui Dumnzeu, vă poartă de grijă!

Pentru că astfel *îi omorâți* pe cei care *vă dau viață veşnică*…

Și fie ca, prin rugăciunile Sfinților Săi Ierarhi, Dumnezeul nostru Cel atoteștiutor și preabun, să ne dea nouă, tuturor, să îi iubim pe cei care *ne învață* să trăim *întru sfințenia Lui*! Amin.

Predică la Întâmpinarea Domnului [2 februarie 2013]

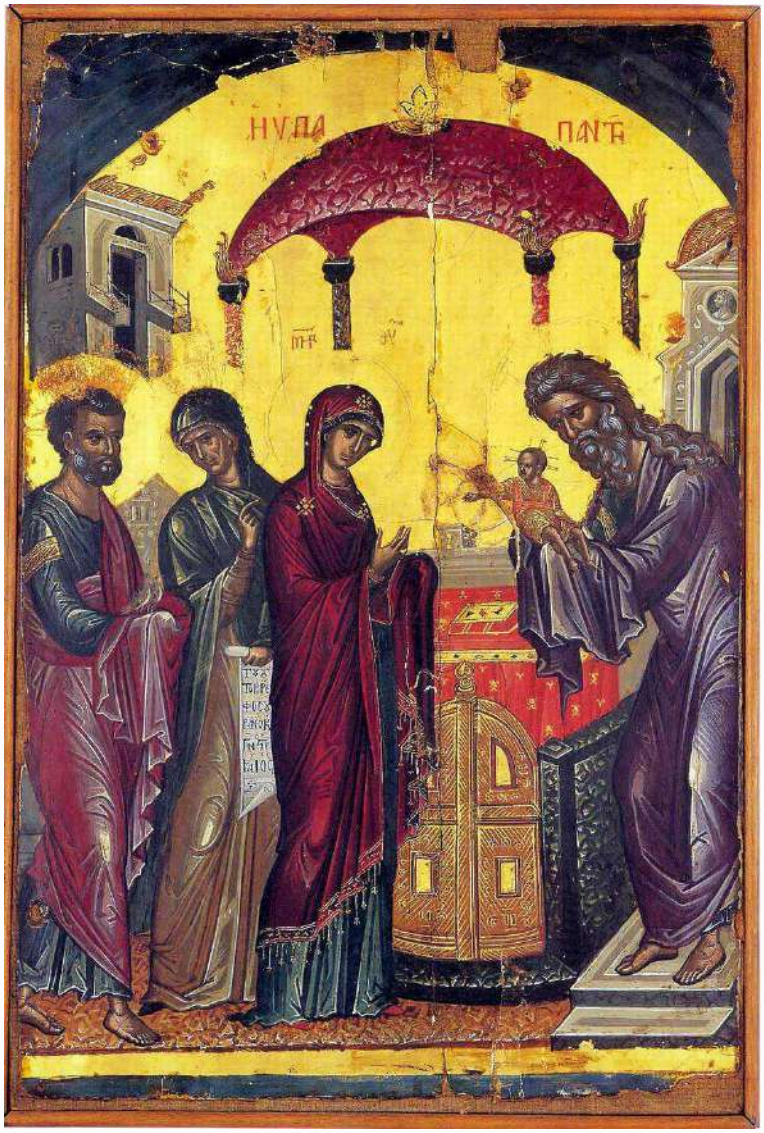

Iubiții mei[165],

în anii anteriori am vorbit despre *întâmpinare* din *perspectiva noastră*, a oamenilor.

Despre modul cum trebuie *să ne pregătim* noi ca să Îl întâmpinăm pe Domnul și…între noi.

Și subliniam faptul că sunt puțini cei care *se pregătesc* să Îl primească pe El. Adică sunt puțini cei care se umplu *de har* ca să Îl întâmpine pe El

[165] Predică scrisă în ziua de 31 ianuarie 2013.

mereu, să Îl sesizeze pe El *în toate* ale Lui…și, mai ales, *în oameni*.

Fiindcă nu mulți văd viața ortodoxă ca pe *o creștere în sfințenie* și *în comunicare*.

Ca pe *o transfigurare* a ontologiei noastre…

În predica de față însă vom vorbi despre *cum ne întâmpină* Dumnezeu pe noi. Cu ce vine El, în acest praznic, și întotdeauna, în viața noastră.

Adică despre *marile binefaceri* ale relației lui Dumnezeu cu noi, care *ne reclădește interior* cu totul.

Evanghelia zilei este Lc. 2, 22-40 și în ea Îl vedem pe Domnul ca *Prunc adus* la Templu.

O imagine *cuceritoare*, pentru că e vorba despre Făcătorul întregii creații și nu despre un prunc oarecare. E vorba despre Cel care S-a făcut om pentru noi și pentru mântuirea noastră.

Care S-a făcut Prunc tocmai pentru ca *să ne învețe* că Ortodoxia nu poate fi decât *curăție dumnezeiască*.

Și că, dacă încercăm să fim *știutori* și *buni organizatori* și *tezaurari* ai Ortodoxiei fără să fim *simpli* și *curați la inimă* nu o avem *în noi*…ci doar *lângă noi*, mereu lângă noi.

Ca pe o comoară *fără cifru*…ca pe o bucurie aflată *din cărți* dar care *nu rezidă în noi*.

Însă El vrea să vină la noi *plin de curăție* și *de dor* pentru noi și vrea să fim *curați* și *plin de dor* pentru El.

El vine *pururea tânăr*.

Vine cu toată frumusețea și fragilitatea curăției Sale…și așa dorește *să ne facă* pe noi: plini de frumusețe și de gingășie dumnezeiască.

Și Se lasă purtat…pentru că vrea să Îl purtăm în sufletele și în trupurile noastre ca pe *iubirea* vieții noastre.

Și vrea *să ne întâlnim*, întotdeauna, în mod desăvârșit, în Biserica Lui, unde *să Îl primim* în noi.

Pentru că Biserica este *locul de întâlnire* cu Dumnezeu, e locul unde *Îi spunem* Lui dragostea noastră și unde El *ne vorbește* și *ne călăuzește*…

Și de unde nu ne lasă să plecăm *fără El*, pentru că plecăm cu El în noi ca iubire, ca înțelegere, ca frumusețe, ca mâncare și băutură dumnezeiască.

Pentru că Domnul vrea *să Îl simțim* ca pe *Prietenul nostru cel mai bun*.

Vrea să fie *cu noi* peste tot…și împreună cu El *să înțelegem* și *să trăim* toate lucrurile.

De aceea, în fiecare secol El are oamenii Lui, cei plini de har, care Îl propovăduiesc *acurat* în fața oamenilor și, datorită cărora, iubirea oamenilor pentru Dumnezeu *se aprinde*, e vie.

Și chiar dacă sunt *numai doi* într-o țară sau pe pământ, ca Sfinții Simeon și Ana, care atunci *L-au sesizat* pe El…aceștia sunt de fapt *martorii* Lui, propovăduitorii Lui printre oameni.

Pentru că cei care *Îl văd* pe El duhovnicește *înțeleg*, pe măsura lor, voia Lui cu oamenii.

Și observăm cum, în fiecare secol, oamenii duhovnicești sunt *căutați* și *doriți* de cei care se curățesc de patimile lor…tocmai pentru că ei *văd ce trebuie făcut*.

Așadar, cum ne întâmpină El?

Cu toată deschiderea și sinceritatea. Cu toată dorința *de bine* pentru noi.

Pentru că El vrea *să reverse în noi* toată iubirea și atenția Lui față de oameni…și vine la noi, dacă ne deschidem Lui, *cu totul*.

Și nimeni nu mai vine în viața noastră *atât de direct* și *de covârșitor* ca Domnul, și *atât de bogat* și *de măreț*, atâta timp cât El *ne duce* în întimitatea Treimii!

Iar dacă *am conștientiza* acest lucru, faptul că El vine la noi pentru ca să ne facă *intimii* Dumnezeului treimic…nimic nu ar fi *mai nobil* și *mai înfricoșător* pentru noi decât această *demnitate* la care El vrea să ne ridice.

De aceea, El ne întâmpină *plin de daruri* din prima clipă a vieții noastre și ne face oameni *noi* prin Botez și prin toată viața Bisericii…și *ne ridică* în comuniunea cu Treimea, dându-ne *tot ceea ce ne-am fi putut dori*.

Astfel privind lucrurile, *întâmpinarea noastră* e infinit *mai mică* decât *întâmpinarea Lui*.

Noi nu putem să Îi dăm decât *totala noastră adeziune*. Pe când El *ni Se dă cu totul* și *ne face părtași* la toate ale Sale într-un mod uluitor de frumos.

De aceea, oricât am fi noi *de darnici* cu alții…și de *străvăzători* ai vieții lor, Dumnezeu e *însăși sursa noastră* de viață, de iubire și de înțelepciune, Care ne dă să le vedem pe toate profund, corect, frumos, nepărtinitor.

Și așa înțelegem că nu există decât *o singură bucurie reală* și *profund rațională*, înțeleaptă: aceea de *a ne deschide* și de *a ne da lui Dumnezeu cu totul*.

Pentru că El e *dispus*, ca Cel mai bun Prieten al nostru, *să ne îmbogățească* cu toate ale Lui, să ne facă părtaș la toate ale Sale, tocmai pentru că Îl privim pe El *cu ochi de copil duhovnicesc*, adică *curați la inimă*.

Așadar, iubiții mei, *Pruncul Cel vechi de zile, C*are vine spre noi astăzi și *ne întâmpină* în Biserica Lui, vrea să ne facă frumoși și plini de simplitate dumnezeiască.

El vrea *să ne îmbrățișeze deplin* îmbrățișarea noastră deplină.

Căci El nu urmărește *să ne subjuge* ci *să ne iubească* și *să împartă cu noi* slava Sa dumnezeiască.

Pentru că El vrea să ne facă *compatibili* vieții Lui, acum și pentru veșnicie, pentru ca noi să ne simțim *întâmpinați* de El întotdeauna.

Și fie ca noi să ne lăsăm *iubiți* de El, pentru ca El *să ne învețe* toată fapta cea bună. Amin!

Predică la Duminica a 32-a după Rusalii [2013]

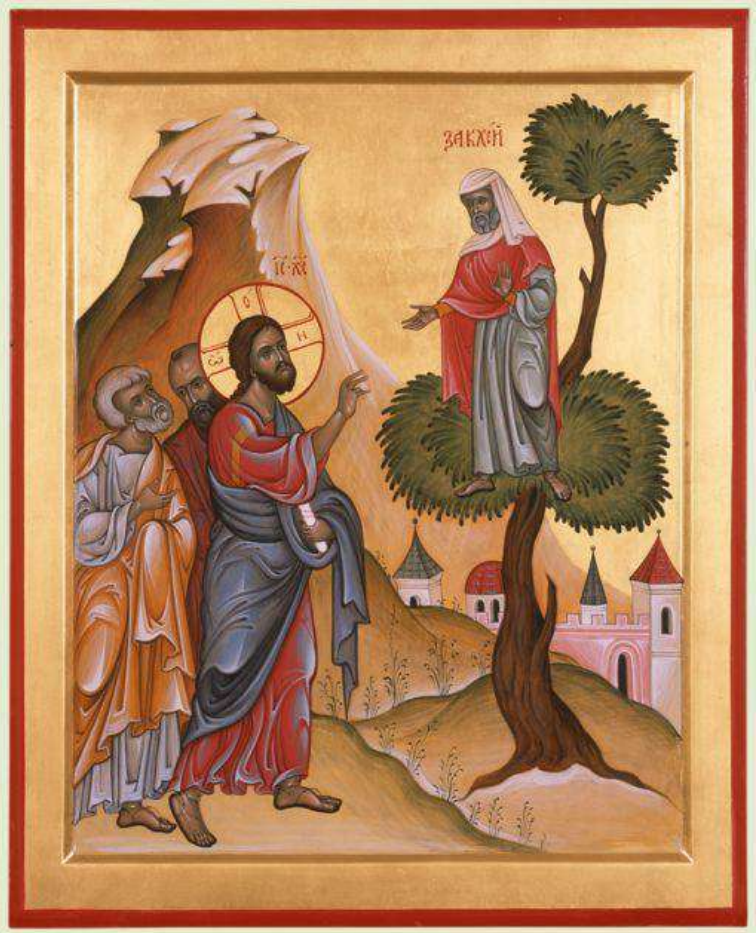

Iubiții mei[166],

Evanghelia de azi [Lc. 19, 1-10], dacă nu ar fi avut *finalul*, v. 9-10, ar fi narat *un gest tipic de aroganță* al unui om bogat. Al lui *Zacheos* [Ζακχαῖος]. Care era *arhitelonis* [ἀρχιτελώνης] [Lc. 19, 2, *cf*. GNT]: *întâiul între vameşi*, adică *şeful vameşilor* din timpul Domnului.

Și, repet, dacă nu ar fi fost *finalul*…dacă nu am fi *cunoscut* cuvintele Domnului față de el, care atestă *o schimbare* a lui de profunzime, *un început* al pocăinței…gesturile sale din versetele 1-8 ar fi fost o *expresie* a mârlănismului/ a grosolăniei.

[166] Predică scrisă în ziua de 2 februarie 2013.

Și vom citi Evanghelia mai întâi în această *situaţie ipotetică*…în care ea *nu ar avea* ultimele două versete…

Domnul intră în Ieriho [Ἰεριχώ] (v. 1)…iar Zacheos „căuta să-L vadă pe Iisus” (v. 3).

Și căuta *să Îl vadă* pentru că nu putea *să nu iasă în evidenţă*.

Un om *cu foarte mulți bani* și *cu orgoliul imaginii* nu se poate abține ca *să nu iasă* în evidență…

Însă era mic de înălțime (v. 3) și, pe deasupra, *urât* de toți cei care știau *cine e*: unul care *profita* de pe urma funcției.

Și, cu toate acestea, urcă într-un *sicomorean* [συκομορέαν](v. 4)[167], ca *să Îl vadă*…și pentru ca să fie *văzut* de către El.

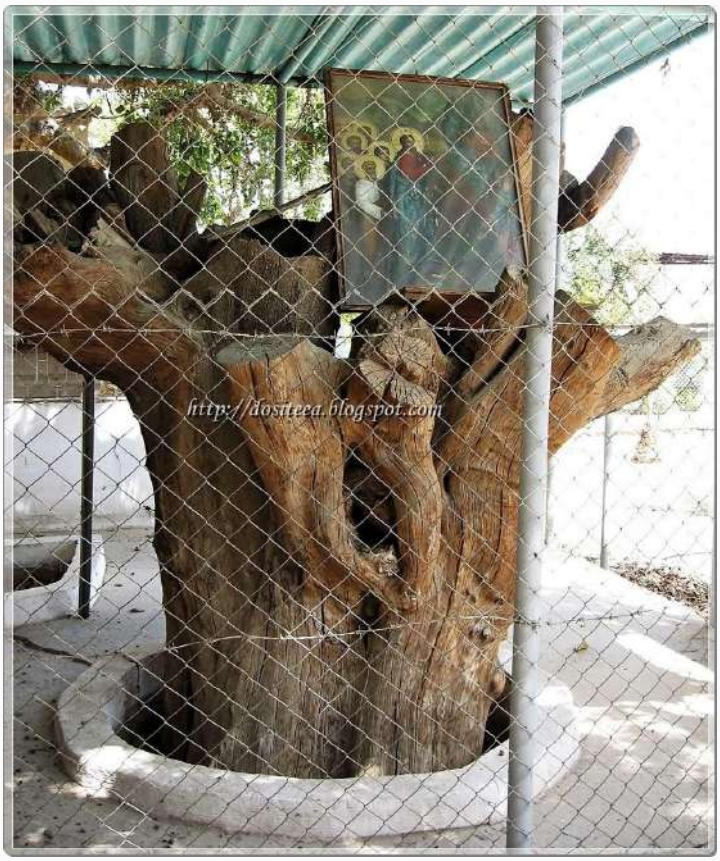

© Dositeea[168]

[167] A se vedea: http://www.flowersinisrael.com/Ficussycomorus_page.htm.

[168] Idem: http://dositeea.blogspot.ro/2012/04/sfantul-apostol-zaheu.html.

Și Domnul *îl vede* pe Zacheos și vrea să vină în casa lui (v. 5).

Intră în casa lui…deși „toți murmuraru [διεγόγγυζον]" împotriva Domnului, pe motivul că intra la „om păcătos [ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ]" (v. 7).

Și aici, Zacheos *își dă în petic*: începe *să promită* că va da bani, *bani nemunciți* la săraci și la cei pe care i-a năpăstuit…pentru *a-I face pe plac* Domnului…

Așa după cum vedem că *se face* și astăzi: dacă cineva important sau cu mare popularitate vine la *un magnat din hoții*…acesta nu mai știe *cum să își mai arate* parvenitismul fapt pentru care cheltuie enorm.

Face o masă cât toate zilele. Aduce distracții de tot felul. Cheltuie în neștire…pentru că nu cheltuie din bani *munciți*…ci din *escrocherii*…

Tocmai de aceea *nu îi pare rău* că îi pierde: pentru că i-a câștigat fraudulos, fără *să sufere* pentru ei.

Acesta *ar fi fost* Zacheos…dacă Domnul nu ar fi *spus* cuvintele de la Lc. 19, 9-10!

Dacă El nu ar fi atestat *schimbarea lui* de profunzime.

Ar fi fost *un arogant*, care ar fi venit *să Îi arate* Domnului *cum se face milostenie*…atunci când ai bani mulți, câștigați *fără efort*…sau împotriva tuturor celor care *îl detestau* și *îl minimalizau*.

Ar fi fost *un exercițiu orgolios* de imagine.

Numai că versetul al 9-lea, de unde se începe *citirea corectă* a Evangheliei de azi, răstoarnă toată această *imagine orgolioasă* a lui Zacheos.

El era un om corupt, un *delapidator*, un om care *fura* din avutul statului…pentru că lua *șpagă* de la cei care treceau pe la vamă.

Banii nu mai intrau *în trezoreria* statului…ci *în buzunarele* sale.

Iar anul trecut, dacă nu mă înșel, când au fost *luați la puricat* vameșii din România…și

corupția lor…și au văzut organele de anchetă *cât se fură*…au lăsat-o baltă…

De aceea, oamenii care *murmurau* împotriva Domnului…că intră la un astfel de om, la un astfel de *hoț notoriu*…erau corecți. Aveau dreptate!

Pentru că privind lucrurile *din perspectiva* celor care murmurau…însemna că Domnul *se duce* la Zacheos ca *să se înhăiteze* cu hoțul. Cu cel care *îi storcea de bani* pe ei.

Numai că Domnul a mers la Zacheos…după cum vine și la păcătoșii de noi, pentru ca „să-l mântuiască pe cel pierdut [σῶσαι τὸ ἀπολωλός, v. 10]”.

A mers la el, în casa lui, pentru ca să-l facă *să se regăsească*.

Să-și regăsească umanitatea.

Să vadă faptul că nu banii *îl conduc* pe om, că nu banii sunt *viața noastră*…ci ei sunt doar *uneltele* prin care noi trebuie *să ne construim sinele* și să îi ajutăm și pe alții *să se afle pe ei înșiși*.

Și Sfântul Zacheos[169] și-a regăsit conștiința de sine, s-a văzut pe sine!…

Și-a văzut *starea sa interioară*, nu pe cea pe care *i-o aduceau* banii, și a început *să se reconstruiască interior* prin *milostenie* și prin *dreptate* față de oameni.

[169] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_Zaheu.

© *Mănăstirea Sireti*[170] din Republica Moldova

Adică *se reconstruiește* și devine *opusul* celor prin care *se pierduse*: prin *desconsiderarea* oamenilor și prin *jefuirea lor*.

Pentru că milostenia arată că *prețuim* omul, că îl încurajăm, că știm *să îi fim alături*…iar a fi *drept* cu alții, a da altora *ceea ce li se cuvine*, a le dea cinstea, salariul, respectul și poziția lor înseamnă *a-i ajuta să fie ei înșiși*.

Așadar, Domnul îl scoate pe cel pierdut *de sub* banii nesimțirii lui.

Pentru că *nu banii* erau *sursa decadenței* Sfântului Apostol Zacheos ci *devalorizarea* oamenilor.

Atunci când *îți permiți*, în mintea și în inima ta, să-i necinstești, să-i ataci, să îi furi, să îi vinzi, să îi omori pe alții pentru ca să îți fie bine *doar ție*, atunci *minimalizezi* oamenii…și *te minimalizezi*…iar banii, funcțiile de conducere, puterea ta socială devin *piatra ta de mormânt*, pentru care faci *orice* ca să *te ascunzi* sub ea.

De aceea am spus că Domnul *l-a scos* pe Zacheos *de sub* banii lui, de sub *piatra lui de mormânt*: pentru că *idolatrizarea* banilor, *lipirea* de ei, înseamnă *dezlipirea de umanitate*.

Nu mai ești *om*, nu mai *simți* ca un om, nu mai ai relații *reale*, de om real…ci te-ai transformat într-un ins interesat de ce poți *să câștigi* de la oameni…de pe urma lor…de pe urma prostiei, a neatenției sau a orgoliului lor.

Fără doar și poate concurența loială, *principială* arată *ce poți să faci*.

Dacă creezi, dacă inovezi, dacă dezvolți un proiect *în mod real* acela e *un bun valoric* la nivel social.

---

[170] Idem: http://www.manastirea-sireti.md/index.php/news/477/29/Zaheu-Vamesul-chip-de-pocainta-Lc-19-1-10.

Însă *a parazita* proiectele altora sau *a ți le asuma* la modul nesimțit înseamnă *a-i descuraja* pe oameni.

Și oamenii ajung fără salariu, fără casă, se ghetoizează pe unde pot tocmai pentru că *îi descurajăm*, îi minimalizăm, îi excludem, îi „neantizăm" în mintea noastră.

Nu le dăm voie *să fie ei înșiși*…și prin asta *îi distrugem*.

Iar aceste mari, *colosale păcate*, pe care nu le spovedim decât *foarte rar*…și anume, că din cauza noastră cineva *și-a pierdut* credința, și-a pierdut *încrederea* în oameni, și-a pierdut sănătatea, și-a pierdut pâinea, a ajuns din om *neom*…sunt *smintelile reale*, acele *pietre de moară*…despre care ne-a vorbit Domnul în altă parte.

Pentru că Zacheos a făcut rele *la modul personal*…vizavi de alții.

În relație…

A cerut bani *ilegali* și a fost *disprețuitor* cu oamenii…în momentul când aceia *au venit*…în relație cu el.

Adică le-a făcut rău *în față*…și *pe față*…

Tocmai de aceea *și-a reconstruit* relațiile cu ei, cu cei *nedreptățiți*…tot *față în față*…dând tetraplun [τετραπλοῦν]/ de 4 ori/ împătrit…celui nedreptățit (v. 8).

Așa că *vindecarea* relațiilor se face prin *asumarea* păcatelor trecutului.

Ca să *vindeci* o relație, ca *să îl îmbunezi* pe cel pe care l-ai nedreptățit…trebuie să o faci *direct*, față în față…

Iar Zacheos a avut nevoie de *fața* Lui, a Celui preamilostiv…ca să înțeleagă cum arată *fața omului real*.

Că dacă tot vezi *fețe parșive*…sau tu îi consideri pe toți *parșivi*…atunci și când oamenii sunt *onești* tu nu vezi în fața lor decât tot *neomenie*.

De aceea avem nevoie de întâlnirea cu *fețe reale*!

Iar fețele Sfinților din Icoane, viețile Sfinților, oamenii onești și cucernici, oamenii plini de har au fețe care vorbesc despre *demnitatea* omului, despre *eroismul* pe care l-au dovedit trecând prin viață, despre *valorile* profund umane și coerente.

Și dacă o astfel de *față*…vine în contact real cu cel *căzut* în grele păcate…ea este *o alinare*, o descoperire de sine, un nou început.

De aceea ne trimite Domnul pe ulițe și la răspântii, în închisori și în spitale, în orfelinate și în case de bătrâni, la văduve și la orfani, peste tot unde e *decadență* și *îngustime de minte*: pentru ca să fim *o oglindă de umanitate*.

Pentru ca oamenii să vadă în noi ceea ce ei *au pierdut*…sau ceea ce *au nevoie* să vadă foarte mult: că suntem *oameni*, oameni profunzi, oameni buni, oameni frumoși la suflet.

Și oriunde facem bine…el nu va rămâne *fără urmări*.

Și oriunde vom zâmbi frumos, oriunde vom ajuta *în mod real*, oriunde vom arăta profundul nostru caracter…oamenii *se vor schimba*.

Și schimbarea reală, trainică, de profunzime, *schimbarea în bine* e însăși *mesajul* acestei Evanghelii și al întregii Revelații dumnezeiești: că schimbarea e *posibilă* și că ea înseamnă *fericirea noastră*.

Nu, Sfântul Zacheos nu a fost *bădăran* cu Domnul!

© Gabriela Lina[171]

Promisiunea lui a fost *reală*…pentru că ea a fost *prima acțiune exterioară* a schimbării lui din suflet.

Și când oamenii se schimbă *în bine* în sufletul lor…atunci totul în jurul lor și la ei *se schimbă*.

Pentru că binele din ei vrea *să dea pe-afară*, ca marea…și *să-i cuprindă* pe toți.

Pentru că binele din ei e *harul* lui Dumnezeu, pe care îl lăsăm *să ne învețe* ce să facem și cum să facem ca să ne mântuim noi și toți cei cu care intrăm în contact.

Dumnezeu să ne de-a tuturor *tăria* de *a nu ne prosti banii*, de *a nu ne lua banii minții* și nici *funcțiile de conducere* și nici *binele de acum*…pentru că toate sunt pentru *mântuirea noastră* și nu spre *pierderea noastră veșnică*! Amin.

[171] Idem: http://www.panoramio.com/photo/64787574.

Predică la Duminica a 16-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei[172],

Există *o frază* în Evanghelia de azi [Mt. 25, 14-30] care *enervează* pe omul necăjit...

Îl enervează dacă *nu o înțelege* cum trebuie. Dacă nu o înțelege *în contextul ei*.

Și anume *sentința* Domnului de la 25, 29: „tot celui care are *i se va da* și *va avea din belșug*, dar de la cel care *nu are* și ceea ce are *i se va lua* de la el” [*cf.* GNT].

Pentru că, înțeleasă în raport *cu lumea* de acum, Îl face pe Dumnezeu *un monstru de nedreptate*.

[172] Predică scrisă în ziua de 7 februarie 2013.

„Adică, cum, celui care *are*…și are *din destul*…Dumnezeu *îi mai dă*…și îi tot dă…iar mie, celui care nu am, Dumnezeu *îmi ia* și ceea ce am? Ce fel de *Dumnezeu* e acesta, Care poate fi *atât de nedrept* cu omul amărât, necăjit, sărăcit”.

Numai că parabola de față, în 25, 29, e *în spațiul* veșniciei…e o discuție *după* a doua Sa venire întru slavă…când Dumnezeu *Se judecă* cu oamenii.

Pentru că la 25, 19 ni se spune că Stăpânul slujitorilor a venit *să se socotească [în] cuvânt* [συναίρει λόγον] cu ei.

Așa că nu e vorba despre *acum*, despre clipa de față…ci despre cum *ne va găsi* Dumnezeu la judecata Lui.

Unde trebuie să avem *multe frumuseți* în noi, multe fapte bune, multă teologie…și de aceea, cui are *multă sfințenie* în el Dumnezeu *îi va da Împărăția* pe măsura lui…iar cel care nu are fapte *demne* de Dumnezeu și de oameni…va duce cu el, în Iad, tot binele pe care *nu l-a făcut*…dar era *în stare* să îl facă.

Și înțelegându-se corect *timpurile* parabolei, că există o vreme *a punerii* talanților în lucru…și o vreme *a judecății*, versetul, în mod potențial rău înțeles, vorbește despre *dreptate*…și nu despre *favorizarea*, din partea lui Dumnezeu, a bogaților în detrimentul celor săraci.

De fapt parabola nu este despre bogați și săraci *în lucruri materiale* ci despre bogați și săraci *în daruri duhovnicești*.

Pentru că darurile duhovnicești *se înmulțesc* nu când sunt folosite *în mod personal* ci când *se pun în slujba* întregii Biserici și a întregii lumi.

Și ați văzut *ce sunt* Sfinții pentru întreaga lume: *izvor de har* și *de binecuvântare*, izvor de minuni, izvor de înțelepciune și pentru oamenii Bisericii și pentru cei din afară, pentru întreaga umanitate.

Căci atunci când *înmulțești* duhovnicește darurile lui Dumnezeu înmulțești frumusețea și binele în oameni.

Iar dacă ai glas frumos și nu cânți pentru Dumnezeu, dacă ai știință de carte și nu traduci, nu scrii, nu propovăduiești dreapta credință, dacă ai forță de muncă și nu muncești pe măsura capacităților tale, dacă ai idei bune și le lași să se ofilească…*îngropi* talantul.

Îți îngropi *potența* ta, puterea ta de lucru.

Și în loc să faci *lucruri imense*…nu faci nimic.

Te scalzi în apa *de la mal*…pentru că nu vrei *să intri în ocean*, să suferi și să transpiri și să te obosești pentru *lucruri mari*, cu adevărat *importante*.

Te anulezi interior…pentru că nu vrei să lucrezi valoric.

Și asta înseamnă să ai multe daruri sau puține…și, datorită unei conjuncturi, a unui om, a unui gând drăcesc…tu *să renunți la tot* ce ești și poți să faci.

Aminteam și altă dată despre *cataclismul* pierderii încrederii în ceea ce ești și poți să faci.

Și, mai ales, despre cei care *te forțează* să devii *altul* decât ești.

Iar *adevărații criminali* ai umanității sunt cei care *ucid* speranțele, visele, vocațiile oamenilor.

Care *ucid* potențele.

Care nu îi lasă pe oameni *să fie ei înșiși*.

Cum am fi avut *stejari seculari*…dacă înaintașii noștri ar fi *tăiat* fiecare puiet de stejar?

Cum să mai ajungem *tineri de căsătorit*…dacă părinții *ne ucid din față*?

Cum *să se mai nască* genii și eroi și Sfinți ai credinței, dacă noi *nu-i încurajăm* pe oamenii cu mulți talanți, pe cei care *trag istoria* după ei, ci încurajăm *impostura*?

Așa că nu e *vinovat* doar cel care *își ascunde* talantul…și *renunță* la profesorat și la preoție, la medicină și pictură și devin *afaceriști*…ci și *mediul social* și *statul* care *nu protejează* și *nu promovează* oamenii valorici.

Răspunderea e *a multora* și nu doar *a persoanei* în cauză!

Și de aceea Dumnezeu nu judecă persoana *în indiferență* față de contextul în care a trăit ci, dimpotrivă, vede *ce a făcut* și ce *nu a putut să facă* sau *nu a fost lăsată să facă*.

Însă Evanghelia de astăzi e despre *iubirea* lui Dumnezeu cu noi, cu toți oamenii, pentru că pe toți ne consideră *slujitorii Săi*.

Și tuturor ne dă daruri pe măsura dorinței noastre de *a face binele* și în măsura în care *ne umplem* de binele slavei lui Dumnezeu.

Căci darurile duhovnicești nu se primesc, ca *o avere*, doar când *te naști*…ci ele sunt și o avere pe care *ți-o agonisești* pe măsura râvnei cu care te despătimești și a iubirii pe care o ai față de Dumnezeu și de oameni.

Iar viețile Sfinților ne arată faptul, cum pas cu pas ei *au înaintat* în daruri duhovnicești tot mai mari, pe măsură ce erau *cu totul intrați* în căutarea lui Dumnezeu și în împlinirea poruncilor Lui.

Părintele Patriarh Daniel, în predica la această duminică, vorbește despre *responsabilitate*[173]. Și, totodată, despre faptul că ele, darurile duhovnicești, fiind *de la Dumnezeu*, nu sunt *voința noastră* în primul rând…ci *răspunderea noastră* pentru ceea ce am primit.

Lucru pe care, atunci când *ne e greu*…când suntem *ispitiți* și *chinuiți* în chip și fel…trebuie să ni-l aducem aminte: și anume că Dumnezeu e Cel care *dorește* ca noi să lucrăm darul, harisma, vocația, talentul nostru.

Și că *a renunța* la ceea ce *putem* și *știm să facem*…e o renunțare la *cooperarea* cu Dumnezeu, cu Cel care *ne sprijină efectiv* în lucrarea noastră.

Și omul de știință, omul de creație, omul pe patul suferinței, omul care muncește, omul care caută…simte *în continuu* cum Dumnezeu îl ajută, îl călăuzește, îl vrea într-un anume fel.

---

[173] A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/2013/02/07/predica-la-duminica-a-xvi-a-dupa-rusalii/.

Dar, totodată, El ne face *să ne sporim* admirația și iubirea față de alții, tocmai pentru că alții au daruri care nouă *ne lipsesc*…dar care *ne împlinesc*.

Și faptul că *ascult* muzică, pe care eu nu știu *să o compun* sau că folosesc o mașină, care nu știu cum funcționează și pe care nu o pot crea și că beneficiez *de truda* multora, care au lucrat în domeniul lor, și în urma cărora eu adun roadele cunoașterii…înseamnă o înțelegere profundă a faptului că *diversitatea valorică*, a darurilor lui Dumnezeu, *ne personalizează* și *ne unifică* interior și între noi.

Iar de aici, de la *ceea ce ne lipsește*…și de la *ceea ce ne împlinește* vine *concilierea* și *reconcilierea*.

Numai pe măsură ce *mă înțeleg* tot mai mult, în bunele și relele mele…și îi văd și pe alții tot la fel de *corect* și de *profund*, ca pe mine însumi…înțeleg *nevoile mele* și *limitele mele*.

Înțeleg *ce pot* să fac singur…și ce nu pot să fac…*doar* de unul singur.

Înțeleg că trecutul *nu se poate schimba*, dar că, privind *cu înțelegere* trecutul umanității putem să găsim *puncte de sprijin* pentru dialog, pentru cooperare…pentru iertare.

Apusul a pierdut mult, *enorm de mult* prin tăierea lui de la Biserică dar *și-a dezvoltat* lucruri de care *avem nevoie*.

Avem nevoie de *tradițiile* teologice, culturale și științifice ale eterodocșilor pentru că avem nevoie de tot ceea ce înseamnă *valoare*.

Avem nevoie de *a înmagazina* tot mai mult la nivelul informației și al experienței și de *a decanta interior* lucrurile.

Pentru că una dintre *marile cerințe* ale lui Dumnezeu de la noi e aceea de a privi și trăi lucrurile *prin slava Lui*, prin iubirea Lui de oameni.

Și *iubirea de oameni* înseamnă a dori ca toți *să-L cunoască* cu adevărat pe El și *să se bucure* de relația reală cu El.

Iar în finalul predicii de față, vă rog din toată inima, *să nu minimalizați* nicio persoană și nicio posibilitate de cunoaștere!

Luați toate *cu înțelegere* și *cu mulțumire*, ca din partea lui Dumnezeu!

Pentru că și atunci când noi *nu vedem* ce urmează, când nu știm *cum să ieșim* dintr-un impas, când nu știm…*ce va fi*…El deja *știe* totul…și *ne călăuzește* spre împlinirea noastră.

Numai că nu trebuie *să dezertăm* din vocația/ chemarea noastră, adică *din voia lui Dumnezeu cu noi*. Amin!

Predică la Duminica a 17-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei[174],

Evanghelia de azi [Mt. 15, 21-28] ne învață *să ne încredem* în Dumnezeu chiar și când totul *pare pierdut*…

Când totul pare *fără sens*…

Sau, mai ales atunci, când totul *se dărâmă* în jurul nostru…când nimeni *nu ne ia în seamă*…când nu ni se dă *nicio șansă*…când nu vedem nicio *perspectivă viabilă* pentru viața noastră…

Pentru că așa *se comportă* omul credinței: își vede de *așteptările lui bune*, face în continuare

[174] Predică scrisă în ziua de 13 februarie 2013.

ce poate să facă…și așteaptă ca *plinirea* lucrurilor să fie lucrarea lui Dumnezeu.

Adică *nu dezertează* din relația sa cu Dumnezeu când viața lui e grea, e foarte grea…

De ce? Pentru că are *experiența* bucuriilor lui Dumnezeu.

Știe ce a făcut Dumnezeu cu el până acum…dar și cu alții…

Știe că Dumnzeu *îl ridică* pe om din anonimat, din sărăcie, din neștiință…și îl face *intimul* Lui, după cum tot El pogoară pe cel mândru în boală și în sărăcie.

Știe, a auzit, a înțeles, a văzut multe lucruri *minunate*.

Iar experiența teologică și ascetică în timpul bolii, al sărăciei, al dizgrației din partea celorlalți este *tăria* noastră interioară.

E *stabilitatea* noastră într-o lume în derivă.

Căci *ce observăm* în cuvintele Evangheliei de azi?

O mamă care nu se lasă *descurajată* de nimeni…în dorința ei de *a-și ajuta* fiica.

Fiică ce avea o problemă spirituală gravă: era *demonizată* (v. 22).

Iar femeia subliniază *gravitatea* bolii: este *cacos demonizete* [κακῶς δαιμονίζεται] (Ibidem). Adică: *demonizată rău*.

Și ea nu cere ajutor decât de la *Domnul*, Care, după umanitatea Sa, este și „fiul lui David" (Ibidem).

Adică cere *vindecarea* de la Hristos, de la Fiul lui Dumnezeu întrupat…și *nu se lasă* până nu o obține.

Iar așezarea acestei Evanghelii azi, pe 17 februarie 2013, când duminica viitoare începe *Triodul*, este *un apel la mărinimie*, la *uitarea de sine*…pentru *a-i vedea* pe cei care suferă, pe cei care au nevoie, pe cei care nu se bucură…

Și care sunt *enorm de mulți*…

Și, în același timp, pentru *a-i mângâia* pe cei care au neputințe imense, nefericiri în familia lor, în neamul lor, printre cunoscuții lor.

Pentru că am văzut cu toții, în viața noastră, *cât contează* ajutorul cuiva, vorba bună a cuiva, zâmbetul cuiva când suntem rătăciți, când suntem împuținați la inimă, când suntem stingheri, când *nu ne simțim bine* în societate.

Ce *mare ajutor* e prietenul, e omul bun, e omul care ne înțelege, care ne compătimește, care ne admiră eforturile.

…Iar Domnul o lasă, cu inima strânsă, pe femeie să ceară, să caute, să strige ajutorul Lui, pentru ca să ne arate tuturor *ce eforturi* face iubirea, iubirea pentru altul…dar și credința în Dumnezeu.

Și trebuie să ai *o mare* și *minunată credință* ca să nu te *oprești* din rugăciuni…atunci când Dumnezeu *nu îți răspunde* imediat.

Iar Dumnezeu nu ne răspunde imediat, de multe ori, nu pentru că *nu e* cu noi…nu pentru că *nu știe* ce ne trebuie…nu pentru că *nu vrea* să ne ajute…ci pentru ca să devenim *tot mai mult* noi înșine.

Să coborâm tot mai mult *în noi*, să ne vedem tot mai mult potențele, atitudinile, rezervele de răbdare interioară și de frumusețe la care *nu apelaserăm* încă.

De aceea femeia e *ținută în șah*, e trecută prin sita *adevărurilor dure*, nu pentru ca să fie *umilită*, călcată în picioare de către Dumnezeu ci pentru ca, regăsindu-se *tot mai mult* pe sine și inima ei, să primească de la Dumnezeu bucuria *recunoașterii* credinței ei.

Căci dacă femeii din Hananea [Χαναναία], Domnul i-a spus: „O, femeie, mare este *credința* [πίστις] ta! Fie ție *după cum vrei* [ὡς θέλεις]" [v. 28, GNT]...dacă am avea credință *ca a ei*…ni s-ar spune și nouă, de către Domnul, *în mod minunat*, cuvinte de mângâiere…atunci când am fi în mare ispitire, în mare nevoie, în mare așteptare…

Pentru că Domnul, ca și atunci, Se raportează *la fel* la cei care strigă *către* El…

Iar Domnul răspunde, în mod minunat, și acum, celor care nu văd *altă cale* decât pe aceea de *a fi împreună cu El*.

Așa că, dacă Domnul *încă* nu ne-a vorbit în durerea noastră, dacă nu ne-a luminat *încă* în tristețea noastră, dacă nu ni S-a arătat *încă*, în mod minunat, în viața noastră, nu e *un motiv de necredință* ci pentru *o și mai mare credință*.

Pentru că Cel Căruia noi *ne rugăm* nu e *indiferent* față de noi, nu e *rău*, nu e *invidios* pe noi…ci Cel care *ne-a creat* din *prea-neînțeleasă* și *prea-frumoasă iubire* față de noi și dorește ca noi să fim *fericiți* pentru veșnicie.

Așa că *motivele neascultării* noastre de către Dumnezeu stau la noi…și sunt *în folosul* nostru.

Dacă *ne încredem* în El, în faptul că El *știe ce ne trebuie*…și știe de ce *ne lasă* să suferim…și să trăim atât de urgisiți aici, în viața aceasta…

Dar pentru *a ne hrăni* încrederea în Dumnezeu trebuie să ne rugăm mult, să postim mult, să ne nevoim mult, să ne spovedim și să ne împărtășim cu El în mod frecvent, să citim adevărurile Lui și să vedem *cum poartă El de grijă* oamenilor și întregii creații.

Astfel aflăm că Dumnezeul nostru nu e *slab* și nici *lipsit de înțelegere* față de noi…ci *un Părinte* care *ne formează continuu*. Ne educă și ne fortifică prin dureri, boli și necazuri împotriva păcatului și a faptelor discreționare.

Pentru că El dorește *să ne domolească* iuțimea, să ne învețe *bunătatea*, să ne învețe *atenția* față de sănătatea noastră și a altora, să ne învețe *delicatețea*.

Iar pentru *delicatețe* și *frumusețe duhovnicească* e nevoie de multă înfrânare și răbdare, de dureri convertite în *rugăciuni* și în *mulțumiri* aduse lui Dumnezeu, de *afundare în muncă* și *creație*.

Și când ni se pare că am ajuns la *o stare insuportabilă*, de netrăit, să nu ieșim *din bine*, din binele lui Dumnezeu, pentru că vom afla că sunt

stări și mai bogate *în frumusețe* dedesubtul ei, a celei ce părea *de netrecut*!…

Da, nimic nu e *de netrecut* cu Dumnezeul nostru…pentru că El e un Dumnezeu *activ* în istorie și *ne schimbă* pe toți spre *sensul* Lui.

Dar *pe nesimțite*…fără ca mulți *să își dea seama*…

Și asta înseamnă *măreție* și *iubire de oameni* la Dumnezeu: ca în mod *tainic* și *delicat* să schimbe inimile oamenilor prin greutăți, dureri și neîmpliniri.

De aceea trebuie *să convertim* căderile noastre în păcate în *victorii* împotriva patimilor, eșecurile noastre de tot felul *în putere de luptă interioară* împotriva patimilor noastre.

Pentru că lumea *se schimbă* în măsura în care noi *ne schimbăm* după voia lui Dumnezeu.

Și oamenii *se schimbă*, în mod radical, dacă *se lasă* în mâna lui Dumnezeu ca să îi *îndrepte* în cărările Lui.

Așadar, iubiții mei, să ne apropiem de Postul Mare cu încrederea că slujim *aceluiași* Dumnezeu ca și părinții noștri și că El *ne poartă de grijă* fiecăruia în parte.

Și *să nu ne semețim* văzându-ne sănătoși, cu bani, văzuți bine de oameni…pentru că în orice clipă putem ajunge scăpătați, bolnavi și marginalizați ca și cei pe care astăzi *îi disprețuim*.

Să mulțumim *pentru toate* Prea Curatei Treimi și să stăm *în nădejdea* mântuirii noastre, pentru că Dumnezeul nostru treimic este *viața* și *nemurirea* noastră. Amin!

Predică la Duminica a 33-a după Rusalii [2013]

Iubiții mei[175],

mai înainte de toate, *Parabola vameșului și a fariseului* pune în centrul atenției *rugăciunea*.

Pentru că modul *cum te rogi* spune *cine ești*.

Și când deschid o predică audio sau video…sau când aud pe cineva predicând…simt cât se roagă sau nu se roagă, cât gândește de profund sau de sec, cât este de ortodox…sau de indiferent…pentru că rugăciunea și viața ascetică, care stau *sub tot ceea ce facem*, care sunt fundamentul vieții noastre…*ţâșnesc* în vorbele și faptele noastre.

Tocmai de aceea, Domnul începe de la rugăciune *radiografia* vieții.

Sau rugăciunea e o radiografie profundă a vieții, pentru că în conținutul ei *ne punem* toată viața.

Cu păcatele și dorințele noastre de îndreptare, cu făgăduințele noastre, cu așteptările noastre, cu înțelegerile noastre despre Dumnezeu, despre noi și despre întreaga creație.

---

[175] Predică scrisă în ziua de 19 februarie 2013.

Pentru că rugăciunea e tot ceea ce înseamnă *teologie* pentru tine.

E relația ta *cea mai sfântă* cu Dumnezeul mântuirii tale, Care e Dumnezeul tuturor.

De ce *n-a știut* fariseul să se roage? Pentru că rugăciunea *se naște* din pocăință.

Și pocăința e tot ceea ce *nu vrei* să fii tu…dar *ești*…și din care *afund urât* vrei să scapi.

O, da, Dumnezeu îl iubește pe cel care face *multe* pentru Sine și pentru întreaga umanitate! E plin de *dor* pentru cel care *se rănește la inimă* pentru toți.

Adică nu *faptele multe* și *punerea lor* în fața Domnului *strică* rugăciunea, ci prezentarea faptelor tale lui Dumnezeu ca și când *tu* le-ai făcut, *doar tu*…și nu El *te-a ajutat* să le faci. Ca și când El *nu a fost prezent* acolo, când tu ai făcut ceva…bun sau rău…

Pe Dumnezeu *Îl enervează* când *uiți*…în fața *cui* stai.

Când vii la El ca și când ai veni *la un străin*, la cineva care *nu te știe* și *nu te privește* clipă de clipă…

Vameșul, la fel, nu e *bun*…pentru că *păcătuiește*…ci pentru că *nu vrea să se explice*, în mod pedant, în fața lui Dumnezeu.

El nu Îi mai vorbește lui Dumnzeu despre *păcate*…pentru că El *le știe* și vameșul *suferă* din cauza lor…ci trece la partea fundamentală…la *a cere* milă/ iertare/ curățire a lor.

Tocmai de aceea parabola se încheie cu acest termen: a coborât *îndreptat* [dedicheomenos/ δεδικαιωμένος, Lc. 18, 14, *cf*. GNT] din rugăciunea înaintea Domnului.

A găsit *har*, a găsit *sprijin*, a găsit *îndreptare*, a găsit *început de pocăință* în rugăciune…pentru că *a cerut mila* Lui…și nu a vrut *să își justifice* căderile.

Însă rugăciunea nu e doar *cerere de milă*…

Acesta e doar *începutul*.

Pentru că *a înainta* în rugăciune, adică *în intimitatea* cu Dumnezeu, înseamnă a înainta *în peaslăvirea Lui*, adică în *recunoaşterea Lui teologică*. În ce a făcut El, face şi va face pentru întreaga creaţie.

Şi pentru ca să te umpli *de slava Lui* în rugăciune trebuie să te umpli şi de *cunoaşterea Lui* întru curăţia inimii.

Din acest motiv, *marii rugători* sunt, în acelaşi timp, *mari teologi* şi *mari asceţi*.

Pentru că rugăciunea *te duce mai înainte*, te împinge de la spate, îţi dă aripi, te face *puternic* în faptă şi în cuvânt, dacă asceza şi teologia îţi sunt foamea, setea şi dorirea ta.

Pentru că punerea *în lucru* a înţelegerilor despre El se transformă în fapte de bucurie duhovnicească şi în clipe de imensă desfătare duhovnicească în rugăciune, în vorbirea *în faţa* Lui şi *cu* El.

Dar *strigătul* în faţa Lui e pe măsura la cât *te-a primit* în slava Lui şi pe cât *te învaţă* sfinţenia Lui.

Altfel joci *pantomimă* în Biserică şi oriunde, *te scălămbăi* interior şi la vedere crezând că te rogi…şi *nu te aude* nimeni, pentru că *nu îţi răspunde* nimeni.

Pentru că atunci când *îţi răspunde* Dumnezeu…îţi răspunde cu vederi şi înţelegeri dumnezeieşti, cu schimbări de adâncime ale persoanei tale, cu bucurie dumnezeiască, cu vedere de sine atotcuprinzătoare, cu înnoirea continuă a vieţii.

Şi de aceea, acolo unde e *rugăciune vie* şi *schimbare interioară*…e mult har, multă *prezenţă vie* a lui Dumnezeu şi cei ai lui Dumnezeu *umplu de cuvânt* şi *de bucurie dumnezeiască* pe cei care se simt *vameşi* şi nu *farisei*.

Însă nu poţi fi *ortodox*, dacă nu ai *multe fapte bune* ca fariseul. Dar să nu ai conştiinţa *autosuficienţei* fariseului, ci să consideri că toate *le-ai făcut* cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e *tăria*, *puterea* şi *lucrarea* noastră.

Nu poți să spui că poți fi *indiferent* la asceză și teologie…și că e nevoie doar *de pocăință*, ca vameșul. Pentru că vameșul *s-a îndreptat* prin rugăciune tocmai pentru *a face fapte bune* și nu pentru a fi *indiferent* în continuare.

Iar Dumnezeiasca Biserică punând această parabolă la începutul Triodului ne-a pus înaintea tuturor un exemplu de *trezire din păcat*.

Pentru că nu contează *de cât timp* suntem ortodocși, *ce am făcut* noi acum 10 ani sau acum 3 ani…dacă astăzi, în clipa de față…ne considerăm ortodocși numai pentru *suprafața lucrurilor* și nu pentru *miezul* Ortodoxiei: *simțirea* și *vederea* lui Dumnezeu.

Căci atunci când *te rogi* lui Dumnezeu trebuie să Îl simți *ca viu,* ca *prezent,* ca Cel ce vorbește *cu tine*.

Iar dacă nu Îl simți astfel și nu vrei *să te curățești* pentru vederea și comuniunea cu El, acum și pentru toți vecii…atunci ești un ortodox care se uită să împlinească lucrurile *mărunte*, exterioare, ca fariseul…dar nu le caută pe cele principale, neapărate, prin care omul *rămâne cu Dumnezeu*.

Pentru că de *îndreptarea* lui Dumnezeu, de *harul* Lui care ne ghidează spre gânduri și fapte bune, nu avem nevoie numai acum, la amiază, ci și diseară, și la noapte, și mâine, și tot timpul.

Trebuie să trăim *întru îndreptările continue* ale lui Dumnezeu, adică *în simțirea Lui* și să urmărim *vederea slavei Lui* printr-o continuă îmbogățire în teologie și curăție interioară.

Pentru că altfel suntem mai tot timpul niște farisei *orbi*, nesimțitori la cele sfinte, care mai devenim și *vaşmeşi* câteodată, dar cărora ni se duce *repede* pocăința…pentru că nu urmărim *relația*, doar relația *vie* cu Dumnezeu.

Însă, pentru *relația vie* cu Dumnezeu, trebuie să ne uităm, în primul rând, la ce *simțim* de la Dumnezeu *să facem* tot timpul. Trebuie să pornim de la punerea Lui *în centrul* vieții noastre.

Tocmai de aceea Triodul, cel plin de rugăciune de pocăință, pune *rugăciunea* în prim-planul vieții ortodoxe, adică *relația* cu Dumnezeu, pentru că pe El trebuie *să Îl căutăm* în primul rând.

Dar dacă terminăm slujbele, facem postiri lungi, dăm milostenie, citim, ne rugăm…și rezultatul e că „am rămas aceiași" atunci *ne-am fariseizat*, pentru că am făcut lucruri care nu ne-au dus *la Dumnezeu*…ci *la noi*, transformați în propriii noștri *idoli*.

Și de-a lungul timpului am întâlnit multe *caricaturi umane*, din păcate, mulți oameni foarte *încrezători* în ceea ce credeau că *sunt* ei…dar care *nu ştiau* să se roage.

Nu acceptau *urmările* rugăciunii…adică *ale voii* lui Dumnezeu.

Nu știau *cele mai elementare* lucruri din viața cu Dumnezeu, pentru că *nu ascultaseră* niciodată, în viața lor, ce *dorise* Dumnezeu de la ei.

Pentru că Dumnzeu *doreşte*, în mod continuu, alte și alte lucruri de la noi…

Și ni le spune *mereu*, mai direct…sau mai acoperit…dar dacă *nu dorim* să le ascultăm…ieșim din relația *vie*, continuă cu El, facem lucruri *părut* bune, ortodoxe, cumsecade…dar care *n-au atingere* cu El.

Iar când vorbim de *împlinire* în viața noastră duhovnicească și profesională vorbim tocmai de ceea ce am făcut *în mod real* și *ne-a luminat interior*…și nu de lucruri doar *însemnate* în CV dar *fără relevanță* pentru noi.

Însă toți, în această zi, trebuie să avem *nădejde* în Dumnezeu.

Pentru că *îndreptarea* fariseului și a vameșului, a politicianului sau a ierarhului, a monahului sau a preotului, a credinciosului de orice vârstă e *de la Dumnezeu*…și faptele bune *se umplu de sens* dacă recunoaștem că sunt *rodul milei* lui Dumnezeu și viața ni se umple *de*

bucurie dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne scoată *din buna părere* despre noi înșine.

Orice zi e o zi *a nădejdii*, pentru că Dumnezeu nu are nevoie *de ani* ca să-i schimbe pe oameni ci *de clipe*.

Iar dacă am văzut *caricaturi umane*…am văzut, deopotrivă, și *oameni dumnezeiești*, care au ieșit *continuu* din păcatele lor și pe care Dumnezeul nostru treimic *i-a umplut* de slava Lui cea necreată și veșnică.

Iar eu mă simt, mereu, un om *căzut*, un om care are nevoie *continuu* de mila și de îndreptarea lui Dumnezeu, pentru că privesc toate *la timpul prezent*…lăsând bunele și relele în urmă.

Căci contează *clipa*, clipa de acum, în care trebuie să fim tot ceea ce *dorim să fim*.

Iar acum, în clipa de față, trebuie să ne regăsim cu toții ca *robi* ai lui Dumnezeu, care Îi mulțumim Lui pentru toate binefacerile și frumusețile vieții noastre. Care Îl rugăm pe El *să ne călăuzească* spre tot adevărul și spre toată pacea și spre toată sfințenia Lui, pentru că *mila* Lui e *mai bună* decât o viață întreagă de aparentă „corectitudine”.

Așa că trebuie să ne ținem unii pe alții *în rugăciune* și *în bunătate* înaintea lui Dumnezeu. Să privim *cu bunătate* și *cu înțelegere* la toți, pentru ca să Îl vedem pe El, Cel *atotbun* și *preamilostiv* privind frumos, iubitor, *încurajator* spre noi.

Căci dacă El *nu ne ridică* din păcatele noastre, cine altcineva poate *să o facă*?

Și dacă El *nu ne schimbă*, cu schimbare dumnezeiască, pentru a fi *asemenea* Lui, cum să mergem la El…dacă *nu arătăm* ca El?

Dar Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel care *ne cunoști* neputințele și căderile, vrei să venim la Tine și să fim plini de bucuria și de mila Ta. De aceea Tu, cu preamulta Ta înțelepciune, călăuzește-ne pe toți spre *viața cu Tine* și spre viața *în comuniunea* Bisericii Tale, căci Tu dorești

ca să ne umplem de *frumusețea slavei* Tale pentru veșnicie.

Și astfel, crescând în ascultarea de Tine să creștem și în nădejdea și iubirea Ta, privind mereu spre Tine, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru și prin Tine văzându-L pe Tatăl Tău Cel Preabun și pe Duhul Tău cel Atotsfânt, întru Care ne umpli pe noi de voioșie și de bunătate.

Căci a Ta este slava și a Ta este bucuria și viața veșnică, Doamne, Iubitorule de oameni, împreună și a Tatălui Tău și a Duhului Tău Celui Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică la Duminica a 34-a după Rusalii [2013]

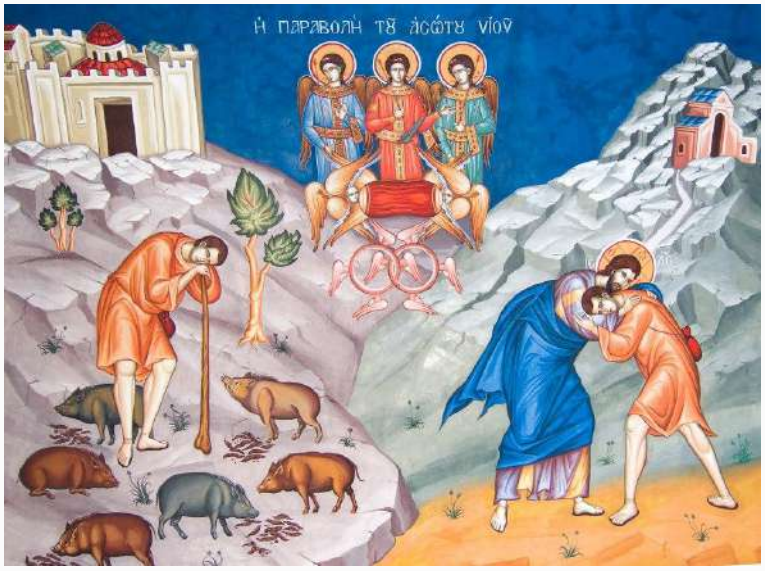

Iubiții mei[176],

Evanghelia de azi [Lc. 15, 11-32] e despre *regăsire*.

Despre regăsirea *de sine*, despre o înțelegere *abisală* a propriului sine dar și despre nevoia de *a-i înțelege* pe alții.

Înțelegere de sine care ne duce *întotdeauna* la prima Treime de persoane, la Dumnezeul nostru, Care Se vrea *înțeles*…și regăsit în fiecare clipă ca *demn de iubit*, de ascultat, de urmat…

Pentru că *regăsirea de sine* e *axiologică* și nu *teritorială*.

Iar acolo unde *își vine în sine*, unde *se regăsește pe sine* fiul plecat de acasă…acolo unde își dă seama *ce a făcut* și *cine este*…el își recuperează relația cu El și cu semenii.

De aceea mulți dintre noi, care nu vrem Biserica, care nu Îl vrem pe Dumnezeu din anumite motive, care nu vrem *normalitatea* noastră creaturală, firescul nostru…nu le vrem pentru că stăm *departe* de noi.

---

[176] Predică scrisă în ziua de 28 februarie 2013.

Și această *depărtare* a noastră de adevăratul nostru sine o resimțim ca pe *o agitație interioară*, ca pe *o singurătate*, ca pe *o neîmplinire continuă*.

Însă *venirea în sine* înseamnă *vedere de sine*.

Înseamnă *conștientizare* a păcătoșeniei proprii dar și a nevoii de *a umple golul interior* pe care îl resimțim acut.

Și de aceea *pocăința*, adică dorința noastră cea mai adâncă de *a ne îndepărta* continuu de *relele* în care ne-am *învechit*, e *privire spre* Dumnezeu, spre Cel care ne învață *relația*.

Pentru că fiul regăsit…*se pierduse* tocmai când a schimbat *relația* cu *consumismul*.

Nu și-a mai vrut *Tatăl*, adică pe Dumnezeu, nu a mai vrut exemplul de viață al fraților *întăriți în credință*, adică pe *Sfinții* Bisericii…ci a vrut *să consume* și *să se consume* în dorințele lui.

Și și-a consumat timpul și trupul și sănătatea și frumusețea interioară…până *la epuizare*.

Până la *silă de sine*…

Și când *ți-e silă* de tine, de cât ai *decăzut*…e momentul să privești cauza: *ieșirea ta* din relația cu Dumnezeu, cu sine și cu oamenii.

Căci ce altceva înseamnă *să te împlinești pe tine*…decât *să îți urmezi traiectoria ta* de la Dumnezeu? Și traiectoria noastră personală, a fiecăruia dintre noi, e *să ne sfințim*, să ne umplem de slava lui Dumnezeu.

Și orice *ieșire* din traiectul sfințirii personale înseamnă *o îndepărtare* de noi înșine.

Pentru că *ieșirea din noi*…din modul nostru de *a fi*…e urmat de *o răcire* și de *o pierdere* a relației noastre cu Dumnezeu.

Iar când nu mai avem *Dumnezeu*…nu mai avem nici *aproape*. Avem doar *dușmani*, doar oameni de care *ne temem*…

Și când *ne temem* de toți…și suntem *baricadați* în propria noastră singurătate…credem că *aruncarea* noastră în pofte și în lucruri de orgoliu înseamnă *împlinire*.

Dar pe cât *ne autoiluzionăm* cu împlinirea ipseistă/ egoistă pe atât ne simțim *mai goi*, mai lipsiți de viață.

Pentru că răzvrătirea noastră *împotriva tuturor*…și a lui Dumnezeu în primul rând…se hrănește din darurile Lui *întoarse pe dos*.

Ne uităm la viață ca la o rămânere *oricum* în existență…la bani ca la *singura salvare*…la ce avem ca la propriile noastre *satisfacții egoiste*.

Dar dacă recunoaștem că asta *nu e viață*…că asta *nu e bucurie*…că asta nu e *existență*…atunci începem de la *punctul zero* al pocăinței: de la *recunoașterea*, cu amar, a propriilor noastre *alergări după iluzii*.

După cum spuneam și altădată, predicatori ortodocși sau eterodocși *maximalizează*, în mod nefast, pocăința…celui pierdut și regăsit…dar nu și *rămânerea în sfințenie* și *învățarea din păcatele altora* a fratelui bătrân/ presbiteros [πρεσβύτερος] [Lc. 15, 25-32].

Iar dacă pedalăm prea mult pe *pocăință* dar nu maximalizăm *sfințenia*, singura de maximalizat, pentru că e *împlinirea noastră*, a tuturor…le spunem oamenilor, în consecință, *să se rezume* doar *la abecedarul credinței*, la *pocăință* dar să nu privească spre *vederea lui Dumnezeu* și *rămânerea cu El*, adică să nu aspire la *studii superioare* în materie de credință.

Adică punem *început bun*…fără să prezentăm și *sfârșitul fără sfârșit* al sfințeniei.

Iar Domnul nu a vrut să ne fixăm *pe pocăință*…ci *să începem* cu pocăința…dar să ajungem *la vederea* și *rămânerea* cu El pentru veșnicie.

Pentru că, fără doar și poate, fratele *loial* lui Dumnezeu întru toate, fratele cel Sfânt, *s-a veselit dumnezeiește* de întoarcerea fratelui celui mic…atunci când *a aflat* de la Dumnezeu că Dumnezeu *iubește* pocăința.

Iubește *învierea sufletească* a omului, venirea în sine.

Căci tocmai de aceea parabola *se sfârşeşte* cu îndemnul *la bucurie* pentru cel regăsit: pentru că cel care *L-a ascultat* pe Dumnezeu toată viața, *L-a ascultat* și acum.

Iar parabola spune două lucruri majore: că pocăința e *bună* dar nu și *păcatul* și că sfințenia nu e *liniară* ci *paradoxală*.

Și că Dumnezeu nu ne cere să ne întoarcem, obsesiv, la noi…ci, prin vederea de sine…*să ne odihnim* în simțirea și vederea Lui.

Căci de aceea, după rugăciunea care *îl îndreptează* pe om…Biserica ne vorbește, în a doua duminică a Triodului, despre *regăsirea relației*.

Pocăința și exigența continuă în materie de *împlinire* a voii lui Dumnezeu e *începutul* și *cuprinsul* relației…dar *împlinirea sfințitoare* a relației constă în *venirea lui Dumnezeu spre noi*…și nu doar *în ducerea noastră spre El*.

Căci dacă fiul *ar fi venit* spre Dumnezeu…și Dumnzeu nu ar fi *alergat* [v. 20] spre el…fiul nu și-ar fi găsit *împlinirea în pocăință*.

Iar dacă mulți spun că *vor să trăiască bisericește*, adică *normal*, adică *potrivit firii* omului…dar nu simt că Dumnezeu *le vorbește*, îi îndrumă, îi umple de har…trebuie să se întrebe, mai înainte de toate, dacă *s-au întors cu totul* spre El.

Pentru că El, ca în parabola pe care El Însuși a spus-o, *aleargă* spre cei…care cu adevărat *aleargă* spre El.

Și tare mi-e teamă că cei care nu trăiesc *schimbări frumoase* în ei înșiși…care nu cresc *în har* și *în cunoaștere* și în catolicitatea/ atotcuprinderea tradițională a credinței, n-au pus *începutul pocăinței* în mijlocul ființei lor…și vor *să ne înșele* așteptările.

Și când nu pui *început de pocăință*…spui, în mod apăsat, că *nu îți trebuie* Dumnezeu *mai mult decât orice*.

Căci dacă doar El ar fi fost *de neînlocuit* pentru tine atunci nu ai fi pus nimic *mai presus* de El în viața ta.

Și de la relația aceasta, *prea mare* și *unică* cu Dumnezeu, începe toată *viața ortodoxă*.

De aici începe *iubirea*, de aici începe *munca pentru credință*, de aici începe *îngăduința*, de aici începe *paradoxul credinței*, adică îmbogățirea continuă în daruri și harisme dumnezeiești care fac bine, *foarte bine* tuturor celor care *te ascultă*…și *te citesc* cu *pătrundere înțelegătoare*.

Căci dacă ai *nevoie* de ceva la modul absolut…adică de credința care *te mântuiește* și care te face *să plutești bine* pe marea vieții…atunci *o înveți cu delicatețe de inimă*.

Nu bădăran.

Nu sclifosit.

Nu îndrăzneț…ci *delicat*.

O înveți *cu atenție* și o manifești, prin tot ceea ce faci, *cu delicatețe*.

Dar o înveți, înveți *toți pașii* credinței…nu doar *pe unii*, dacă credința e *o necesitate*…adică *o relație*.

După cum, ca *să înțelegi* și *să iubești* pe cineva…nu trebuie *să îl forțezi* să se legitimeze…ci să *îi dai cadrul să se exprime*.

Și când creezi *punți de legătură* între oameni…și le oferi *cadru să se exprime* și îi vezi pe toți *în diversitatea* lor relațională, atunci arăți că ești *slujitorul* lui Dumnezeu, al acelui Dumnezeu, Care e *Tripersonalitatea vie* și *veșnică* în relație vie și veșnică cu toți.

Căci noi suferim doar de lipsa unor *relații vii*, reale, consistente cu oamenii.

Pe care nu le putem *înlocui* cu mașini, cu haine, cu copaci.

Lucrul *cu mașina* e pentru *rapiditate și* nu pentru *mașinalizarea* noastră…nevoile personale sunt *reale* dar nu sunt *exorbitante*…ieșirea în natură e *binefăcătoare*…

Dar toate acestea trebuie *să ne umple* relațiile cu oamenii și nu să ne *secătuiască* de frumusețe interioară.

Pentru că atunci când suntem *plini* de relația cu Dumnezeu și cu semenii noștri ieșim ca *să contemplăm*, ne adunăm ca *să ne bucurăm*, creăm pentru ca *să ajutăm*, să fim de folos…și nu pentru *a minimaliza* pe altul, nu pentru *a-l nega*…

Iar lecția pe care Domnul *ne-o predă* azi e aceea că adevărata consumare de sine *împlinește* și nu *desfigurează* pe om.

Nu ne desfigurează rugăciunea, nici atenția, nici bunul simț, nici candoarea, nici milostenia…dar ne desfigurează *inutilitatea* urii, a invidiei, a neajutorării altora.

Ne desfigurează lipsa de umanitate, de milă, de lacrimi…

Iar pocăința e plină de lacrimi *amare*…care devind *dulci*.

Pentru că Cel care *le îndulcește* e Dumnezeul nostru, cu harul Său și cu iubirea Sa de oameni.

Iar El, Dumnezeul milei și al milostivirii, să ne umple pe toți *de dor* și *de grijă* pentru relațiile reale, pline, frumoase, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică: Cât de *bătrân* eşti?

Iubiții mei,

de când mă știu am vrut să fiu *bătrân*…

Să am *o minte de bătrân* într-un *trup de tânăr*.

Și cred că acest lucru *s-a petrecut* cu mine…și este evident…

Pentru că am observat, de foarte devreme, *experiența* și *liniștea* anumitor bătrâni, *stabilitatea* lor (care mi-a plăcut mult)…în comparație cu *lipsa de profunzime* a copiilor de vârsta mea, care mi-a displăcut instinctiv.

Îmi găseam confrații de joacă ca foarte *neinventivi*, nepregătiți…pentru joacă.

Pentru joaca *serioasă*…de-a viața.

Și îmi aduc aminte cum *exploram* lumea din jur și cum îmi cream *propria lume*, fără ca *lumea mea* să fie *separată* de *marea lume.*

Lumea mea, pe care o cream *din jucării*…era *o parte* din marea lume.

De aceea nu am fost niciodată *asocial*…pentru că eu eram cel care *cream societatea*.

Luma mea, de jucării, *nu ar fi existat* fără mine…pentru că eu *o cream* într-un anume fel.

Când am început *să scriu*…mi-am dat seama că mă aflu în aceeași postură: a celui care *creează realitate*. Sau care *își expune* realitatea interioară în cuvinte.

Ca *preot* și ca *teolog* fac același lucru: *deschid* lumea din jur spre slava lui Dumnezeu.

Pentru că trebuie să avem *maturitate/ bătrânețe valorică*, duhovnicească în noi, ca să înțelegem că lumea noastră trebuie *sfințită*, binecuvântată de Dumnezeu pentru ca să fie *lumea lui Dumnezeu*.

Lumea, că înțelegem sau că nu înțelegem noi, e *creația* lui Dumnzeu și e *a lui* Dumnezeu.

Dar noi avem nevoie să înțelegem *să ne punem* și *să punem* lumea din jurul nostru în slujba lui Dumnezeu.

Pentru asta e nevoie de bătrânețe a minții…de stabilitate…de experiență.

Și de aceea, în mod providențial, am căutat ce trebuia: să am minte *așezată*, minte atentă, minte plină de echilibru, minte plină de simțirile vii ale inimii.

Pentru că *a sta în echilibru* înseamnă *a nu ne rupe* de relația cu Dumnezeu, care e *propria noastră stabilitate*.

Așa că întrebarea din titlu…e *o întrebare axiologică*.

E o întrebare ce vizează *caracterul* nostru.

Cât de bătrâni suntem în raport cu Dumnezeu?

Cât de bătrâni suntem în raport cu schimbările sociale continue?

Cât de bătrâni suntem în raport cu ideologiile de tot felul?

Adică: *cât de maturi* suntem*?*

Și maturitatea nu e *fixistă* ci *paradoxală*.

Ea *se pliază* pe realități, pe ceea ce are în față…fără însă *să se dilueze*. Ea *se întărește* în lupta pentru existență, în pătimiri, în necazuri…și nu *abdică*.

Sau tocmai *neabdicarea de la bine* înseamnă *maturitate*.

Și ne place *să elogiem* maturitatea când vedem că au trăit împreună 50 de ani dar *nu și-au pierdut* dragostea…sau a muncit toată viața pentru *un scop*…și s-a împlinit muncind.

Dar ca *să elogiezi* cu adevărat…trebuie să înțelegi *cât costă* maturitatea.

Cât *te costă*.

Pentru că atunci când arăți că *poți*…devii *un element neagreat*.

Și când *întreci masa*…în loc să fii *ajutat* să fii tu însuți…ești *constrâns* să *uiți de tine*.

De aceea a continua *să lucrezi*, să stai *în credință*, să fii *om demn*…deși toate *te conturbă*

înseamnă a fi *matur*…dar *a suferi enorm* pentru maturitatea ta.

Și tocmai *nesuferința*…neasumarea ei ca *necesară* pentru împlinire…înseamnă *să dai bir cu fugiții*. Să abdici. Să decazi…

Însă dacă nu vrei să fii *bătrân*…prin *alegere*…devii *prin strângerea cu ușa*.

Viața te învață *ce e greul*.

Viața e o școală *ce te specializează* continuu.

Și dacă *nu ne educăm* copiii pentru o astfel de viață, în continuă schimbare, plină de neprevăzut, plină de surprize de tot felul…îi *abandonăm* în fața șenilelor de tanc.

Prea încrezători, prea cu inima largă…și durerea intră în ei ca un morb.

Ca ceva care *le paralizează* pofta de viață.

De aceea un profesor, de curând, vorbea despre faptul că generația de tineri români, pe care el o vede, e *îmbătrânită*…fără chef de viață.

Numai că *realitatea* e alta: nu tinerii sunt *necrozați*…ci *matrapazlâcurile* care îi îndurerează și îi fac să nu mai aibă *chef de viață* sunt *rele vechi*.

Ei sunt doar *dezorientați* și nu *necrozați*!

Pentru că au multe potențe, au multe de dăruit…dar nu sunt *lăsați* să o facă.

Și dacă nu există *cadru* pentru tineri, dacă nu există *spațiu* unde să se exprime…tocmai de aceea par a avea *80 de ani* cei de *15 ani*.

Însă e *o aparență înșelătoare*.

Niciun tânăr și niciun bătrân nu e *bătrân* cât *nu abdică* de la împlinirea lor.

Necroza sufletească e *neridicare* din păcat, din minciună, din nemuncă, e o alegere *greșită*…și nu *un fatum*!

Dar pentru *bine* trebuie să fii *bătrân*, înțelept, delicat.

Și *maturizarea* începe *în primii ani* de viață…și nu *la vârsta* majoratului.

Dacă s-ar spune asta copiilor, de foarte devreme…nu s-ar mai lasă *dezamăgiți* așa de ușor. Amin!

Predică la Duminica *Înfricoşătoarei Judecăţi* [2013]

Iubiții mei[177],

am ajuns din nou la Evanghelia [Mt. 25, 31-46] care ne vorbește despre *veșnicie*.

Pentru că ne vorbește despre *Judecata* Lui Dumnezeu cu oamenii, care va avea loc după *învierea morților* și *transfigurarea* întregii creații.

[177] Predică scrisă în ziua de 5 martie 2013.

Iar dacă *nu aşteptăm* învierea morţilor şi viaţa de veci, dacă nu trăim *cu încredinţarea* că acestea sunt realităţile pe care *le vom trăi* cu toţii atunci când va dori Dumnezeu…vorba Sfântului Pavel: „suntem *mai de plâns* [ἐλεεινότεροι] decât toţi oamenii" [I Cor. 15, 19].

Căci dacă *nu aşteptăm* învierea morţilor...*nu ne interesează* învierea duhovnicească, de acum, din păcatele noastre.

Iar dacă *nu ne interesează* să ne curăţim de păcate…atunci *nu credem* că Hristos *a înviat* şi ne-a dat şi nouă puterea *să înviem* din moartea fărădelegilor noastre.

Cu alte cuvinte, dacă *nu trăim* învierea lui Hristos în noi…dacă nu ne simţim *vii* prin harul Său…nu aşteptăm nimic…pentru că nu aşteptăm în mod *activ*, acum, schimbări *vii*, reale, profunde, duhovniceşti în viaţa noastră.

Iar dacă nu trăim *cu viaţa* Lui în noi…cum să credem că vom *învia* cu trupul, dacă acum nu ne simţim *vii* cu sufletul?

De aceea *Judecata* Lui are legătură cu *viaţa noastră cu El*.

Şi tot ceea ce înseamnă *faptă bună* în Mt. 25, 35-36 înseamnă *vederea* şi *iubirea* lui Hristos în toţi oamenii. Adică *o perspectivă teologică* asupra oricărui *raport* al nostru cu oamenii…pentru că nu trebuie să avem relaţii *non-teologice* cu oamenii.

Relaţia *non-teologică* e aceea în care vrem *să îl furăm* pe om…şi nu *să îl înnobilăm*.

Dar când vrem să îl aducem pe om ca *să se bucure* de Dumnezeul lui…îl facem să fie *demn* de faptul că e *om*…şi că întâlneşte oameni *înviaţi din morţi* de către Dumnezeu. Din moartea păcatului…

De aceea trebuie să ne lăsăm *învăţaţi* de Dumnezeu despre *cum să le vorbim* oamenilor…şi despre cum *să Îl vedem pe El* în oameni.

Căci cum *să Îl vedem* pe Hristos în oameni, cum să simţim *ce vrea* Hristos să facem pentru

oameni…în diverse contexte existențiale…dacă noi nu avem *o relație* cu Hristos Dumnezeu?

Pentru că în Evanghelia de astăzi Domnul ne vorbește *despre Sine* mai înainte de toate…despre cum trebuie să flămânzim și să însetăm după cunoașterea Lui, după simțirea Lui în viața noastră…pentru ca acest *bine* al Lui, al vieții și al cunoașterii Lui să îl împărtășim și altora.

Căci aici Domnul nu ne cere să facem fapte *pentru fapte*…ci fapte *pentru El*.

Din înțelegere și iubire pentru El…dar, totodată, din înțelegerea oamenilor și din iubire pentru ei…din înțelegerea a ceea ce *le trebuie* oamenilor pentru ca *să se umple* de iubirea Lui.

Adică fapta noastră e *o faptă bună* când *trezește* iubirea lui Hristos în inima altuia.

Când omul, prin fapta noastră, învață *frumusețea iubirii* lui Hristos.

Când Îl vrea, datorită nouă, pe Hristos și pe Tatăl și pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeul treimic…adică atunci când înțelege că fapta noastră e *o chemare* a lui la *credința mântuitoare*.

Și de aceea nu există fapte bune făcute *după șablon*…ci fapte bune făcute după ceea ce *simți*, de la Dumnezeu, să faci *într-o anumită clipă* pentru cineva.

Pentru că asta înseamnă să fii *viu* duhovnicește: să te manifești *spontan*, ca om viu, deschis…văzând ce se cuvine *să faci* într-un anumit moment, ce trebuie să spui, să subliniezi într-o anumită secundă a vieții…cu oamenii…

Însă nu poți să fii *spontan* în relația cu oamenii…dacă nu vezi pe Hristos *în tine* și *în alții*…spunându-ți să faci *ceva* pentru oameni…

Căci oamenii nu au nevoie doar de mâncare, băutură, să îi vizitezi sau să le vorbești…ci au, în primul rând, nevoia fundamentală de a vedea în tine *o icoană* a prezenței Lui, a bunătății Lui, a milostivirii Lui.

Ei vor să Îl vadă în tine *pe El*.

Și dacă Îl văd în tine pe El…pe Dumnezeul *tău* și *al lor*…atunci percep faptele tale ca fapte *ale Lui* pentru ei…

De aceea, Judecata Lui…în care noi suntem *goi* de fapte bune…e Judecata în cadrul căreia noi suntem găsiți ca fiind *goi de El*.

De prezența Lui, de slava Lui, prin care El *ne învață* ce să facem și ce să spunem.

Căci pe cât *ne facem* ai lui Hristos, pe cât ne umplem de slava și de chipul Lui…observăm că sunt încă multe teritorii în noi care nu…*seamănă* cu El.

De aceea *nu e de ajuns* nimic când vine vorba de *a fi ai lui Hristos*…și de a fi *buni*, pentru că bunătatea cere tot mai multă bunătate, după cum rugăciunea cere tot mai multă rugăciune…iar citirea teologică cere tot mai multă citire, aprofundare, înțelegere…

Iar *răspunsul* Sfinților Lui, prezent în cuvintele de la Mt. 25, 37-39, ne arată tocmai acest lucru: că binele e mereu *avid de a fi prezent*, la modul benefic, în viața altora…că cel care face binele *nu și-l contorizează* ci *și-l uită*…pentru că nu e avid *de faptă*…ci de *relația cu El*.

Orice bine vine tocmai *din iubirea* pentru Dumnezeu, pentru că Dumnezeu e Cel care *ne învață* tot binele.

Însă Domnul e *atent* la orice nuanță a vieții noastre, la tot ceea ce facem *din atenție* față de El, față de voia și de poruncile Lui, pentru că El iubește ca noi *să umplem* relația cu El cu *relațiile bune* cu oamenii.

Cu relații *teologice* cu oamenii.

Iar tot ceea ce facem *cu atenție maximă* față de oameni…facem *cu atenție maximă* față de Hristos.

Iar dacă creștinii s-ar comporta peste tot *cu atenție maximă* față de ceea ce fac…nu ar mai exista *bădărănie*, lipsă *de respect* față de oameni, nu ar mai exista *nepunctualitate* și nici *neproductivitate* a muncii.

Pentru că am face toate *ca pentru Dumnezeu,* am face toate *cu gust,* am face totul știindu-ne *priviți*…și *judecați* de ochii lui Dumnezeu.

Așa că Judecata Lui nu începe *la sfârșit*…ci *ea începe* acum. Judecata Lui *se lucrează* în noi…ea *a început deja*.

Atunci, la plinirea/ transfigurarea lumii, judecata Lui va fi *o învederare/ o lămurire* a tuturor și a toate.

Însă în orice clipă Dumnezeu *ne judecă* cu judecățile Lui…și *ne îndreptează* ca să facem voia Lui.

Iar în orice spovedanie a noastră nu facem altceva decât *să ne judecăm* pe noi înșine…și *să ne lăsăm iertați* de Dumnezeul nostru Cel preamilostiv…Care judecă *cu milă*, în cadrul relației cu El, pentru că judecă *spre îndreptare*.

De aceea ne rugăm: „În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei ședea, Milostive, să faci *judecată dreaptă*, să nu vădești *cele ascunse* ale mele, nici *să mă rușinezi* înaintea Îngerilor; ci Te milostivește, Dumnezeule, și mă miluiește" [*Triodul,* ed. BOR 2000, p. 42-43].

Pentru că judecata Lui cea dreaptă *nu mai dezbate* lucrurile pe care El *ni le-a iertat* ci pe cele pe care nu *le-am tratat*, la modul serios, ca *atentate* la adresa relației cu El.

Cele *iertate*…sunt *cele ascunse*…cele de care noi *ne-am pocăit*…și pe care Dumnezeu *le-a acoperit* în mila Lui față de noi.

Pe când cele care sunt *la vedere*…care sunt *lipsa noastră de frumusețe*…sunt cele pentru care suntem *indiferenți*…și pe care nu vrem *să le acoperim* cu iertarea Lui.

Așadar, să Îl rugăm pe Domnul slavei să acopere *urâciunea* noastră cu *frumusețea Lui*!

Să ne judece mereu *cu milă* și *să ne îndrepteze* la ale Sale, pentru că *îndreptarea Lui* e *înfrumusețarea* noastră.

Și dacă, de mâine, ne vom opri de la *a mai mânca carne* până la Pași…să ne oprim și din

faptele prin care *îi enervăm* și *îi întristăm* pe oameni.

Pentru că fapta bună, fapta plină de slava Lui, e fapta care *umple de bucurie* și nu *de tristețe*.

Iar Domnul slavei pe acestea *le va judeca*: faptele care *sunt* sau *nu sunt* pline *de frumusețea* Lui.

Și Domnul să ne umple de frumusețea Lui acum și în toată viața noastră, ca să Îl lăudăm pe El pentru toți vecii. Amin!

Predică la *pomenirea* Sfântului Simeon Noul Teolog [12 martie 2013]

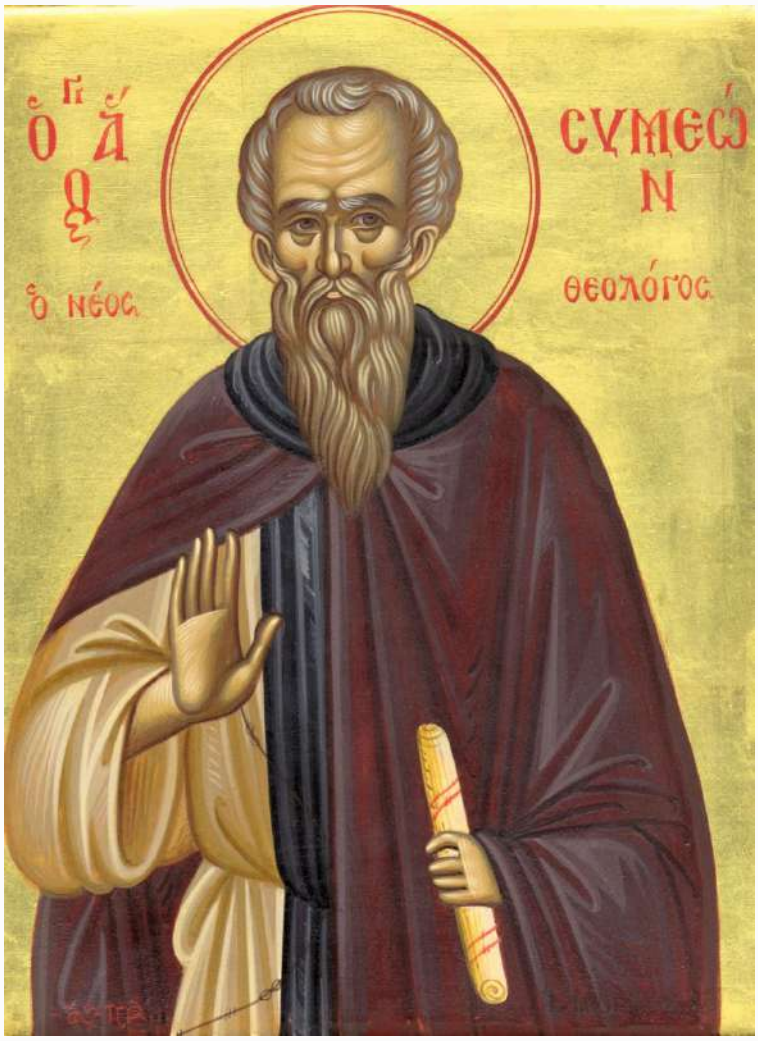

Iubiții mei[178],

Sfântul Simeon este *mare* pentru că a avut iubiri de la care *nu a abdicat.*

Și pentru asta *îl iubesc enorm*…

Pentru că L-a iubit pe Dumnezeu *mai presus de orice* și i-a iubit pe Sfinții și pe robii Lui cu *o iubire nesmintită*…care nu *s-a îndoit* de cineva.

De aceea e un exemplu uimitor de *prietenie*…de prietenie care *nu uită*, care *nu*

[178] Predică scrisă în ziua de 11 martie 2013.

pleacă…care nu se *îndepărtează* de cel pe care îl iubește dar, în primul rând, de *ucenicie sfântă* față de Părintele lui duhovnicesc…

Însă Sfântul Simeon e și *o rană deschisă* pentru istoria Bisericii…

Pentru că oamenii Bisericii din vremea lui, de la patriarh în jos…*au greșit* în ceea ce îl privește.

Nu au știut *să îl vadă*…

Nu au avut ochi *să-l înțeleagă*.

Nu au avut timp *să-l iubească*…

Și când *te lupți* cu marii Sfinți ai lui Dumnezeu…rămâi *o rușine* pentru Biserică…mai ales dacă ești teolog, episcop, patriarh…

Greșeli care, în ciuda *exemplelor marcante*, se repetă…tot se repetă…în istorie…

Pentru că, se pare, demonii *ne prostesc* mințile foarte mult…și *îi încurcăm* mereu pe *oamenii Lui* cu *contra-exemplele*.

Iar Dumnezeiescul Simeon este *un monument de sinceritate*, de sinceritate frustă, năvalnică, genuină…în teologia și în confesiunile sale…adică lucrul de care are nevoie orice om…când vrea să trăiască și să fie iubit.

Pentru că nu vrem să fim iubiți *cu măsură*…și nici *cenzurați* de cineva în năvalnica noastră dorință spre împlinirea duhovnicească.

Ci vrem totul…vrem toată iubirea și tot adevărul…și toată libertatea…și toată mângâierea lui Dumnezeu și a oamenilor în viața noastră.

Iar dacă vrem *să ne apropiem* de imnele sale, adică de delicata lui bunătate și de brutala lui sinceritate, trebuie să înțelegem că nu vom înțelege nimic…dacă vom merge cu inimă perversă, rea, dușmănoasă…spre ele.

Pentru că acolo e sinceritate totală…e totală recunoaștere de sine…e multă experiență îndumnezeitoare…și nu *epatare*.

Epatarea e acolo unde frazele nu au în spate nicio iubire, nicio conștiință, nicio curățire.

Pe când, la Simeon al nostru, cuvintele sunt *frumusețe*…sunt *curăție* a inimii…pentru că întru el *S-a revelat* Dumnezeu.

De aceea: Teolog.

Pentru că teologul e *un harismat*, e un om plin de slava lui Dumnezeu în primul rând…și care păstrează cu fidelitate toate *însemnele* adevărului dumnezeiesc.

Și teologii sunt *ochii* Bisericii…sunt cei care văd *drumul* Bisericii în lume…pentru că prin ei e *călăuzită* Biserica.

Iar când teologii *lipsesc*, când lipsesc *văzătorii* de Dumnezeu, când lipsesc cei care *ne luminează* întunericul…moartea pare *viață*, decadența *triumf* și sfințenia *relaxare*.

Dar când *etalonul*, când *omul Bisericii* e *în mijlocul* nostru…și vedem *diferența* dintre el și noi atunci nu mai putem zice amarului *dulce* și letargiei *frumusețe*.

Pentru că simpla lui *prezență*…ne adumbrește *micimile de cuget*.

Dar dacă vrem *să luptăm* cu Dumnezeu…și *să negăm* lucrările Lui în Sfinții Lui…atunci orice *nou Simeon* al lui Dumnezeu va fi tratat *cu același dispreț*, va fi ocărât, exilat, ocultat…pentru că nu dorim *voia* lui Dumnezeu cu noi.

Numai că El…din nou și din nou…va arăta *de rușine* toate demersurile noastre împotriva Sfinților Lui.

Pentru că El *este cu ei*…și când *nimeni* nu mai e cu ei.

El este *cu* Sfinții Lui…pentru că *Se odihnește* întru ei.

Și în cei în care *Se odihnește* Dumnezeu…El lucrează toată curăția și măreția Lui.

De aceea nu trebuie *să ne mirăm* că nu mulți îi iubesc și îi cinstesc pe Sfinți…și le urmează exemplul.

Pentru că *nu îi iubesc* pe Sfinți…decât cei care *se aseamănă lor*.

Care au același dor…aceeași năvalnică iubire…aceeași curăție *a împlinirii* în Dumnezeu.

Și mă rog Lui pentru noi toți, pentru ca toți să avem *iubire înfocată* pentru Dumnezeu și pentru Sfinții Lui…pentru că aceasta e *frumusețea* care împlinește omul.

Dumnezeiescul Simeon a fost *simplu* și *năvalnic* în iubirea lui.

Dacă vă rugați lui…nu încercați să fiți *altfel*. Amin!

Predică la Duminica *izgonirii* lui Adam din Rai [2013]

Iubiții mei[179],

Postul Mare începe cu *amintirea căderii* Sfinților noștri Protopărinți Adam și Eva.

Cu amintirea *căderii* și *a plânsului* lor. A pocăinței lor…

Căci „*scos* a fost Adam din Rai *pentru mâncare*; pentru aceasta și șezând în preajma lui, *plângea tânguindu-se*” [Triodul, ed. BOR 2000, p. 100].

Cu ei *începem*, cu Sfinții noștri Protopărinți Adam și Eva…și tot împreună cu ei *ajungem* la Paști…și îi vedem în Icoana Învierii Lui…care este icoana *scoaterii lor din Iad*.

Pentru că postul nostru, care începe mâine, trebuie *să ne scoată* și pe noi din Iad…

[179] Predică scrisă în ziua de 14 martie 2013.

Iar Iadul e necredință, e răutate, e nesimțire, e indiferență, e mojicie, e libertinaj, e alergare după iluzii.

Iar noi, cu toții și fiecare în parte, trebuie *să ieșim* din Iadul nostru dacă vrem *să ne umplem* de slava Celui răstignit și înviat, a Fiului lui Dumnezeu întrupat, Care a luat trupul nostru tocmai pentru ca să arate că umanitatea e pentru *a fi umplută* de slava lui Dumnezeu și nu *de urât*.

Pentru că lumea s-a umplut de urât prin…*neînfrânare*.

Am păcătuit prin aceea că *am dorit* lucruri…*nedorite* de Dumnezeu.

De aceea „*o poruncă* am călcat, a Stăpânului meu și *de tot binele* m-am lipsit" [Ibidem]. Pentru că binele e *comuniunea* cu Dumnezeu iar în comuniune cu El stau *prin ascultarea* Lui.

Și prima *rugăciune de dezlegare* de la *Înmormântare* ne amintește faptul că *tot binele* nostru, al oamenilor, consta în faptul că eram *împodobiți* „cu înfățișare și frumusețe" dumnezeiască, asemenea unei „cinstite făpturi cerești" [Molitfelnic, ed. BOR 2002, p. 233].

Pentru că *binele nostru* era acela că *eram plini* de slava Lui.

Însă pentru *a rămâne în slava Lui*, în iubirea Lui, în frumusețea Lui e nevoie de…*efort continuu*. De întărirea în bine. De exercitarea noastră în tot binele, în toată virtutea.

Pentru că *binele interior* se ține *din bine*…din faptele făcute *în harul* lui Dumnezeu.

Și de aici…nevoia de a liturghisi, de a posti, de a ne ruga, de a face metanii, de a munci, de a studia, de a scrie, de a traduce, de a clădi lucruri bune.

Pentru că *binele* ne ține *în bine*.

Și nu ne mai putem *lăuda* cu faptele noastre *bune*, dacă le privim ca pe *aerul* care ne ține în existență, pentru că ele nu sunt *un surplus* al nostru, ceva pe care îl facem *peste termen*…ci *o necesitate*.

O necesitate *personală*…care e *pe măsura* dorinței omului.

Și dacă unii se nevoiesc *mai mult* e pentru că simt că *au nevoie de mai mult*…și *mai multul lor* nu e *un moft* ci *o necesitate ontologică*.

De aceea postul, rugăciunea, citirea, slujba sunt *pe măsura* inimii omului.

Și dacă încercăm *să turnăm cu toptanul* cunoaștere și sentimente și responsabilitate în ființa cuiva vom realiza că va socoti *binele* un lucru *nenecesar*. Chiar *rău*…

Pentru că fiecare are *măsura* lui…*deschiderea* lui…capacitatea lui de *a înțelege* lucrurile și de *a primi* pe Dumnezeu și pe oameni în inima lui.

Însă nu trebuie să rămânem *la stadiul* în care suntem…ci trebuie să fim *avizi de mult*…de și mai mult în materie de înțelegere și de iubire a lui Dumnezeu și a oamenilor.

Trebuie să fim *avizi* de adevărul Lui, de curăția Lui, de frumusețea Lui…care ne face *să ne rușinăm* de întunericul nostru, de iadul nostru interior…

De *goliciunea noastră*…care înseamnă scoaterea din „*desfătare* și din *bucuria cea neîncetată*” [Triodul, ed. cit., p. 101].

Căci dacă nu trăim mereu *în simțirea* și *în vederea Lui*, în recunoașterea Lui, în dorirea Lui, în simțirea continuă *a nevoii* de El…nu avem *desfătare duhovnicească*. Nu suntem în bucuria Lui cea negrăită.

Iar toate slujbele acestui *mare* și *zdrobitor* post, *epuizant*…ne vor aminti mereu că *fericirea noastră* e *înăuntrul nostru* și nu *în afara noastră*.

De aceea, de la Matei 25, de duminica trecută, de la Judecata Lui…Biserica *ne întoarce* azi la Matei 6.

Și în Mat. 6, 14-21, în Evanghelia de azi, Domnul ne vorbește despre *iertare*, despre *post* și despre *milostenie*.

Adică despre faptele care *ne ţin* în harul lui Dumnezeu…care *ne întreţin* sănătatea interioară, duhovnicească.

Pentru că lucrurile pe care noi *le cerem* cu toată inima lui Dumnezeu sunt *iertarea*, miluirea, umplerea noastră de har.

Iar prin iertare, prin post, prin rugăciune, prin milostenie…aducem *lumina Lui* în sufletele oamenilor, aducem uşurarea Lui, aducem eliberarea Lui de teamă, de singurătate, de neştiinţă, de egoism.

Căci atunci când oamenii *simt* că Dumnezeu *lucrează* prin noi…şi *se deschid* lui Dumnezeu *datorită* nouă, ei simt că Dumnezeu e *viu* şi *prezent* în Biserica Sa, că e *mereu cu noi*…şi că acest *a fi cu noi* al lui Dumnezeu e *o realitate* şi nu *o poveste*.

Iar dacă slava Lui *ne inundă*, dacă adevărurile Lui *înfrăţesc* în noi şi *dau rod*, dacă *frumuseţea* Lui e *îmbrăcămintea* sufletelor noastre…atunci suntem nişte *ridicaţi din Iad*, din moarte, din păcatele noastre de către Dumnezeu şi *ne veselim dumnezeieşte* în Biserica Sa.

Despre *cine suntem* noi...*împreună cu El* e vorba în toată iconomia mântuirii!

Despre *ce face Dumnezeu din noi*.

Şi ce vrea El *să facă* din noi e *să ne reîmbrace* în veşmântul nestricăciunii, adică *în slava Sa*…aşa cum l-a făcut El pe om *dintru început*.

Dar pentru a ne umple *de nestricăciunea* slavei Sale trebuie *să lepădăm* de la noi…în mod dureros, prin asceză, prin renunţarea la plăceri şi fapte vătămătoare…*rănile* păcatelor.

Iar *a accepta durerea* care aduce *vindecare* înseamnă *a scăpa* de consecinţele păcatelor noastre care înseamnă *Iadul nostru*.

Durerea tămăduitoare, durerea şi oboseala care *ne umplu* de har…ne umplu de *Raiul nostru*, de Raiul nostru de taină/ mistic…pentru care suntem *foarte mulţumitori* în faţa lui Dumnezeu…pentru că ştim *cum arată* Iadul…cum arată *depărtarea* de El…

De aceea, Biserica ne cheamă să urcăm *de la moarte la viață* cu Hristos Dumnezeu, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, cu Treimea cea preasfântă și preadumnezeiască, pentru că *Dumnezeu* e *Raiul nostru*.

Pentru că *Raiul nostru* e comuniunea veșnică cu Cel veșnic, frumusețea veșnică cu Frumusețea întreit-ipostatică, viața desăvârșită cu Cel ce este Viața lumii.

Și El, Cel ce *ne-a creat pe noi spre viață* și nu *spre moarte*, ne va da nouă, tuturor, să gândim ce e *propriu* Lui și să facem faptele *voii* Lui, dacă Îl punem pe El *început*, *cuprins* și *împlinire* a toată dorința și fapta noastră.

Dumnezeu *să binecuvinteze* eforturile noastre, ale tuturor, din acest preafrumos post al mântuirii, pentru ca prin toate *să ne umplem* de slava Lui, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Predică: Despre *firescul* care impresionează

Iubiții mei[180],

dacă nu vrem *să ne comportăm firesc* pretutindeni, așa cum *suntem* în lăuntrul nostru, vom ajunge la un moment dat *să ne fie silă* de *măștile* pe care ni le-am pus. Ni le-am tot pus *pe față*…

Și prin care ne-am transformat într-un *mulaj inexpresiv*, non-natural…pe care îl considerăm a fi *probitatea* noastră. Modul nostru *social* de a fi.

Problema e că *nu avem nevoie* de așa ceva…

Și alegerea recentă a papei Francisc (ca să dăm un exemplu *mondializat* imediat)…un episcop care *merge printre oameni*, care *își face mâncare* singur, care merge *cu taxiul* și nu *cu limuzina*…și care le-a vorbit franc[181], deschis, natural, fără farafastâcuri…*a uimit* și *a plăcut* tocmai pentru că nu a avut masca *de prost gust* a „probității” papale.

Pentru că *probitatea* nu e dată de *mimica* feței, de *încruntare*, de *păruta onorabilitate*…ci de *viața* și de *opera* ta.

Cu *încruntarea*…nu faci decât *să joci teatru*.

Dar când *uimești* cu delicatețea ta, cu munca ta, cu generozitatea ta, cu sacrificiile tale, cu firescul tău…deși, alții, la nivelul tău, *și-ar înălța* nasul în cer…atunci nimeni nu poate *să îți nege* valoarea personală.

Pentru că *valoarea reală* e *parfumul frumos* pe care *îl lasă* omul prin tot ceea ce face.

Adică trebuie *să reînvățăm* să vorbim, să mergem, să privim, să atingem, să îmbrățișăm, să

---

[180] Predică scrisă în ziua de 16 martie 2013.

[181] A se vedea: http://razvan-codrescu.blogspot.com/2013/03/papa-francisc-camminare-edificare.html.

lucrăm ceva…*fără amprenta* păcatului, a moliciunii, a perversității.

Să învățăm *să respectăm* lucrurile care ne depășesc, oamenii care ne sunt exemple, oamenii care ne impresionează.

Trebuie să facem *asceza*…și *umilința*…de a învăța firescul vorbirii, firescul hainei pe care îl purtăm, firescul feței…simplitatea inimii.

Pentru că acestea se simt chiar dacă *nu spui cine ești*…și *ce ai făcut* în viața ta.

Nu mă *impresionează* ereziile papei Francisc…dar *mă impresionează* că *mai e firesc*, că mai știe cum trebuie *să se comporte* omul în societate în ciuda lor.

Sau cu atât mai mult *mă impresionează* eterodocșii *cu părți normale*, firești…atâta timp cât văd mulți ortodocși *nefirești*, care nu știu *minimele lucruri* care se fac și nu se fac în societate…dar vor să fie crezuți *duhovnicești*.

Protestul *anti-cip* de alaltăieri, un al doilea exemplu, de data asta *negativ*, a fost un protest…cu oameni *nefirești*. Cu atitudini non-naturale…

Cuvinte și fețe…care nu aveau nimic de-a face *cu normalitatea*.

Cu normalitatea inimii unui om *înduhovnicit* sau *liniștit.*

Pentru că protestul a plecat de la *minciuna*…că *trăim în vremea Antihristului*[182].

Tocmai de aceea nu poate să se nască ceva *firesc/ normal*…dintr-o *înșelare demonică*.

Și e uimitor pentru mine cum anumiți ortodocși au devenit niște *adventiști* în materie de eshatologie…bineînțeles din *neștiință dogmatică crasă*.

Firescul, în comparație cu agitația perpetuă…e o expresie *a liniștii*, a non-violenței interioare.

---

[182] Idem: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=co2xDukjUrw.

Când nu te lupți pentru *cauze* hilare, nedrepte, aiurea…nici nu faci gesturi aiurea.

Și când nu vrei *să pari* altul…e semn că știi *cine ești*…și ce vrei *să faci* cu tine.

Privesc adesea oameni în vârstă, care sunt *împăcați* cu ceea ce au făcut, cu ce *au trăit* toată viața. Bătrânețea *liniștește* și *smerește* și mai mult pe cel împlinit.

Nu vor să pară *alții*…și nici nu apelează la *farduri* sau la *maniere puerile* de *mascare* a bolii și a bătrâneții…pentru că bătrânețea e *o realitate* pe care o acceptă.

Cel care nu-și acceptă, spre exemplu, *lipsa de cultură*, de educație…vrea să pară *academician* pe bază de reviste și știri TV.

Iar cel care *nu își acceptă* gradul de religiozitate și de cunoaștere teologică *sare imediat*, în mod imaginar, o mie de trepte ale ascezei…pentru a-ți arăta cât *de josnic* e în inima lui.

Și îngâmfarea lui…îl face *și mai penibil*…în fața celor care *știu* ce e cunoașterea.

Pentru că *cunoașterea* nu e *învățare pe de rost* a unor lucruri…ci *sinteza* multor cunoștințe și experiențe.

Iar cunoștințele/ citirile *nu se pot învăța* decât prin experiențe.

Așa că presupunerile, presupunerile despre *noi înșine*…modul în care vrem să fim *receptați* de alții…fără ca noi să fim cei care *merităm* o astfel de receptare/ de primire…înseamnă *a ne comporta nefiresc*.

Când de la tine se cere *bunăcuviință* și *sfințenie*…iar tu emani numai *drăcism*, *superbie* și *aroganță*…tot ce faci e anapoda.

Ești o piatră de sminteală, un penibil, o dramă pentru instituția în care te afli…pentru că nu te comporți *conform* funcției. Și nu te comporți conform ei…pentru că *nu te-ai pregătit* în mod real pentru ea. Nu ești una cu ea…

Nefirescul…e un tablou cubist…din care nu poți să înțelegi niciodată *cum arată* masa, femeia,

oglinda, cerul, pentru că totul e *în cuburi* și *romburi*.

Un curs sau *un discurs ideologic* nu te vor duce niciodată *la realitatea ca atare*…ci la o lume *ca ochii* celor care vor să ți-o predea.

Iar dacă nu trăiești lângă oameni *normali*, echilibrați, lângă oameni care *prețuiesc* gândirea, sentimentele, munca, vocația…rișți să crezi că umanitatea e *plină de mutanți*. De non-oameni.

Și, mai înainte de *a te crede* om duhovnicesc…trebuie să înveți *să fii om*.

Sau să nu consideri că pe oamenii duhovnicești *nu-i interesează* lucruri de tot felul…ci îi interesează doar o lume *ruptă* de…realitatea lumii.

…Oamenii normali sunt *firești* în toate.

Și firescul devine *tot mai firesc*, tot mai evident…pe cât omul e *mai duhovnicesc*, mai sfânt.

Însă a confunda *nefirescul* cu *firescul* și a considera că Sfinții sunt cei care *se comportă nefiresc*/ adică *repetitiv*/ *static*…e semn că te crezi „duhovnicesc”…fără să te fi interesat *smerenia imensă a normalității*.

Cum *să ne regăsim* firescul nostru?!

Prin faptul de a începe *să privim* și *să luăm aminte* la tăcerea și liniștea copacilor, a pietrelor, a lucrurilor create de Dumnezeu și de om cu ajutorul lui Dumnezeu, la modul cum se comportă animalele și păsările…cât de fals sau de nefals e comportamentul oamenilor în diverse situații.

Prin intrarea *în ritmul de viață* al lumii…în care să ne facem pe fiecare zi *munca noastră*.

Și cu cât vom fi *mai împliniți* prin ceea ce facem…cu atât vom vedea ce bună e *normalitatea*, adică luarea lucrurilor *în serios*. Amin!

Predică la Duminica întâi din Postul Mare [2013]

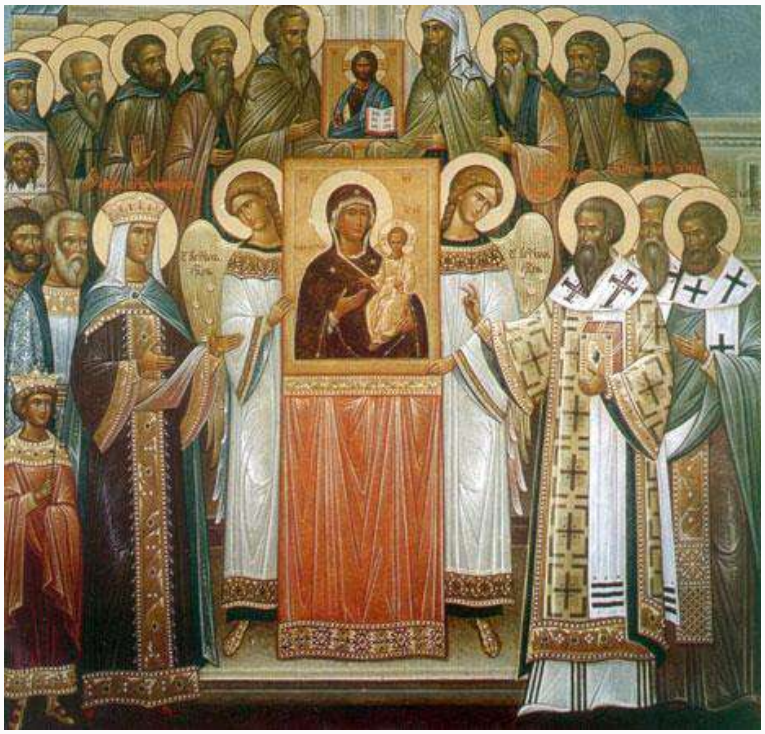

†

Iubiții mei[183],

Ortodoxia pe care o prăznuim astăzi, în *Duminica Ortodoxiei*, nu este una *folclorică*, pe care o păstrăm din gură în gură, ca pe-o poveste, peste secole, amestecată cu tot felul de fantezii și de minciuni…ci e *Ortodoxia teologică*.

Ortodoxia pe care *o explică* teologii, trăitorii profunzi ai Bisericii și care are *legătură* cu trecutul sfânt/ tradițional al Bisericii.

Pentru că în 11 martie 843 nu s-au repus, în primul rând, *Sfintele Icoane* în Biserică…ci s-a repus *teologia Bisericii* la locul ei, care vorbește și despre Sfintele Icoane.

De aceea am început predica de azi prin a sublinia că Duminica Ortodoxiei se referă la

[183] Predică scrisă în ziua de 20 martie 2013.

Ortodoxia teologică, adică *dogmatică*, la teologia atentă, în cele mai mici detalii, ca să fie fidelă Tradiției și nu la *preluări după ureche*…despre credința ortodoxă.

Și observăm, cu vârf și îndesat, ce se petrece astăzi când *neștiința teologică* vorbește…

Când fiecare ortodox, dintr-un zel mai bun sau mai puțin bun, *își dă cu părerea*, în mod *democratic* dar nu *teologic*, despre credință.

Pentru că se merge pe ideea că libertatea *religioasă,* libertatea *de conștiință* înseamnă ca fiecare *să se exprime*, după cum crede *de cuviință*, despre credință.

Însă în materie de teologie ortodoxă nu oricine *se poate pronunța* într-o chestiune.

Pentru ca să te pronunți într-o chestiune teologică, cu greutate, trebuie *să demonstrezi* că poți să faci acest lucru.

Și ca să demonstrezi că *te poți pronunța* într-o chestiune…trebuie să demonstrezi că poți să te pronunți *în multe* chestiuni teologice, nu oricum, ci *cu mintea* Bisericii.

Pentru că Sinodul al VII-lea Ecumenic, în esență, e opera *a doi-trei* Sfinți Părinți, adică a 2-3 teologi. Dar a unor teologi profund ancorați în teologia Bisericii.

Care au văzut Icoana în mod hristologic, ca pe un fapt ce atestă *întruparea* Fiului lui Dumnezeu și nu ca pe *un idol*. Căci cei care au gândit Icoana *neconform* Tradiției Bisericii au gândit-o fără a avea în spate *toată osatura* teologică a Bisericii.

Și când afirmi *una* pentru ca *să negi zece* lucruri, atunci te numești *eretic* și nu *ortodox atent la detalii*.

Căci Duminica Ortodoxiei, care anatematizează toți ereticii Bisericii, înseamnă un exemplu de *anvergură teologică* și nu *de extremism*.

Ea, Duminica Ortodoxiei, ne învață ce nu mai vrem noi *să învățăm*: că teologul Bisericii se

ocupă *cu toate problemele* ei, din punct de vedere teologic și nu doar cu cele care *îi convin*.

Că teologia este *o hartă clară*, cu multe puncte care *se întrepătrund* și că pentru *a o citi* trebuie să ai o privire *de ansamblu* și nu una *exclusivistă*.

De aceea, ca să fii *ortodox*, unul care *înțelege* cum merg lucrurile în Biserică…trebuie să înveți *Ortodoxia teologică* a Bisericii.

Adică să înveți de la teologii ei ce crede Biserica *despre toate punctele credinței* nu doar *despre unele*…

Pentru că Biserica nu se ocupă doar de *Antihrist*, *canonizări*, *morală* și *pedepse bisericești*, după cum vor să spună unii astăzi, ci Biserica se ocupă, *în primul rând*, de *teologia ei trinitară*, de modul sfânt în care oamenii *se renasc*, de *darurile dumnezeiești*, de *asceză*, de tot *parcursul interior al îndumnezeirii*.

Tot *Triodul* în care suntem vorbește despre *Treime*, *Biserică* și *mântuire*, adică despre *lucruri esențiale* ale Bisericii și nu despre faptul dacă *e bine* sau *nu*…să primim, din partea statului român, acte biometrice.

Așa că *triumfalismul ortodox fără teologie la bază*, fără cunoaștere aprofundată a Scripturii și a Părinților, fără muncă de traducere și înțelegere a textelor, fără rezultate *concrete* de liniștire și înduhovnicire interioară…e *jalnic*.

Pentru că e *folcloric* și nu *dogmatic*.

Nu știe *ce cinstește* drept *Ortodoxie*, pentru că *nu i-a spus nimeni* și nici el nu a căutat *să cunoască*.

Însă credința ortodoxă e *o știință cutremurător de grea* și *de sfințitoare* și pentru ea trebuie să jertfești totul pentru ca să o înveți pas cu pas. Să devină *una cu tine*…dând afară din tine, în același timp, toate minciunile pe care le-ai auzit, învățat, citit, moștenit de la alții.

Pentru că nu poate *coexista* Ortodoxia cu minciuna. Și pentru ca să *îi înveți* toate tainele,

luminat fiind de Dumnezeu, trebuie *să elimini* din tine toate lucrurile care *contravin* adevărului.

Toate semețirile prostești ale minții umane, toate agonisirile de rușine ale inimii noastre, toți idolii născuți din infatuare și lâncezeală.

Pentru că adevărul dumnezeiesc al dumnezeieștilor dogme ale Bisericii e *organic*, e ca *apa curată* și *bună de băut*…în care orice *impuritate* îți sare imediat în ochi.

Acesta e motivul pentru care teologii plini de sfințenie ai Bisericii taxează imediat *neadevărul*, murdărirea adevărului, erezia.

Nu din spirit *de ceartă*, ci pentru că cei care se pronunță *neevlavios* vizavi de teologia Bisericii exclud multe date tradiționale ale adevărului, pe care Biserica le are de la Profeți, Apostoli și Părinții ei.

Și teologii apară *cetatea adevărului* cu luminare dumnezeiască și cu multă înțelepciune, pentru că nimeni nu poate să adauge, în adevărurile lui Dumnezeu, nesimțirea minciunii.

De aceea, pentru ca să fim *ai Ortodoxiei*…trebuie să ne nevoim, în primul rând, să cunoaștem *cu toată ființa noastră* adevărurile Bisericii.

Adică *să nu excludem* nici citirea teologică, nici împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, nici curăția interioară și nici fapta bună, pentru că noi înșine trebuie să ne clădim ca oameni *integri*, formați din toată învățătura, curăția și fapta bună.

Iar acum, în Postul Mare, mai mult decât oricând, se observă cine *plesnește de viață*, adică cine *nu postește* dar *poftește* la multe, fapt pentru care e „neobosit”…și cine *își tescuiește* ființa ca pe struguri, prin post și rugăciune, prin citire și nevoință, ca să scoată *vinul evlaviei*.

Dar cine *nu se schimbă*, cu schimbare duhovnicească, și nu se face *vin al credinței*, care produce bucurie dumnezeiască Bisericii, produce doar *indispoziție* tuturor.

Pentru că numai cine *bucură*, cine învață, cine îi scoate pe oameni din minciună, cine îi

înviază duhovnicește pe oameni, *bucură* Biserica și, în primul rând, pe Dumnezeu.

Astfel, de ziua Ortodoxiei, suntem *bucurii* ale Ortodoxiei sau *dezamăgiri* ale ei?

Cine sunt cei pe care *i-am învățat*, i-am ajutat, i-am făcut din neoameni *oameni*?

Ce rămâne *în urma* a milioane de ortodocși români, greci, sârbi, bulgari, americani etc.?

Suntem *proprii momentului* pentru Ortodoxie sau suntem *cu secole în urma* a ceea ce *trebuia să facem* pentru ea?

Acestea sunt *întrebări serioase* de ziua…Ortodoxiei. Pentru că Ortodoxia *se ține* cu întrebări grave, dureroase și, mai ales, *cu proiecte personale de toată viața*…și nu cu *simple mergeri* cu Icoane pe străzi.

În România toți știu *cum arată* Icoanele ortodoxe. Icoanele trebuie arătate acolo unde *nu e Ortodoxie*: la arabi, chinezi, japonezi, africani…

La ei trebuie *să mergem cu Icoana*…iar noi trebuie *să fim icoane*!

Aici, în România, trebuie arătată în noi înșine sfințenia, *transfigurarea* Ortodoxiei…și nu doar *muzeificarea* ei. Pentru că românii sunt *sătui de vorbe*…dar nu sunt *sătui de uimire*. Pentru că nu îi prea *uimim* cu lucruri mari, frumoase, sfinte.

Așa că, dacă vrem să facem *ceva* pentru Ortodoxie, trebuie să facem ceva care *e cu adevărat frumos* pentru toți.

Și dacă *îi vom uimi* pe oameni cu sinceritatea vieții noastre, atunci Ortodoxia noastră devine *o flacără vie*, care arde în oameni…și nu *un prilej de ironie*. Amin!

Predică la praznicul Buneivestiri [2013]

Iubiții mei[184],

vestea cea bună a Evangheliei de azi [Lc. 1, 24-38] e aceea că Dumnezeu *a coborât* la oameni!

A coborât luând trupul nostru…pentru că a existat *o luare în pântec* și *o naștere* a unui Fiu, al Cărui nume este…*Iisus* (v. 31).

Căci Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat din Prea Curata Fecioară Maria pentru ca să fie *mântuire, viață* și *bucurie veșnică* pentru oameni.

[184] Predică scrisă în ziua de 24 martie 2013.

De aceea vestea cea bună, *singura* veste bună adusă umanității e că Dumnezeu *S-a coborât* la oameni și *S-a făcut om* și…*trăiește împreună* cu noi.

Până atunci Se pogorâse doar prin slava Sa, prin revelațiile dumnezeiești făcute Sfinților Lui, prin minunile pe care le-a făcut cu oamenii…

Însă în praznicul de față primim *anunțul* că El *Se naște* din Fecioară *mai presus de fire* (v. 31, 35).

Că nașterea Lui din Fecioară e *o unire ființială* între umanitatea noastră și dumnezeirea Lui, în cadrul persoanei Sale veșnice.

Pentru că nu se naște *un om*…ci *Se întrupează* Fiul lui Dumnezeu, Cel veșnic existent cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Iar dacă din Fecioară Se naște *cu trup*…în noi El *Se pogoară duhovnicește*, dacă noi ne pregătim sufletul și trupul nostru ca pe *o biserică* a Lui.

De aceea, din această perspectivă *a sălășluirii duhovnicești* a lui Hristos în noi, praznicul de azi pune în prim-plan icoana paradigmatică a lui Dumnezeu Care *coboară* în oameni duhovnicește.

Căci *vestea bună* adusă umanității e că *omul credincios contează*!

Și contează *atât de mult*, încât pentru a exista oameni *credincioși*, plini de har, Însuși Fiul lui Dumnezeu *S-a făcut om*, pentru ca să îndumnezeiască pe tot omul care stă *în relație* cu El.

Așadar, *vestea bună* e că *relația cu Dumnezeu contează* și că această relație *e veșnică*.

Că El a venit *în maximă apropiere* față de noi, pentru ca să ne ridice pe noi, prin slava Sa, învingând în noi tot păcatul, toată deșertăciunea, la unirea cu Sine, cu Tatăl și cu Duhul Său Cel Preasfânt.

Însă pentru a vorbi despre *naștere* și despre *existența omului* și despre perceperea lui ca *un dar* de la Dumnezeu, Evanghelia praznicului vorbește despre *zămislire*.

Elisavet [Ἐλισάβετ] *a zămislit* [συνέλαβεν] și *s-a tăinuit pe sine* [περιέκρυβεν ἑαυτὴν] cinci luni [Lc. 1, 24, *cf*. GNT]. A trăit o bucurie rezervată, tainică, profundă.

Când Arhanghelul Gavriil îi vorbește Maicii lui Dumnezeu îi spune că „vei lua în pântece [συλλήμψῃ ἐν γαστρὶ] și vei naște Fiu" [v. 31, GNT].

Pentru că *zămislirea* e *începutul* existenței și nu *naşterea*!

Iar începutul omului e *de la* Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om *bărbat* și *femeie*…după cum și zămislirea e *o coproducție* a lui Dumnezeu cu oamenii.

Și după cum în relația bărbatului cu femeia copilul apare ca *rezultat* al unirii și al conlucrării celor doi…tot la fel, pentru ca să existe *relație duhovnicească/ teologică* între Dumnezeu și om trebuie să fie *de acord* cei doi parteneri ai comuniunii: *Dumnezeu* și *omul*.

Însă *vestea bună* e că Dumnezeu *a coborât* la oameni…pentru ca să fie *mereu* cu oamenii!

El *a inițiat* comuniunea, dialogul, relația…și e *mereu* în relație, în *deschidere iubitoare* către noi…și așteaptă ca fiecare dintre noi *să aderăm*, în mod liber și deplin, *la comuniunea cu El*.

De aceea praznicul Buneivestiri e praznicul *convertirii noastre*, al venirii noastre la El, al vieții noastre *cu El*, pentru că *am căzut* în brațele iubirii Sale de oameni.

Și *am rămas cu El*, pentru că am înțeles că El e *singurul Prieten*, Care *nu se joacă* cu relația.

De aceea, dacă vreți *relații teologice*/ trainice/ reale/ veșnice cu oamenii, atunci învățați de la Dumnezeu *să vă țineți* cuvântul și dragostea față de cei cărora *le oferiți*.

Pentru că cuvântul și dragostea *oferite* altora, dacă sunt *pline* de harul și de adevărul Lui, *nu trec niciodată*.

Însă cuvintele *ușoare* sunt cuvintele *fără adevăr*, în care *nu v-ați pus* toată inima și care *nu vă reprezintă*.

Ele sunt *lipsite de noutate*…

Însă praznicul de astăzi e *plin de noutate*, de cea mai *imensă* noutate…pentru că ne vorbește despre ce *se petrece* cu creștinii ortodocși *în lăuntrul lor*.

Ne vorbește despre minunea *coborârii* lui Dumnezeu în lăuntrul nostru și *rămânerea* Lui cu noi!

Pentru că așa arată ortodocșii *pe dinăuntru*: sunt purtători de Dumnezeu, sunt plini de slava Lui, de prezența Lui, de bucuria Lui, de teologia revelării Lui.

Și dacă *nu suntem* astfel…nu trăim vestea cea bună *a coborârii* Lui la noi…ca pe *un fapt personal*, existențial.

Dacă nu suntem *plini* de slava Lui…Bunăvestirea e un eveniment ce o privește *doar* pe Maica lui Dumnezeu…și pe nimeni altcineva, transformând astfel acest imens praznic al *comuniunii duhovnicești*…într-unul *al predestinării*.

Însă Maica lui Dumnezeu nu a fost ajutată de Dumnezeu *mai mult* decât suntem ajutați fiecare dintre noi ca *să fim* cu El.

Ea nu este „o supra-femeie” *inventată* de Dumnezeu pentru a fi *proprie* întrupării Sale ci *culmea cea mai înaltă a iubirii omenești* pentru Dumnezeu, care *s-a sfințit pe sine* întru toate și astfel s-a făcut *proprie* întrupării Sale.

Ea s-a înălțat către Dumnezeu *atât de mult* încât Dumnezeu *a binevoit* să Se întrupeze din ea.

Pentru că au existat cele două iubiri ale comuniunii, a lui Dumnezeu și a Fecioarei, care nu își găseau *împlinirea* decât una în alta.

De aceea Icoana praznicului, în care Arhanghelul și Fecioara sunt împreună și dialoghează, ne vorbește despre întreaga creație,

care e *împreună* numai dacă Îl are *în centru* pe Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu e *adevăratul subiect de discuție* al umanității, pentru că de la El *începe* și în El *se împlinesc* toate cuvintele și dorurile noastre.

Și ca să Îl ai pe Dumnezeu în centrul vieții tale, trebuie să Îl ai împreună cu toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Îi slujesc Lui.

Pentru că *nu poți exclude* pe niciunul dintre cei cu care…*dialoghează* Dumnezeu.

Însă *venirea* lui Dumnezeu la cea care *se sfințea* pentru Sine, dar care *nu se credea vrednică* de Dumnezeu…produce *tulburare*/ *uimire*/ *sfială* [διεταράχθη, v. 29, GNT] în ea.

Căci întruparea Fiului nu era „aranjată" ci a fost…*o uimire*.

A luat-o *prin surprindere* vestea bună, vestea *foarte bună* pentru întreaga umanitate, aceea a întrupării dintru ea a Fiului Cel veșnic al lui Dumnezeu.

Însă Stăpâna noastră *a acceptat* Întruparea Fiului lui Dumnezeu și faptul de a deveni *Mamă* a Lui (v. 38), pentru că avea toate *bogățiile sfințeniei* întru sine.

Ea nu dorea altceva decât *dorea* Dumnezeu.

Căci avea în sine ceea ce *devenise* întru dorul ei de Dumnezeu.

De aceea, oricând Dumnezeu *Se arată în mod extatic* oamenilor Lui, Se arată tocmai pentru că ei sunt *locașuri* ale Sale, medii vii, iubitoare, prielnice, doritoare de revelarea Sa.

El *Se dezvăluie* celor care *Îl caută* cu adevărat.

Pentru că El Se arată pe Sine *în relație*, adică celor care au *o relație stabilă* cu El, plină de dor, plină de așteptare, plină de nemărginirea Lui.

De aceea, ca și în cazul Maicii lui Dumnezeu, și în cazul Sfinților Lui nu există „o sfințenie aranjată", o excepționalitate predestinaționistă, în care Dumnezeu „*îi face* pe

unii Sfinți pentru că *așa vrea* El, *indiferent* de voința lor”.

Ci *sfințenia* e *în relație*, crește *organic*, are *suișurile* și *coborâșurile* sale…pentru că e *pe măsura* la cât *vrea* omul și la cât *se zbate* pentru a sta *în relație* cu Dumnezeu, cu Sfinții și cu Biserica Lui.

Sfințenia nu e *doar azi*, nu e *doar ieri*, nu e *doar câțiva ani*…ci *un continuu experiențial*, o trăire continuă a celor bune și a celor rele, sub purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în care trăim *cu* și *din* harul Său.

„Cum e *posibil* acest lucru”, se întreabă unii, „să stai *mereu* în slava lui Dumnezeu?”.

Și răspunsul e acesta: e *posibil* și mulți *au stat* și *stau* în slava lui Dumnezeu în mod continuu, pentru că „la Dumnezeu *nu este imposibil/ nu e cu neputință* [ἀδυνατήσει] tot cuvântul” [Lc. 1, 37, GNT] spus de El.

Iar El este Cel care *ne învață* și *ne dă să trăim* lucruri mai înainte părut *imposibile*…pentru că Dumnezeu *ne surprinde* întotdeauna la modul sublim.

Așadar iubiți confrați, astăzi *ne bucurăm ascetic* de o bucurie plină de *smerenia* lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu *ne-a învățat* prin întruparea Lui să vorbim cu oricine, să luăm aminte la oricine, să iubim și să iertăm pe oricine, să ne rugăm pentru toți oamenii, pentru că toți *au chipul Lui*.

Prin *coborârea* Lui la noi ne-a învățat că nu există *viață reală*/ vie/ frumoasă *fără dialog* și *fără comuniune*.

Dacă preferăm *ghetoizarea*, dacă preferăm *exclusivismul*, dacă vorbim în termeni *triumfaliști* despre noi dar *non-reali*, neconcordanți cu realitatea, ne excludem din *noutatea* Bisericii.

Pentru că Biserica e *nouă* prin *sfințenie* și nu prin *imagine fotoșopată*.

Cel care *se sfințește continuu* se umple de *noutatea* lui Dumnezeu și e *o veste bună* a

Bisericii în mijlocul atâtor *veşti rele* ale contemporaneității.

De aceea, azi și mâine, în continuul mâine, *sfințenia* credincioșilor Bisericii va fi o noutate care *contează*, care *uimește*, care *bucură*.

Și dacă vreți *să contați*…atunci *uimiți la modul frumos* pe oameni, cu sfințenia pe care Dumnezeu *o pogoară* în voi. Amin!

Predică la Duminica a 2-a din Postul Mare [2013]

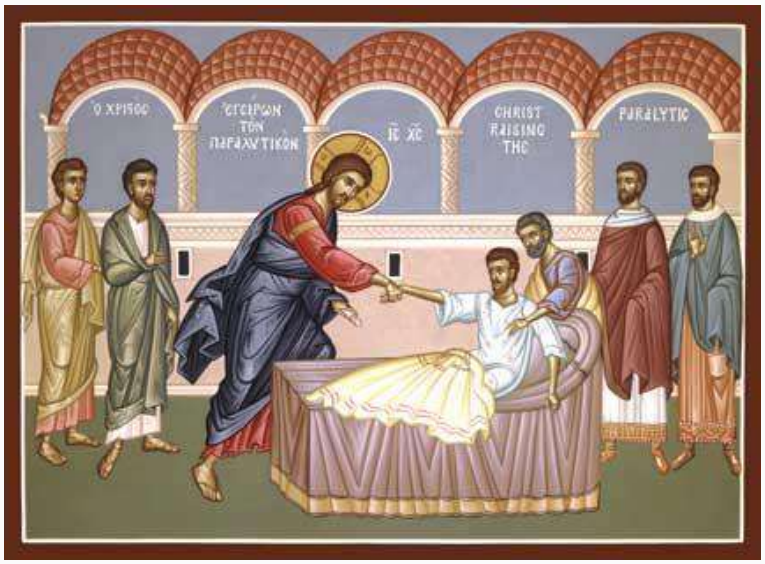

Iubiții mei[185],

frumusețea omului constă în aceea că știe *să îi poarte* pe alții în ființa lui!

Iar frumusețea Bisericii cu atât mai mult e *o frumusețe interioară*, care stă *înăuntru* și care strălucește în jur prin toate relațiile interpersonale pe care le avem și prin toate manifestările noastre de conștiință.

Pentru că nu poți *să îl porți* pe un altul în tine până *nu l-ai cuprins*. Până nu l-ai *înțeles*. Până nu l-ai *admirat*. Până nu l-ai *iubit*. Până nu ai *învățat*, pas cu pas, *cine este el*.

Iar când *ne grăbim* cu etichetările, și nu îi lăsăm pe oameni să vorbească, să se vorbească pe ei înșiși și nu îi receptăm ca atare, atunci nu avem *ce purta*.

Pentru că oamenii sunt *purtați*/ *ținuți* în noi, sunt *duși* de noi oriunde mergem…dacă prezența lor în noi este una care ne face să luăm decizii *bune*, importante.

---

[185] Predică scrisă în ziua de 28 martie 2013.

Și vedem din Evanghelia de azi [Mc. 2, 1-12] cât de important e ca cineva *să te poarte* atât la bucurie…cât și la durere…

Căci cei 4, care îl purtau pe paraliticos (v. 3, GNT), îl purtau *cu iubire*, cu grijă…

De unde rezultă faptul că atunci când *nu îl porți* pe un altul în inimă…nici nu te interesează *ce se petrece* cu el.

Dar când îl ai *în tine* ca pe o paradigmă de viață/ ca pe un exemplu bun de urmat, nu te interesează doar *sufletul* lui ci și *trupul* lui.

Pentru că omul are *nevoi* de trei feluri: trupești, sufletești și duhovnicești.

El are nevoie de locuință, de sănătate, de bani, de informații diverse, de educație, de dialog, de susținere, de iertare, de curăție duhovnicească, de umplerea de har, de încredințări dumnezeiești.

Și dacă ești *prietenul/ confidentul/ apropiatul* cuiva trebuie să te gândești *la toate acestea* în relația cu el și nu doar *la unele*…

Mai pe scurt, cei 4 prieteni ai paraliticului, au venit să ajute la o problemă punctuală: *cărarea lui cu patul*.

L-au adus la Domnul ca să *îl vindece*…și nu numai că *l-au adus* dar au făcut un gest neobișnuit: au deschis acoperișul și spărgând tavanul au coborât patul pe care zăcea cel bolnav (v. 4).

Da, e *de întrebat* dacă *au reparat* acoperișul…și de ce oamenii de *la ușă* (v. 2) nu au fost atât de *drăguți*…ca să se dea la o parte.

Însă oamenii care *n-au timp* decât pentru ei și pentru orgoliul lor minor, n-au timp de…cazurile *complicate*.

Cazurile *complicate*, ieri și azi, sunt *aduse* la Dumnezeu sau *lăsate* în seama Lui…deși *frumusețea* umanității constă în întrajutorare, în iubire, în uitare de sine…

Dacă te bagi *în față* doar pentru ca *să ai parte* de minune, dacă *te auto-propui* fără consistență interioară nu câștigi nimic în fața lui Dumnezeu, pentru că la El intră…doar iubirea.

Doar uitarea de sine…

Doar mila…

Dumnezeu, în comparație cu omul, *îi iubește* pe cei care nu par *a fi proprii* iubirii dar sunt *înrădăcinați* în iubire.

Pe cei care *nu par* a fi ceva de ei…dar care au *toate datele necesare* pentru lucruri mari.

Și vedem acest lucru pretutindeni: Dumnezeu dă *daruri imense* celor săraci, celor orfani, celor cu multe deficiențe, celor ignorați și marginalizați…iar cei care au *toate condițiile* să facă lucruri mari fac…*pierderea timpului*…

Pentru că în cazul *excelenței* e nevoie nu doar *de harul* lui Dumnezeu ci și de determinarea noastră, de munca noastră continuă, epuizantă.

Iar Dumnezeu *este* cu cei care vor mult…*binele*…

Pentru că *binele nostru* vine din *iertarea* și *din ajutorul* lui Dumnezeu.

Și vedem acest lucru din modul *cum reacționează* Domnul *la iubirea* și *la așteptările* lor bune.

El îi dă *iertare de păcate* (v. 5) paraliticului, pentru că *iertarea Lui* e *sănătatea* omului.

Iar acum, în post, umilirea sufletului și a trupului nostru ne face să simțim foarte acut nevoia de iertare, de împlinire interioară, de bucurie duhovnicească.

Pentru că întorcându-ne spre noi, spre *vederea de sine*, vedem că acolo, în lăuntrul nostru, avem nevoie de *iertarea Lui* pentru ca să fim *sănătoși*.

De aceea pocăința noastră, care are nevoie de multe iertări sacramentale/ de multe spovedanii, e cea care lucrează *vindecarea noastră* de patimile pe care ni le-am produs singuri.

Păcatele noastre, ca și colțul ierbii, nu se ascund numai *în suflet* ci se văd și pe trupul nostru…ca boli, ca urâțenie, ca îmbătrânire prematură, ca lipsă de coerență…

Pentru toate acestea ai nevoie de *iertare*, de îndreptare…dar și de *prieteni*, de prietenii lui Dumnezeu, care *te țin* în bine.

Căci *schimbările duhovnicești* au nevoie de *cadru propriu* schimbării.

Adică de încredere, de întrajutorare, de dialog *profund*…și nu *cazuistic*…

Dar pentru a fi *alții* trebuie să ne umplem de *puterea* iertării lui Dumnezeu (v. 10), care ne ajută *să fim alții*.

Trebuie să ne umplem de *mila Lui* în mod real, de aceea cu consecințe *frumoase* în viața noastră…care *să ne ridice* din viața trecutului pentru *viața veșnică* cu El (v. 11).

Căci *iertarea Lui* ne umple de *veșnicia Lui*.

De simțirea că avem *o sănătate stabilă*, dumnezeiască în noi, pe aceea care *vine* de la El și întru El vedem că noi *stăm*…stăm *bine*, cu adevărat…și *nu mai fluctuăm* între bine și rău.

De aceea una din marile binefaceri ale lui Dumnezeu în viața noastră e aceea că viața duhovnicească ne face *stabili în bine*, în adevăr, în iubire.

Că această *stabilitate* pe care o aduce *viața în har* și *în bine* ne devine *sănătatea* noastră interioară, *aerul* nostru, la care, atunci când cădem…vrem *să revenim* imediat…

Și acesta e *semnul* că cineva e *om duhovnicesc*: nu suportă păcatul în el…după cum nu suportă mirosul urât, murdăria, nedreptatea, impostura…

Aversiunea față de păcat, față de rău, față de impostură e una *imediată*, naturală, pentru că a fost învățat de Dumnezeu și de viața cu El *să nu mai suporte* contrafacerile.

De aceea avem nevoie de *adevărurile dure* despre noi dar și de *vederea reală* a potențelor noastre și de *întrajutorare*, pentru ca să fim cu adevărat cei care *putem fi*.

Dar dacă *nu purtăm* pe nimeni…dacă nu avem *grijă* de nimeni…dacă nu facem niciun efort și niciun sacrificiu…ușile rămân *închise*…cu atât mai mult acoperișurile caselor, ale spitalelor, ale

orfelinatelor, ale caselor de bătrâni, ale pușcăriilor, ale inimilor…

Rămân *închise*…și noi *absenți*…

Absenți din viața oamenilor, din credința lor, din așteptările lor…

Iar sărăcia și dezorganizarea socială *vor crește*. Va crește violența interioară. Va crește neputința de a găsi soluții.

Va crește disperarea…lipsa de sens…perversitatea…demența…

Și dacă, despre Domnul, oamenii spuneau, că *astfel de lucruri niciodată n-au mai văzut* (v. 12), cred că așa vom spune și noi, pas cu pas: *n-am fi crezut că se poate ajunge până aici*…

Pentru că *dezmembrarea* unei societăți începe cu *uciderea* încrederii ei.

Iar când *omorâm* încrederea omului, când *îi negăm* posibilitățile de viață și de exprimare, facem din el o potențială *bombă cu ceas*.

Care poate *exploda*…sau muri *neștiut*, nevăzut de nimeni…

De aceea eu nu mă mai *mir* că se petrec *orori* de toate felurile, atâta timp cât văd *cât de bine* sunt *hrănite* mediatic, ideologic, guvernamental *fobiile* oamenilor.

Cu știință sau *din indiferență* față de consecințe…

Însă *reconstrucția interioară* a societății pornește de la om, de la păcatele omului și de la dorința lui de sănătate.

Cel care dorește *să fie viu* trebuie *să își omoare* păcatul care *l-a omorât* pe el.

Și păcatul *se omoară* prin spovedirea lui și prin luptarea împotriva lui în viața noastră.

De aici, de la predica și viața Bisericii începe *reconstrucția* societății românești!

Pentru că e nevoie de adevăr, de pace interioară, de muncă, de fapte sfinte în tot parcursul vieții noastre pentru a ne păstra în…*normalitate*.

Iar dacă *normalitatea* e *viața cu Dumnezeu*, viața *sfântă*, atunci *reconstrucția* unui om și a unei societăți pornește de la dorința de *sfințire interioară*.

Și mă rog ca Dumnezeu să ne dea tuturor dorința de *a ne sfinți viața*, pentru ca să vedem ce înseamnă *să trăim* în ritmurile *normalității* lui Dumnezeu. Amin!

Cuprins

1. Predică despre *milostivire* [12 noiembrie 2012] (2-8)

2. Predică la *pomenirea* Sfântului Patriarh Ioan Gură de Aur [13 noiembrie 2012] (9-14)

3. Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Grigorie Palama al Tesalonicului [14 noiembrie 2012] (15-20)

4. Predică la *pomenirea* Sfântului Preacuviosului Paisie Velicikovski [15 noiembrie 2012] (21-25)

5. Predică despre *boală* [15 noiembrie 2012] (26-30)

6. Predică la Duminica a 26-a după Rusalii [2012] (31-38)

7. Predică despre *predicator* (39-44)

8. Predică la *Intrarea în Biserică* a Maicii Domnului [21 noiembrie 2012] (45-51)

9. Predică despre *politicieni* și *politici* [21 noiembrie 2012] (52-56)

10. Predică despre *uitarea de sine* [21 noiembrie 2012] (57-60)

11. Predică la Duminica a 30-a după Rusalii [2012] (61-64)

12. Predică la *pomenirea* Sfintei Marii Mucenițe Ecaterina [25 noiembrie 2012] (65-70)

13. Predică despre *puterea exemplului rău* (71-74)

14. Predică despre *insolență* (75-78)

15. Predică la *pomenirea* Sfântului Apostol Andrei [30 noiembrie 2012] (79-82)

16. Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2012] (83-87)

17. Predică despre *iubirea de neam* [1 decembrie 2012] (88-91)

18. Predică despre *prezența valorică* la nivel online (92-97)

19. Predică la *pomenirea* Sfântului Arhiepiscop Nicolae al Mirelor Lichiei [6 decembrie 2012] (98-102)
20. Predică la Duminica a 27-a după Rusalii [2012] (103-108)
21. Predică la Duminica a 28-a după Rusalii [2012] (109-114)
22. Predică despre *ochii frumoși* (115-119)
23. Predică despre *femeile care îmi plac* (120-123)
24. Predică despre *alegerile trainice* (124-130)
25. Predică la Duminica *dinaintea* Nașterii Domnului [2012] (131-135)
26. Predică la *Naşterea* Domnului [2012] (136-139)
27. Predică despre *luminarea* omului (140-146)
28. Predică. Cine *ne încununează* pe noi? (147-151)
29. Predică. Cine te face *să arzi*? (152-155)
30. Predică la Duminica *după* Nașterea Domnului [2012] (156-162)
31. Predică la *tăierea împrejur* a Domnului [2013] (163-166)
32. Predică despre *libertate* (167-171)
33. Predică. Dreptatea lui Dumnezeu este *altfel* (172-175)
34. Predică la *Botezul* Domnului [2013] (176-179)
35. Predică la *soborul* Sfântului Ioan Botezătorul [7 ianuarie 2013] (180-186)
36. Predică despre *lipsa de concentrare* (187-190)
37. Predică la Duminica *după* Botezul Domnului [2013] (191-195)
38. Predică despre *zăpadă* (196-199)
39. Predică la Duminica a 29-a după Rusalii [2013] (200-205)
40. Predică despre *noi* și *alții* (206-210)
41. Predică la Duminica a 31-a după Rusalii [2013] (211-215)
42. Predică despre preot (216-220)

43. Predică la Sfinții trei Ierarhi [30 ianuarie 2013] (221-225)
44. Predică la Întâmpinarea Domnului [2 februarie 2013] (226-229)
45. Predică la Duminica a 32-a după Rusalii [2013] (230-237)
46. Predică la Duminica a 16-a după Rusalii [2013] (238-243)
47. Predică la Duminica a 17-a după Rusalii [2013] (244-248)
48. Predică la Duminica a 33-a după Rusalii [2013] (249-255)
49. Predică la Duminica a 34-a după Rusalii [2013] (256-261)
50. Predică: Cât de *bătrân* ești? (262-265)
51. Predică la Duminica *Înfricoșătoarei Judecăți* [2013] (266-271)
52. Predică la *pomenirea* Sfântului Simeon Noul Teolog [12 martie 2013] (272-275)
53. Predică la Duminica *izgonirii* lui Adam din Rai [2013] (276-280)
54. Predică: Despre *firescul* care impresionează (281-284)
55. Predică la Duminica întâi din Postul Mare [2013] (285-289)
56. Predică la praznicul Buneivestiri [2013] (290-296)
57. Predică la Duminica a 2-a din Postul Mare [2013] (297-302)

Pe coperta primă sunt *clopotele* Mănăstirii Zloți din Republica Moldova[186].

[186] Fotografie preluată din locația: http://manastireazloti.wordpress.com/2008/01/10/la-manastirea-zloti-bat-clopotele/.

© Teologie pentru azi | 2013
http://www.teologiepentruazi.ro/

Cartea e proprietatea Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ediția de față e una gratuită.

Ea nu poate fi tipărită și comercializată fără acordul direct al autorului.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*